

நூல்

நாயு மாண சீவாமிதனாக்
சமீத்சிரச் சுருக்கம்

ACC. NO.
15708

1

சிவமயம்.

தாயுமான சுவாமிகளது

சரித்திரச்சுருக்கம்.

தென்னாடுகள் புலவந்தினும் சிறந்து விளங்குகின்ற சோழமண்டலத்திலே உள்ள வேதாரணியிலுள்ளும் வடமொழிப்பெயரையுடைய திருமறைக்காடாகிய சிவஸ்தலத்திலே சந்தேறக்குறைய - 200 - வருஷத்துக்கு முன்பாக வேளாண்குலதிலகராயும், குருலிங்கசங்கமபத்தியிலே சிறந்தவராயுமுள்ள, கேடிலியப்பப்பிள்ளையென்பவரொருவர் இருந்தார். அவராலே அந்தச் சிவஸ்தலவிசாரணை நடத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. அக்காலத்திலே திரிசிரபுரத்திலே அரசாட்சிசெய்து கொண்டிருந்த விஜயரகுநாதசொக்கலிங்கநாயகனொன்பவர் கேடிலியப்பப்பிள்ளையினுடைய நற்குணங்களையும் கணக்கு வல்லமையையும் சிலர் சொல்லக்கேட்டு அவரை அழைப்பித்துப் பரீக்ஷித்து அவருக்குப்பெரிய சம்பிரதி யுத்தியோகம்கொடுத்துத் தம்மிடத்தே வைத்துக்கொண்டார், அந்தக் கேடிலியப்பப்பிள்ளையானவர் சந்ததியில்லாதவராயிருந்த தமையனாருக்

குத் தம்முடைய - ஓரோ, பேராகிய சுவசிதம்பரப் பிள்
னையென்னுங் குமாரதேவக்கொடுத்த விட்டிருந்ததினால்
தமக்குச் சந்ததி உண்டாக அருள்செய்யும்படிக்கு அந்
தத் திரிசரபுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற தாயுமா
னேசுவரனாத் தேரிசித்துக்கொண்டுவந்தார். அக்கடவு
ளது திருவருளினாலே ஓரான்பிள்ளைபிறந்தது. அது
கண்டு தகப்பனார் மகிழ்ந்தார். அக்கடவுளுக்குக் கா
னிக்கைமுதலானவைசெலுத்திக் குமாரனுக்குத் தாயு
மானவொன்றிற் அக்கடவுளது பெயரைத்தரித்தார்.
அந்தத் தாயுமானவர் தந்தகப்பனாருக்கு மிகவும்
மனமகிழ்ச்சியுண்டாகும்படிக்கு அவர் செய்யுமுயற்
சியளவிற்கு அதிகமான கீர்வாணம், தமிழ் முதலிய
தல்விப்பயிற்சியிலே சிறந்தவரானார், உண்மை, அன்
பு, பொறுமை, அடக்கம், இரக்கம், இவைமுதலிய
நற்குணங்களெல்லாம் அவரோடு கூடவேவளர்ந்தன.
ஓர் அஞ்ஞானியினது மனமானது நிலையில்லாத செல்
வப்பொருளை எப்படிவிரும்புமோ அப்படியே இவர
து மனமானது தத்துவப்பொருளையே விரும்பிநின்ற
து. அப்படியிருக்கையில் திருமூலநாயனார் மரபிலே
எழுந்தருளிய மௌனதேசிகர் தாயுமானவரைச்சந்
தித்து அவரது அதிதீவர பக்குவத்தைக்கண்டு வேதா
கமங்களின் முடிவானதத்துவப்பொருளை உபதேசித்

தருளினார். அதுமுதலாகத் தாயுமானவர் தமது ஞான சாரியரிடத்தே மிகுந்த பத்தி உடையவராய் அவ்வுப தேசப்பொருளைச் சீர்தித்துத்தெளிந்து தினந்தோறும் தக்ஷிணமூர்த்தி சந்திதியிலே நிஷ்ட்டைசெய்துகொ ண்டிவந்தார். பின்பு தாயுமானவருக்குத் தகப்பனார் தே கவியோகத்தை அடைதலினாலே அவரது லௌகிகத் தொழிலை அரசனதுவேண்டிதல்பற்றி அதில்விருப்ப மில்லாதவராயிருந்தும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய தாயிற்று. அரசனானவன் அவனாமுதலிலே ஞானவா னென்று அறிந்திலனாகிலும் கேடிலியப்பப்பிள்ளையி றும் இவர்போக்கியொன்று நன்குமதித்து மிகவுஞ் சிறப்புச்செய்துவைத்திருந்தான். ஆனால் கழைக்கூத் தனுடைய கருத்து உட்காப்பிலும் அவனதுசெய் கை கூத்திலும் எப்படிவைக்கப்பட்டிருக்குமோ அப் படியே தாயுமானவரது கருத்துச் சிவத்திலும், அவ ரதுசெய்கை லௌகிகத்திலும், வைக்கப்பட்டிருந்தன. இப்படிக்குச் சிலநாள்கள் சென்றதினமேல் அரசன் அவரிடத்தேவிளங்கிய அபூர்வமான சில செய்கைக ளைக்கண்டு அவரது மகிமையை அறிந்துகொண்டான். உடனே விவேகியாகிய அவ்வரசனுக்கு அவனைக்கு றித்து அச்சமும் அன்பும் உண்டாதலால் அவரை அழைப்பித்து உயர்ந்த ஆதனத்தின்மேல் இருந்தரு

எப்பண்ணி சுவாமீ அடியேன் இதுவகையிலே உமது
மகிமைகைக் கண்டுகொள்ளமாட்டாதவனா யிருந்தத
னாலே உமக்கு ஊழியம்செய்யத்தக்க நாள் உம்மை
எனது ஊழியத்திலே வைத்திருந்தேன், ஆயினும் இது
பெரியகுற்றமாகலின் கிருபாபூர்த்தியாகிய தேவரீர்
துக்குற்றத்தைப் பொறுத்தருளி இன்றுமுதலாக அடி
யேனால் ஆகவேண்டியவற்றைச் செய்வித்துக்கொண்
டு நிஷ்டைக்குக் குறைவுபடாமல் இருந்தருளலாமெ
ன்று வேண்டிதல்செய்தான். அது கேட்டவுடனே தா
யுமானவர் திருவுளமகிழ்ந்து அன்றுமுதலாக அலைவற்
ற ஞானயோகத்திலே இருந்துகொண்டு கடவுளையும்
குருவையும் அற்புத சின்மய மதுரமான தமிழ்ச்செம்
பாடல்களைப் பாடித் துதிசெய்துகொண்டுவந்தார், இப்
படி யிருக்கையில் அவ்வரசன் இறந்துபோய்விட்டா
ன் அவ்வரசன்மனைவி தாயுமானவரது திருமேனியின்
கண்ணே யுள்ள அழகைக் கேள்விப்பட்டு அவரை
அழைப்பித்துக் கண் கனிகூரநோக்கிக் கேள்விப்பட்ட
வளவிலும் அதிகமாய் விளங்குதலால் உளமருண்டு
அவனாத் தன் னரசாட்சிக்குத் தலைவராக்கவும் தன்
னால் விரும்பப்பட்ட தகாதசெய்கைக்கு உடன்படுத்
தவும் தான்கொண்ட கருத்தைக் குறிப்பித்தாள். அக்
கருத்தை அறிந்த தாயுமானவரோவென்றால் உடனே

ஒருபாயவழியினாலே அங்கிருந்து தம்மை விடுவித்துக்கொண்டு அவள் அரசாட்சியி னெல்லையைக்கடந்து இராமநாதபுரத்துச் சீமைக்கு எழுந்தருளினார். இது செய்தி சிவசிதம்பரப்பிள்ளையின் செவியை அடைந்ததனாலே அவரும் சிறியதாய் குமாரராகிய அருளையப்பிள்ளையும் தேடிக்கண்டுபிடித்துச் சந்ததிவிளங்கவேண்டுமென்றும் கருத்தைக்கொண்டு திருக்கல்யாணம் செய்யும்படி முயற்சிசெய்தார்கள். தாயுமானசுவாமிகளுக்கு அது காரியத்திலே சிறிதும் திருவுளமில்லாதிருந்தும் தமையனான வேண்டிதலின் மிகுதியினாலே உடன்படவேண்டியதாயிற்று. உடனே பத்தினியார் ஓராண்பிள்ளையைப் பெற்றுவைத்துச் சிவபதம் அடைந்தார். அந்தப்பிள்ளைக்குக் கனகசபாபதிப் பிள்ளையென்றுபெயர் இடப்பட்டது. அதுமுதலாகத் தாயுமானசுவாமிகள் கௌபீனத்தோடு பரிசுத்த சிவஸ்தலந்தோறும் சஞ்சரித்துக்கொண்டு இவ்வுலகத்திலுள்ள மனிதர்களெல்லாம் மெய்ஞ்ஞான ஒளியைப்பெற்று அஞ்ஞானவிருளினின்று நீங்கி உய்யும்படிக்குப் பலவகைப்பட்ட அற்புதமான பாடல்களைச்செய்தருளினார். அருளையொன்பவரும் அவரிடத்தே தத்துவோபதேசம் பெற்றுக்கொண்டு அவனைவிட்டு நீங்காமல் பணிவிடைசெய்துகொண்டுவந்தார்.

தாயுமான சுவாமிகள் அகண்டபரிபூரண சச்சிதா
னந்த சொரூபமாகிய சிவத்திலே கலந்தபின்பு அரு
ளையசுவாமிகள் அகவற்பாவினாலே குருவைத் துதித்
துச் சிவயோகத்திலேயிருந்து தமக்குப் பின் பக்கு
வப்பட்டுவரும் அடியார்களுக்கு அனுகூலஞ்செய்
யும்படி ஷே கனகசபாபதி பிள்ளைக்கு அபிஷேகம்செ
ய்தருளினார். இக்குருபரம்பனையில் தஞ்சைமாநகரத்
தாக்குக் கிழ்பால் அன்னப்பன்பேட்டையிலுள்ள மடத்
தில் இப்போது இருக்கின்ற அம்பலவாண சுவாமிக
ளுடைய அடியார்கூட்டத்திலே ஒருவராகியும் அந்த
ஆதினத்துக்கு உரியவராகியும் உள்ள எடுத்துக்கூட்டி
அருணாசலநாயனாரவர்களிடத்திலிருந்த ஆதினபுஸ்த
கத்தையும் மற்றும் சில புஸ்தகங்களையும் தி - சரவண
ப்பெருமானையர் அழைப்பித்து ஒப்பிட்டு அச்சிற்பதி
ப்பித்தபடி அச்சிற்பதிப்பித்தோமென்றறிக.

தாயுமான சுவாமிகளது

சரித்திரச்சுருக்கம் - முற்றும்.

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்

அட்டவணை.

பக்கம்.		பாட்டு.
க	திருவருள்விலாசப்பரசிவவணக்கம்.	௩
௩	பரிபூரணனந்தம்.	௧௦
௧௧	பொருள்வணக்கம்.	௧௨
௧௫	சின்மயானந்தகுரு.	௧௧
௨௪	மௌனகுருவணக்கம்.	௧௦
௩௧	கருணாகரக்கடவுள்.	௧௦
௩௮	சித்தர்கணம்.	௧௦
௪௬	ஆனந்தமானபரம்.	௧௦
௫௩	சுகவாரி.	௧௨
௬௨	எங்குநிறைகின்றபொருள்.	௧௧
௭௦	சச்சிதானந்தசிவம்.	௧௧
௭௧	தேசோமயானந்தம்.	௧௧
௮௭	சிற்குகோதயவிலாசம்.	௧௦
௯௪	ஆகாரபுவனம் - சிதம்பரரகசியம்.	௩௩
௧௦௭	தேன்முகம்.	௧௦
௧௦௯	பன்மாலை.	௧௦
௧௧௩	நினைவொன்று.	௬
௧௧௬	பொன்னைமாதரை.	௭௮

பக்கம்.	பாட்டு.
கநஉ ஐரணம்.	க0
கநடு சொல்லற்கரிய.	க0
கநஎ வம்பனேன்.	க0
கச0 சிவன்செயல்.	க0
கசஉ தன்னையொருவர்.	க0
கசடு ஆசையெனும்.	ச0
கடுடு எனக்கெனச்செயல்.	உஅ
ககுக மண்டலத்தின்	கக
ககசு பாயப்புலி.	டுக
கஎஎ உடல்பொய்யுறவு.	அந
ககசு ஓசற்றவந்நிலை.	க0
ககக காடுக்கணாயும்.	ந
„ எடுத்ததேகம்.	உ
ககஎ முகமெலாம்.	க
ககஅ திடமுறவே.	க0
உ00 தன்னை.	க
„ ஐக்குவை.	க
„ கற்புறுசின்னது.	எ
உ0உ மலைவளர்காதலி.	அ

பக்கம்.	பாட்டு.
௨௦௮ அகிலாண்டநாயகி சந்தவிருத்தம்.	க
௨௦௮ பெரியநாயகிவிருத்தம்.	க
௨௦௯ தந்தைதாய்.	எ
௨௧௦ பெற்றவட்டே.	கக
௨௧௨ கல்லாலின்.	௩௦
௨௧௮ பராபரக்கண்ணி.	௩௮க
௨௩௮ பைங்கிளிக்கண்ணி.	௩௮
௨௬௩ எந்நாட்கண்ணி.	௨௩௨ல்
,, தெய்வவணக்கம்.	கக
௨௬௬ குருமரபின்வணக்கம்	௧௩
௨௬௭ அடியார்வணக்கம்.	க
௨௬௮ யாக்கையைப்பழித்தல்.	கக
௨௭௦ மாதரைப்பழித்தல்.	௧௩
௨௭௧ தத்துவமுறைமை.	௨௭
௨௭௪ தன்னுண்மை.	அ
௨௭௩ அருளியல்பு.	௧௮
௨௭௭ பொருளியல்பு.	௧௬
௨௭௯ ஆனந்தவியல்பு.	௧௪
௨௮௦ அன்புநிலைமை.	௧௭
௨௮௨ அன்பார்வையி	௧௨

பக்கம்.	பாட்டு.
உஅச அறிஞருரை.	கச
உஅரு நிற்குநிலை.	உஅ
உஅஅ நிலைபிரிந்தோர்கூடுதற்குபாயம்.	கச
உக௦ காண்பேனாவென்கண்ணி.	க௮
உகச ஆகாதோவென்கண்ணி.	உக
உகச இல்லையோவென்கண்ணி.	சு
உக௮ வேண்டாவோவென்கண்ணி.	சு
உகஅ நல்லறிவேயென்கண்ணி.	சு
„ பலவகைக்கண்ணி.	உச
க௦க நின்றநிலை.	க௮
க௦உ பாடுகின்றபனுவல்.	௫
க௦௩ ஆனந்தக்களிப்பு.	க௦
க௦அ அருள்வாக்கியவகவல்.	க
க௮க அகவல்.	க
க௨௦ வண்ணம்.	க

ஆகபாடல் - கச௫௩.

இந்தபுத்தகம் ஒன்றுக்குவிலை.	ரூபா.
பட்டுகட்டடம்... ..	க
கலிக்கோகட்டடம்....	நூ
வெதுங்கட்டடம்...	நூ

உ
கணபதிதுணை.

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.

திருவருள்விலாசப்பரசிவவணக்கம்.

. ஆசிரியவிருத்தம்.

அங்கிற் கெனாதபடி யெங்கும் ப்ரகாசமா
யானந்த ஸூர்த்தியாகி
யருளொடு நிறைந்ததென தன்னருள் வெளிக்குளே
யகிலாண்ட கோடியெல்லாந்
தங்கும் படிக் கிச்சை வைத்துயிர்க் குயிராய்த்
தழைத்ததென மனவாக்கினிற்
றட்டாம னின்றதென சமயகோ டிகளெல்லாந்
தந்தெய்வ மெந்தெய்வமென்
றெங்குந் தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவு நின்றதென
வெங்கனும் பெருவழக்கா
யாதினும் வல்லவொரு சித்தாகி யின்பமா
யென்றைக்கு முள்ளதெனமேற்

கங்குல்பக லறநின்ற வெல்லையுள தெதுவது
 கருத்திற் கிசைந்த தனுவே
 கண்டன வெலாமோன வருவெளிய தாகவுங்
 கருதியஞ் சலிசெய்குவாம். (க)

ஐவரனந் தம்பெற்ற பேரனந் தஞ்சுற்று
 முறவனந்தம் வினையினு
 லுடலனந் தஞ்செயும் வினையனந் தங்கருத்
 தோவனந்தம் பெற்றபேர்
 சீரனந் தஞ்சொர்க்க நரகமு மனந்தநந்
 றெய்வமு மனந்தபேதந்
 திகழ்கின்ற சமயமு மனந்தமத னுன்னான
 சிற்சத்தியா லுணர்ந்து
 காரனந் தங்கோடி வருஷித்த தெனவன்பர்
 கண்ணும்விண் ணுந்தேக்கவே
 கருதரிய வானந்த மழைபொழியு முகிலைங்
 கடவுளைத் துரியவடிவைப்
 பேரனந் தம்பேசி மறையனந் தஞ்சொலும்
 பெரியமௌ னத்தின்வைப்பைப்
 பேசரு மனந்தபத ஞானவா னந்தமாம்
 பெரியபொருளைப் பணிசுவாம். (உ)

அத்தலித வத்துவைச் சொற்ப்ரகா சத்தனியை
 யருமறைகன் முரசறையவே

யறிவினக் கறிவாகி யானந்த மயமான
 வாதியை யனாதியேக
 தத்துவ சொருபத்தை மதசம்ம தம்பெருச்
 சாலம்ப ரகிதமான
 சாசுவத புட்கல நிராலம்ப வாலம்ப
 சாந்தபத வ்யோமநிலையை
 நித்தநிர் மலசகித நிஷ்ப்ரபஞ் சப்பொருளை
 நிர்விஷய சுத்தமான
 நிர்விகா ரத்தைத் தடத்தமாய் நின்னொளிர்
 நிரஞ்சன நிராமயத்தைச்
 சித்தமறி யாதபடி சித்தத்தி னின்றிலகு
 த்வ்யதேசோ மயத்தைச்
 சிற்பர் வெளிக்குள்வளர் தற்பரம தானபர
 தேவதையை யஞ்சலிசெய்வாம். (௩)

திருவருள்விலாசப்பரசிவவணக்க

முற்றிற்று.

—(*)—

பரிபூரணனந்தம்.

வாசாகயிங்கரிய மன்றியொருசாதன
 மனோவாயு நிற்கும்வண்ணம்
 வாலாயமாகவும் பழகியறியேன்றுறவு
 மார்க்கத்து னிச்சைபோல

நேசாறுசாரியாய் விவகரிப்பேனந்த
 நினைவையு மறந்தபோது
 தித்திகாக்கொள்வேன்றேக நீங்குமெனவெண்ணிலோ
 நெஞ்சந்தடித் தயருவேன்
 பேசாதவானந்த திட்டைக்கும்றிவிலாப்
 பேதைக்கும் வெகுதூரமே
 பேயக்குணமறிந்திந்த நாய்க்குமொருவழிபெரிய
 பேரின்பநிட்டை யருள்வாய்
 பாசாடவிக்குளே செல்லாதவர்க்கருள்
 பழுத்தொழுகு தேவதருவே
 பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
 பரிபூரணந்தமே.

(க)

தெரிவாசலூர்வன நடப்பனபறப்பன
 செயற்கொண் டிருப்பனமுதற்
 நேகங்களத்தனையு மோகங்கொள்பெளதிகஞ்
 சென்மித்த வாங்கிறக்கும்
 வீரிவாயபூதங்க ளொன்றொடொன்றாயழியு
 மேற்கொண்ட சேடமதுவே
 வெறுவெளிநிராலம்ப நிறைஞன்ய முபசார்த்
 வேதவே தாந்தஞானம்
 பரிபாதபேரோனி பிறக்கின்றவருளருட்
 பெற்றோர்கள் பெற்றபெருமை

பிறவாமையென்றைக்கு மிறவாமையாய்வந்து
 பேசாமை யாகுமெனவே
 பரிவாயென்க்குநீ யறிவிக்கவந்ததே
 பரிபாக காலமலவோ
 பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
 பரிபூரணானந்தமே.

(2)

ஆராயும்வேளையிற் பிரமாதியானது
 மையவொரு செயலுமில்லை
 யமைதியொடுபேசாத பெருமைபெறுருணசந்தர
 ராமென விருந்தபேரு
 நேராகவொருகோப மொருவேளைவரவந்த
 நிறைவொன்று மில்லாமலே
 நெட்டுயிர்த்துத்தட் டழிந்துளறுவார்வசன
 நிர்வாக னென்றபேரும்
 பூராயமாயொன்று பேசுமிடமொன்றைப்
 புலம்புவார் சிவராத்திரிப்
 போதுதுயிலோமென்ற விரதியருமறிதுயிற்
 போலேயிருந்து துயில்வார்
 பாராதிதனிலுள்ள செயலெல்லாமுடிவிலே
 பார்க்கினின் செயலல்லவோ
 பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
 பரிபூரணானந்தமே.

(3)

அண்டபகிரண்டமும் மாயாவிகாரமே
 யம்மாயை யில்லாமையே
 யாமெனவுமறிவுமுண் டப்பாலுமறிதின்ற
 வறிவினை யறிந்துபார்க்கி
 னெண்டிசைவிளக்குமொரு தெய்வவருளல்லாம
 லில்லையெனு நினைவுமுண்டிங்
 கியானெனதறத்துரிய நிறைவாகிநிற்பதே
 யின்பமெனு மன்புமுண்டு
 கண்டனவெலாமல்ல வென்றுகண்டனைசெய்து
 கருவிகர ணங்களோயக்
 கண்முடியொருகண மிருக்கவென்றாற்பாழ்த்த
 கர்மங்கள் போராடுதே
 பண்டையுளகர்மமே கர்த்தாவெனும்பெயர்ப்
 பகூநா னிச்சிப்பனோ
 பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
 பரிபூரணநந்தமே.

(ச)

சந்ததமுமெனதுசெய னினதுசெயலியானெனுந்
 தன்மைநினை யன்றியில்லாத்
 தன்மையாஸ்வேறலேன் வேதாந்தசித்தாந்த
 சமரச சுவாவமிதுவே
 யிந்தநிலைதெளியநா னெக்குருகிவாடிய
 வியற்கைகதிரு வுளமறியுமே

யிந்நிலையிலேசற் றிருக்கவென்றான்மடமை
யிதசத்ரு வாகவந்து
சிந்தைகுடிக்கொள்ளுதே மலமாயைகன்மந்
திரும்புமோ தொடுவழக்காய்ச்
சென்மம்வருமோவெனவும் யோசிக்ஞதேமனது
சிரத்தையெனும் வாளுமுதவிப்
பந்தமறமெய்ஞ்ஞான தீரமுந்தந்தெனைப்
பாதுகாத் தருள்செய்குவாய்
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (௫)

பூகலயமாகின்ற மாயைமுதலென்பர்சிலர்
பொறிபுல னடங்குமிடமே
பொருளென்பர்சிலர்காணமுடிவென்பர்சிலர்குணம்
போனவிட மென்பர்சிலபேர்
நாதவடிவென்பர்சிலர் விந்தமயமென்பர்சிலர்
நட்டநடு வேயிருந்த
நாமென்பர்சிலருருவ மாமென்பர்சிலர்கருதி
நாடிவரு ளென்பர்சிலபேர்
பேதமறஉயிர்கெட்ட நிலயமென்றிடுவர்சிலர்
பேசினரு வென்பர்சிலபேர்
பின்னுமுன்னுங்கெட்ட குனியமதென்பர்சிலர்
பிறவுமே மொழிவரிவையாற்

பாதரசமாய்மனது சஞ்சலப்படுமலாற்
 பரமசுக நிஷ்டைபெறுமோ
 பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
 பரிபூரணனந்தமே.

(க)

அந்தநாரத்தையோ ரகமாக்கிமின்போலென்
 னறிவைச் சுருக்கினவரா
 ரவ்வறிவுதானுமே பற்றினதுபற்றா
 யழுந்தவுந் தலைமீதிலே
 சொந்தமாயெழுதப் படித்ததார்மெய்ஞ்ஞான
 சுகநிஷ்டை சேராமலே
 சோற்றுத்துருத்தியைச் சதமெனவுமுண்டுண்டு
 னுங்கவைத் தவரார்கொலோ
 தந்தைதாய்முதலான வகிலப்ரபஞ்சந்
 தனைத்தந்த தெனதாசையோ
 தன்னையேநோவனோ பிறனாயேநோவனோ
 தற்கால மதைநோவனோ
 பந்தமானதுதந்த வினையையேநோவனோ
 பரமார்த்த மேதுமறியேன்
 பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
 பரிபூரணனந்தமே.

(எ)

வாராதெலாமொழிய வருவனவெலாமெய்த
 மனதுசா சுதியதாகவே

மருவநிலைதந்ததும் வேதாந்தசித்தாந்த
மரபுசம ரசமாகவே

பூராயமாயுணர லுகமதுதந்ததும்
பொய்யுடலை நிலையன்றெனப்

போதநெறிதந்ததுஞ் சாசுவதவானந்த
போகமே வீடென்னவே

நீராளமாயுருக வுள்ளன்புதந்தது
நின்னதரு ளின்னுமின்னு

நின்னையேதுணையென்ற வென்னையேகாக்கவொரு
நினைவுசற் றுண்டாகிலோ

பாராதியறியாத மோனமேயிடைவிடாப்
பற்றுகநிற்க வருள்வாய்

பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபுரணானந்தமே.

(அ)

ஜீழாழிகளாயின்றி நிற்கவிலையோகொடிய
வாலமழு தாகவிலையோ

வக்கடலின்மீதுவட வனனிற்கவிலையோ
வந்தரத் தகிலகோடி

தாழாமனிலைநிற்க விலையோமேருவுந்
தனுவாக வளையவிலையோ

சப்தமேகங்களும் வச்ரதரணையிற்
சஞ்சரித்திட விலையோ

வாழாதுவாழவே யிராமனடியாற்சிலையு
மடமங்கை யாகவிலையோ
மணிமந்தாமாதியால் வேண்டிசித்திகளுக
மார்க்கத்தில் வைக்கவிலையோ
பாழானவென்மனங் குவியவொருதந்திரம்
பண்ணுவ தனக்கருமையோ
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபுராணநாதமே.

(க)

ஆசைக்கொளவில்லை யகிலமெல்லாங்கட்டி
யாளினுங் கடன்மீதிலே
யாணசெலவேயிடைய ரளகேசனிகராக
வம்பொன்மிக வைத்தபேரு
நேசித்தரசவாத வித்தைக்கலைந்திடுவர்
நெடுநா ளிருந்தபேரு
நிலையாகவேயினங் காயகற்பந்தேடி
ரெஞ்சுபுண் ணுவொல்லாம்
யோசிக்கும்வேளையிற் பசிதீரவுண்பது
முறங்குவது மாகமுடியு
முள்ளதேபோதநா னுனைனக்குளறியே
யொன்றைவிட் டொன்றுபற்றிப்
பாசக்கடற்குள்ளே வீழாமன்மனதற்ற
பரிபுரத்த நிலையையருள்வாய்

பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணனந்தமே.

(ய),

பரிபூரணனந்த முற்றிற்று. ஆ யா.

—(*)—

பொருள்வணக்கம்.

நித்தியமாய் நிர்மலமாய் நித்களமாய்
நிராமயமாய் நிறைவாய் நீங்காச்
சுத்தமுமாபத் னாரமுமாய்ச் சமீபமுமாய்த்
துரியநிறை சுடரா யெல்லாம்
வைத்திருந்த தாரகமா யானந்த
மயமாதி மனவாக் கெட்டாச்
சித்துருவாய் நின்றவொன்றைச் சுகாரம்பப்
பெருவளியைச் சிந்தை செய்வாம்.

(க)

யாதுண நினையுமந்த நினைவுக்கு

நினைவாகி யாதின் பாலும்

பேதம்? நின்றயிருக் குயிராகி

யன்பருக்கே பேரா னந்தக்.

கோதிமு னுற்றரும்பிக் குணங்குறியொன்

றந்தன்னைக் கொடுத்துக் காட்டிந்

திதில்லா பரமான சித்தாந்தப்

பேராளியைச் சிந்தை செய்வாம்.

(உ)

பெருவெளியா யைம்பூதம் பிறப்பிடமாய்ப்
 பேசாத பெரிய மோனம்
 வருமிடமாய் மனமாதிக் கெட்டாத
 பேரின்ப மயமாய் ஞானக்
 குருவருளாற் காட்டிடவு மன்பனாக்கோத்
 தறவிழுங்கிக் கொண்டப் பாலுந்
 தெரிவிரிதாய்க் கலந்ததெந்தப் பொருளந்தப்
 பொருளினையாஞ் சிந்தை செய்வாம்.

(ந)

இகபரமு முயிர்க்குயினா யானெனதற்
 றவருறவை யெந்த நாளுஞ்
 சுகபரிபூ ரணமான நிராலம்ப
 கோசரத்தைத் துரிய வாழ்வை
 யகமகிழ வருந்தேனை முக்கணியைக்
 கற்கண்டை யமிர்தை நாடி
 மொகுமொகென விருவிழிநீர் முத்திறைப்பக்
 கரமலர்கண் முகிழ்த்து நிற்பாம்.

(ச)

சாதிசூலம் பிறப்பிறப்புப் பந்தமுத்தி
 யருவுருவத் தன்மை நாம
 மேதுமின்றி யெப்பொருட்கு மெவ்விடத்தும்
 பிறிவறநின் றியக்கஞ் செய்யுஞ்
 சோதியைமாத் துவெளியை மனதவிழ
 நிறைவான துரிய வாழ்வைத்

திதல்பர மாம்பொருளைத் திருவருளே
நினைவாகச் சிந்தை செய்வாம்.

(ரு)

இந்திரசா லங்கனவு கானலினீ
னெனவுலக மெமக்குத் தோன்றச்
சந்ததமுஞ் சிற்பரத்தா லழியாத
தற்பரத்தைச் சார்ந்து வாழ்க
புந்திமதி முறநாளுந் தடையறவா
னந்தவெள்ளம் பொலிக வென்றே
வந்தருளுங் குருமௌனி மலர்த்தானை
யனுதினமும் வழுத்தல் செய்வாம்.

(சு)

பொருளாகக் கண்டபொரு ளெவைக்குமுதற்
பொருளாகிப் போத மாகித்
தெருளாகிக் கருதுமன்பர் மிடிதிரப்
பருகவந்த செழுந்தே னாகி
யருளானோர்க் ககம்புறமென் றுன்னாத
பூரணவா னந்த மாகி
யிருடர விளங்குபொரு ளியாதந்தப்
பொருளினையா மிறைஞ்சி நிற்பாம்

(எ)

அருமறையின் சிரப்பொருளாய் வீண்ணவர்மா
முனிவர்கித்த ராதி யானோர்
தெரிவரிய பூரணமாய்க் காரணங்கற்
பணைகடந்த செல்வ மாகிக்

சருதரிய மலரின் மண மெள்ளிலெண்ணெ
யுடலுயிர் போற் கலந்தெந் நாளுந்
தரியநடு லுடிருந்த பெரியபொரு
ளியாததனைத் தொழுதல் செய்வாம்.

(அ)

விண்ணாதி பூதமெல்லார் தன்னகத்தி
லடக்கிவெறு வெளியாய் ஞானக்
கண்ணூரக் கண்டவன்பர் கண்ணாடே
யானந்தக் கடலாய் வேறென்
றெண்ணாத படிக்கிரங்கித் தானாகச்
செய்தருளு மிறையே யுன்றன்
றண்ணுருஞ் சாந்தவரு டனைநினைந்து
கரமலாக டலைமேற் கொள்வாம்.

(ஆ)

விண்ணிறைந்த வெளியாயென் மனவெளியிற்
கலந்தறிவாம் வெளியினூடுந்
தண்ணிறைந்த பேரமுதாய்ச் சதானந்த
மானபெருந் தகையே நிற்பா
லுண்ணிறைந்த பேரன்பா லுள்ளுருகி
மொழிசுளறி யுவகை யாங்க்
கண்ணிறைந்த புனலுகுப்பக் காமுகிழ்ப்ப
நின்னருனாக் கருத்தில் வைப்பாம்.

(க)

வேறு.

ஆதியந்தங் காட்டாத முதலா யெம்மை
யடிமைக்கா வளர்த்தெடுத்த வன்னை போல

நீதிபெறுங் குருவாகி மனவாக் கெட்டா
நிச்சயமாய்ச் சொச்சமதாய் நிமலமாகி
வாதமிதிஞ் சமயநெறிக் கரிய தாதி
மௌனத்தோர் பால்வெளியாய் வயங்கா நின்ற
சோதியையென் னுயிர்த்துணையை நாடிக் கண்ணீர்
சொரியவரு கரங்குவித்துத் தொழுதல்செய்வாம்.

அகரவுயி ரொழுத்தனைத்து மாநி வேரு
யமர்ந்ததென வலிலாண்ட மனைத்து மாகி
பகர்வனவெல் லாமாகி யல்ல தாகிப்
பரமாகிச் சொல்லரிய பான்மை யாகித்
துகளறுசங் கற்பவிகற் பங்க ளெல்லாந்
தோயாத வறிவாகிச் சுத்த மாகி
நிகரில்பசு பதியான பொருளை நாடி
நெடும்யிர்த்துப் பேரன்பா னினைதல் செய்வாம்.()

பொருள்வணக்க முற்றிற்று. கூஉரு

—(*)—

சின்மயானந்தகுரு.

அங்கைகொடு மலர்நவி யங்கமது புளகிப்ப
வன்பிலு ஓருகி விழிநீ
ராளுக வாராத முத்தியின தாவேச
வாசைங் கடற்குண் முழிசீ

சங்கர சுயம்புவே சம்புவெனவு மொழி
 தழுதழுத் திடவணங் குஞ்
 சன்மார்க்க நெறியிலாத் தன்மார்க்க னேனையுந்
 தண்ணுள் கொடுத்தாள் வையோ
 துங்கமிகு பக்குவச் சனகன்முதன் முனிவோர்க்
 டொழுதருகில் வீற்றிருப் பச்
 சொல்லரிய நெறியையொரு சொல்லா லுணர்த்தியே
 சொருபானு பூதி காட்டிச்
 செங்கமல பீடமேற் கல்லா லடிக்குள்வளர்
 சித்தாந்த முத்தி முகலே
 சிரகிரி விளக்கவரு தகவினு மூர்த்தியே
 சின்மயா னந்த குருவே.

(க)

அந்நைகயென மிழுகனையை மெய்யென்ற பாவிரா
 னத்துவித் வாஞ்சை யாத
 லரியகொம் பிற்றேனே முடவனிச் சித்தபடி
 யாகுமறி வவிழ வின்பந்
 தாக்கும்வகை யேநிராட் சரியைகிரி யாயோக
 சாதனம் விடுத்த செல்லாஞ்
 சன்மார்க்க மல்லலிவை நிற்கவேன் மார்க்கங்கள்
 சாராத பேரறிவ தாய்
 வாக்குமன மணுகாத பூரணப் பொருள்வந்து
 வாய்க்கும் படிக்குபாயம்

வருவித் துவட்டாத பேரின்ப மானசக
வாரியினை வாய் மடுத்தத
தேக்கித் திளைக்கநீ முன்னிற்ப தென்றுகாண்
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தகழிநூ மூர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே.

(௨)

அவ்விய மிருக்கநா னென்கின்ற வாணவ
மடைந்திட் டிருக்க லோப
மருளின்மை கூடக் கலந்துள் ளிருக்கமே
லாசா பிசாச முதலாம்
வெவ்விய குணம்பல விருக்குமென் னறிவூழி
மெய்யனீ வீற் றிருக்க
விதியில்லை யென்னிலோ பூரண னெனும்பெயர்
விரிக்கி லுரை வேறு முளதோ
கவ்வுமல மாகின்ற நாகபா சத்தினுற்
கட்டுண்ட வுயிர்கண் மூர்ச்சை
கடிதகல வலியவரு ஞானசஞ் சீவியே
கதியான பூமி நடுவுட்
செவ்விதின் வளர்ந்தோங்கு திவ்யகுண மேருவே
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தகழிநூ மூர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே.

(௩)

ஐவகை யெனும்பூத மாதியை வகுத்ததனு
 ளசரசர பேத மான
 யாவையும் வகுத்தநல் ஸறிவையும் வகுத்தமறை
 யாதினூ லையும் வகுத்துச்
 சைவமுத லாவளவில் சமயமும் வகுத்துமேற்
 சமயங் கடந்த மோன
 சமரசம் வகுத்தநீ யுன்னீநா னணுகவுந்
 தண்ணருள் வகுச்சு வினையோ
 பொய்வளரு நெஞ்சினர்கள் காணாத காட்சியே
 பொய்யிலா மெய்ய ரறிவிற்
 போதபரி பூரண வகண்டிதா காரமாய்ப்
 போக்குவர வற்ற பொருளே
 தெய்வமறை முடிவான பிரணவ சொரூபியே
 சித்தாந்த முத்தி முதலே
 சிரகிரி விளங்கவரு த்ருஷிண மூர்த்தியே
 சின்மயா னந்த குருவே.

(ச)

ஐந்தவகை யாகின்ற பூதபேதத்தினு
 லாகின்ற வாக்கை நீர்மே
 லமர்கின்ற குமிழியென நிற்கின்ற தென்னநா
 னறியாத காலமெல்லாம்
 புந்திமதி முறவுண் டிடுத்தின்ப மாவதே
 போந்தநெறி யென் றிருந்தேன்

பூராய மாகடின் தருள்வந் துணர்த்தவ்வை
 போனவழி தெரிய வில்லை
 யெந்தநிலை பேசினு மிணங்கவிலை யல்லா
 லிறப்பொடு பிறப்பை யுள்ளே
 யெண்ணினு னெஞ்சது பகீரொனுந் துயில்வரு
 திருவிழியு மிரவு பகலாய்ச்
 செந்தழலின் மெழுகான தங்கமிவை யென்கொலோ
 சித்தாந்த முத்தி முதலே
 சிரகிரி விளங்கவரு தகூறின மூர்த்தியே
 சின்மயா னந்த சூருவே. (16)

காரிட்ட வாணவக் கருவறையி லறிவற்ற
 கண்ணிலாக் சூழவியைப் போற்
 கட்டுண் டிருந்தவெமை வெளியில் விட்டல்லலாங்
 காப்பிட் டதற் கிசைந்த
 பேரிட்டு மெய்யென்று பேசுபாழ்ம் பொய்யுடல்
 பெலக்கவினை யமுத மூட்டிப்
 பெரியபுவ னத்தினிடை போக்குவா வுறுகின்ற
 பெரியவினை யாட்ட மைத்திட்
 டேரிட்ட தன்சுருதி மொழிதப்பி னமனைவிட்
 டிடருற வுறுக்கி யிடர்தீர்த்
 திரவுபக லில்லாத பேரின்ப வீட்டினி
 லிசைந்து துயில்கொண்மி னென்று

சீரிட்ட வுலகன்னை வடிவான வெந்தையே
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தகஷிண மூர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே.

(க)

கிருமருவு குகையனைய காயத்தி னடுவுட்
கனிம்புதோய் செம்ப னையயான்
காண்டக விருக்கநீ ஞானவனன் மூட்டியே
கனிவுபெற வுள்ளருக்கிப்
ப்ருவம தறிந்ததின் னருளான குளிகைகொடு
பரிசித்து வேதை செய்து
பத்துமாற் றுத்தங்க மாக்கியே பணிகொண்ட
பகூத்தை யென்சொல் லுகே
னருமைபெறு புசும்பெற்ற வேதாந்த சித்தாந்த
மாதுயா மந்த மீது
மத்துவித நிலையரா யென்னையான் டின்னடிமை
யானவர்க ளறிவி னூடுந்
திருமருவு கல்லா லடிக்கீழும் வளர்கின்ற
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தகஷிண மூர்த்தியே
சி.சீமயா னந்த குருவே.

(எ)

௨ கூடுத லுடன்பிரித லற்றுநிர்த் தொந்தமாய்க்
குவிதலுடன் விரித லற்றுக்

குணமற்று வரவினெடு போக்கற்று நிலையான
குறியற்று மலமு மற்று
நாடுதலு மற்றுமேல் சீழ்நடுப் பக்கமென
நண்ணுதலு மற்று விநது
நாதமற் றைவகைப் பூதபேதமு மற்று
ஞாதருவின் ஞான மற்று
வாடுதலு மற்றுமே லொன்றற் திரண்டற்று
வாக்கற்று மனமு மற்று
மன்னுபரி பூரணச் சுகவாரி தன்னிலே
வாய்மடுத் துண்ட வசமாய்த்
தேடுதலு மற்றவிட நிலையென்ற மௌனியே
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தகழினு மூர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே.

(அ)

நீராத வருளெலாந் தந்தருள மௌனியாய்த்
தாயனைய கருணை காட்டித்
தாளினையென் முடிசூட்டி யறிவிற் சமாதியே
சாகுவத சம்பர தாய
மோராமன் மந்திரமு முன்னுமன் முத்திநிலை
யொன்றோ டிரண்டெ னும
லொளியெனவும் வெளியெனவு முருவெனவு நாத
மொலியெனவு முணர்வு ருமற்

[மா

பாராது பார்ப்பதே யேதுசா தனமற்ற
 பரமவனு பூதி வாய்க்கும்
 பண்பென் துணர்த்தியது பாராம லநிலை
 பழிந்ததின் பழுவடியர்தஞ்
 றோ யிருக்கநின் தருள்வேண்டு மையனே
 சித்தாந்த முத்தி முதலே
 சிரகிரி விளங்கவரு தகழிநு மூர்த்தியே
 சின்மயா னந்த குருவே.

(க)

போதமா யாதிரடு வந்தமுயிலாத தாய்ப்
 புனிதமா யவிகார மாய்ப்
 போக்குவர வில்லாத விற்பமாய் நின்றநின்
 பூணம் புகலி டமதா
 வாதரவு வையாம லறிவினை மறைப்பதுநி
 னருள்பின்னு மறிவின்மை தீர்த்
 தறிவித்த நிற்பதுநி னருளாகி லெளியனேற்
 கறிவாவ தேத நிவிலா
 வேதம்வரு வகையேது வினையேது வினைதனக்
 கிடான காய மேதென்
 விச்சா சுதந்தரஞ் சிறிதுமில் யிகபா
 மிரண்டினுண் மலைவு திரத்
 தீதிலருள் கொண்டினி யுணர்த்தியெனே யாள்வை
 சித்தாந்த முத்தி முதலே

[யோ

சிரகிரி விளங்கவரு தகழினை மூர்த்தியே

சின்மயா னந்த குருவே.

(40)

பத்திரெறி நிலைநின்று நவகண்ட பூமிப்

பரப்பை வலமாக வந்தும்

பரவையிடை மூழ்கியு நதிகளிடை மூழ்கியும்

பசிதாக மின்றி யெழுமா

மத்தியிடை நின்றுமுதிர் சருகுபுனல் வாயுவினை

வன்பசி தனக்க டைத்து

மௌனத் திருந்துமுயர் மலைநுழைவு புக்கியு

மன்னாதச நாடிமுற்றஞ்

சுத்திசெய் தும்மூல ப்ராணனோ டங்கியைச்

சோமவட் டத்த டைத்துஞ்

சொல்லரிய வழுதண்டு மற்பவுடல் கற்பங்க

டோதுநிலை நிற்க வீறு

சித்திசெய் தஞ்ஞான மலதுகதி கூடுமோ

சித்தார்த முத்தி முதலே

சிரகிரி விளங்கவரு தகழினை மூர்த்தியே

சின்மயா னந்த குருவே.

(41)

சின்மயானந்தகுரு முற்றிற்று. ஆக ௩௩.

ஐசுரிக ளத்தினை நிர்த்துளி படவுதறி
யாங்கார முனையை யெற்றி
யத்துவித மதமாலி மதமாறு மாறாக
வங்கையின் லிலாழி யாக்கிப்
பாசவிரு டன்னிழ லெனச்சுளித் தார்த்துமேற்
பார்த்துப் பரந்த மனதைப்
பாரித்த கவளமாய்ப் பூரிக்க வுண்டுமுக
படாமன்ன மாயை நூறித்
தேசுபெற நீவைத்த சின்முத்தி ராங்குசச்
செங்கைக் குளைய டங்கிச்
சின்மயா னந்தசுக வெள்ளம் படிந்திநின்
நிருவருட் பூர்த்தி யான
வாசமுறு சற்சார மீதென்னை யொருருான
மத்தகச மெனவ ளர்த்தாய்
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌன குருவே.

(க)

ஐத்துவகை யாகின்ற பூதமுத னாதமு
மடங்கவெளி யாக வெளிசெய்
தநியாமை யநிவாதி பநிவாக வநிவார்க
ளநிவாக நின்ற நிலையிற்
சின்மயா னந்த வெள்ளம்
சின்மயா னந்த வெள்ளம்

தேக்கித் தினைத்தநா னதுவா யிருக்கீ
 செய்சித்ரா மிகநன்றுகா
 னெந்தைவட வாற்பரம குருவாழ்க வாழவரு
 . ளியநந்தி மரபு வாழ்க
 வென்றடியர் மனமகிழ வேதாக மத்தணி
 பிரண்டில்லை யொன்றென் னவே
 வந்தகுரு வேலி ய சிவஞான சித்தநெறி
 மௌனோப தேச குருவே
 மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
 மரபில்வரு மௌன குருவே.

(௨)

ஆதிக்க நல்கினவ ராரிந்த மாயைக்கெ
 னறிவின்றி யிடமில் லையோ
 வந்தரப் புஷ்பமுங் காணலின் னீருமோ
 ரவசரத் துபயோ கமோ
 போதித்த நிலையு மயக்குதே யபயநான்
 புக்கவரு டோற்றி டாமற்
 பொய்யான வுலகத்தை மெய்யா நிறுத்தியென்
 புந்திக்கு ளிந்த்ர சாஸ்த்ரு
 சாதிக்கு தேயிதனை வெல்லவு முபாயநீ
 தந்தருள்வ தென்று புகல்வாய்
 சண்மத ஸ்தாபனமும் வேதாந்த சித்தாந்த
 சமரசநிர் வாக நிலையு

மாதிக்கொ டண்டப் பரப்பெலா மறியவே
 வந்தருளு ஞான குருவே
 மந்த்ராகுரு வேயோக தந்த்ராகுரு வேமூலன்
 மரபில்வரு மௌன குருவே. (ஈ)

மின்னனைய பொய்யுடலை நிலையென்று மையிலகு
 விழிகொண்டு மையல் பூட்டு
 மின்னார்க ளின்பமே மெய்யென்றும் வளர்மாட
 மேல்வீடு சொர்க்க மென்றும்
 பொன்னையழி யாதவளர் பொருளென்று போற்றி
 பொய்வேஷ மிகுதி காட்டிப் [யிப்
 பொறையறிவு துறவீத லாதிரற் குணமெலாம்
 போக்கிலே போக விட்டுத்
 தன்னிகரி லோபாதி பாழ்ம்பேய் பிடித்திடத்
 தரணிமிசை லோகாயுதன்
 சமயநடை சாராமல் வேதாந்த சித்தாந்த
 சமரச சிவானு பூதி
 மன்னவொரு சொற்கொண் டெனைத்தடுத்த தாண்ட
 ன்பின், வாழ்வித்த ஞான குருவே
 மந்த்ராகுரு வேயோக தந்த்ராகுரு வேமூலன்
 மரபில்வரு மௌன குருவே. (சு)
 போனக மிருக்கின்ற சாலைவிடை வேண்டுவ
 புசித்தற் கிருக்கு மதுபோற்

புருஷர்பெறு தர்மாதி வேதமுட னாகமம்
புகழ்மதி னூலாம் பயன்
நூனநெறி முக்யநெறி காட்சியனு மானமுத
நூன விதங்க டேர்ந்து
நானு னெனக்குளறு படைபுடை பெயர்த்திடவு
நான்குசா தனமு மோர்ந்திட்
டானநெறி யாஞ்சரியை யாதிசோ பானமுற்
றனுபகூ சம்பு பகூ
மாமிரு விகற்பமு மாயாதி சேவையு
மறிந்திரண் டொன்றென் னுமோர்
மானத விகற்பமற வென்றுநிற் பதுநமது
மரபென்ற பரம குருவே
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மெளன குருவே.

(ரு)

கல்லாத வறிவுமேற் கேளாத கேள்வியுங்
கருணைசிறி தேது மில்லாக்
காட்சியுங் கொலைகளவு கட்காம மாட்சியாக்
காதலித் திடுநெஞ் சமும்
பொல்லாத பொய்ம்மொழியு மல்லாது நன்மைகள்
பொருந்துகுண மேது மறியேன்
புருஷர்வடி வானதே யல்லாது கனவிலும்
புருஷார்த்த மேது மில்லே

னெல்லா மறித்தீ யறியாத தன்றெனக்

கெவ்வண்ண முய்வண் ணமோ

விருளையிரு ளென்றவர்க் கொளிதா ரகம்பெறு

மௌனகுருநின் னருடா ரகம்

வல்லா னெனும்பெய ருனக்குள்ள தேயிந்த

வஞ்சகனை யாள நினையாய்

மத்தரகுரு வேயோக தந்தரகுரு வேமுலன்

மரபில்வரு மௌன குருவே.

(சு)

கானக மிலங்குபுலி பசுவொழி குலாவுநின்

கண்காண மதயா னைநீ

கைகாட்ட வுங்கையா னெகிழக் கெனப்பெரிய

கட்டைமிக வேந்தி வருமே

போனக மமைந்ததென வக்காம தேனூநின்

பொன்னடியி னின்று சொலுமே

புவிராசர் கவிராசர் தவராச னென்றுனைப்

போற்றிசய போற்றி யென்பார்

ஞானகரு னாகர முகங்கண்ட போதிலே

நவநாத சித்தர்களு முன்

னட்பினை விரும்புவார் சுகர்வாம தேவர்முதன்

ஞானிகளு முனைமெச் சுவார்

வானகமு மண்ணகமும் வந்தெதிர் வணங்கிடுமுன்

மகிமையது சொல்ல வெள்தோ

மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌன குருவே.

(௭)

சுருகுசல பக்ஷணிக ளொருகோடி யல்லாற்
சகோர பக்ஷிகள் போலவே

தவளநில வொழுகமிர்த தாயுண் டழியாத
தன்மைய ரனந்த கோடி

யிருவினைக் ளற்றிரவு பகலென்ப தறியாத
வேகாந்த மோன ஞான

விற்பநிஷ்டையர்கோடி மணிமந்த்ர சித்தநிலை
யெய்தினர்கள் கோடி சூழக்

குருமணி யிழைத்திட்ட சிங்கா தனத்தின்மிசை
கொலுவீற் றிருக்கு நின்னைக்

கும்பிட் டனந்தமுறை தெண்டநிட் டென்மனக்
குறையெலாந் தீரும் வண்ண

மருமல றொடுத்துணிரு தானையர்ச் சிக்கவெனை
வாவென் றழைப்பதெந்நான்

மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌன குருவே.

(௮)

ஆங்கார மானகுல வேடவெம் பேய்பாழ்த்த
வாணவத் தினும் வலிதகா

ஊறிவினை மயக்கிடு நடுவறிய வொட்டாதி
யாதொன்று தொடினு மதுவாய்த்

தாங்காத மொழிபேசு மரிகரப் பிரமாதி
 தம்மொயி சமான மென்னுந்
 தடையற்ற தேரிலஞ் சுருவாணி போலவே
 தன்னிலசை யாது நிற்கு
 மீங்கா னொனக்குறிக னென்னப்ர தாபித்
 திராவனா கார மாதி
 யிதயவெளி யெங்கனூந் தன்னரசு நாடுசெய்
 திருக்குமித னெடு நேரமும்
 வாங்காவி லாவடிமை போராட முடியுமோ
 மௌனோப தேசு குருவே
 மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேழலன்
 மரபில்வரு மௌன குருவே. (க)

பற்றுவுகு விதமாகி யொன்றைவிட் டொன்றனைப்
 பற்றியுழல் கிருமி போலப்
 பாழ்ஞ்சிந்தை பெற்றநான் வெளியாக நின்னருள்
 பகர்ந்துமறி யேன்று விதமோ
 சிற்றறிவ தன்றியு மெவனோனு மொருமொழி
 துடுக்கென் றுணாத்த போது
 சிந்தைசெவி யாகவே பறையறைய வுதரவெந்
 தீநெஞ்ச மளவ ளாவ
 வுற்றணர வுணர்வற்றன் மத்தவெறி யினர்போல
 வுளறுவேன் முத்தி மார்க்க

முணர்வதெப் படியின்ப துன்பஞ் சமானமா
யுறுவதெப் படியா யினு
மற்றெனக் கையநீ சொன்னவொரு வார்த்தையினை
மலையிலக் கென நம்பினைன்
மந்த்ராகுரு வேயோக தந்த்ராகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மெளன குருவே. (ய)

மெளனகுருவணக்க முற்றிற்று. ஆக சக

—(*)—

கருணாகரக்கடவுள்..

நிர்க்குண நிராமய நிரஞ்சன நிராலம்ப
நிர்விஷய கைவல்யமா
நிஷ்களவ சங்கசஞ் சலாகித நிர்வசன
நிர்த்தொந்த நித்த முத்த
தற்பரவிஸ் வாதித வ்யோமபரி பூரண
சதானந்த ஞான பகவ
சம்புசிவ சங்கர சர்வேச வென்றுநான்
சர்வகா லமுநினை வனே
வற்புத வகோசர நிவிர்த்திபெறு மன்பருக்
கானந்த பூர்த்தி யான
வத்துவித நிச்சய சொருபசா க்ஷாத்கா
வனுபூதி யனுகு தமும்

கற்பனை யறக்காண முக்கனாடன் வடநிழற்
கண்ணா டிருந்த குருவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிந்
கருணா கரக்க டவுளே.

(௧)

மன்னாதி யைந்தொடி புறத்திலுள கருவியும்
வாக்காதி சுரோதரா தியும்
வளர்கின்ற சப்தாதி மனமாதி கலையாதி
மன்னுசுத் தாதி யுடனே
தொண்ணூற்றொடாறுமற் றுள்ளனவுமெளனியாய்ச்
சொன்னவொரு சொற்கொண் டதே
துவெளிய தாயகண் டானந்த சுகவாரி
தோற்றுமதை யென்சொல் லுகேன்
பண்ணாரு மிசையினொடு பாடிப் படித்தருட்
பான்மைநெறி நின்னு தவராப்
பக்குவ விசேஷராய் நெக்குநெக் குருகிப்
பணிந்தெழுந் திருகை கூப்பிக்
கண்ணாறு கரைபுரள நின்றவன் பனாயெலாங்
கைவிடாக் காட்சி யுறவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிந்
கருணா கரக்க டவுளே.

(௨)

ஏல்லாமு னடிமையே யெல்லாமு னுடைமையே
யெல்லாமு னுடைய செயலே

யெங்கனும் வியாபிநீ யென்றுசொல்லு மியல்பென்
 றிருக்காதி வேத மெல்லாஞ்
 சொல்லான் முழக்கியது மிக்கவுப காரமாச்
 சொல்லிற் தவரும் விண்டு
 சொன்னவை யு மிவைநல்ல குருவான பேருந்
 தொகுத்த நெறிகாணு மிவையே
 யல்லாம லில்லையென நன்று வறிந்தே
 னறிந்தபடி நின்று சுகநா
 னாகாத வண்ணமே மிவ்வண்ண மாயினே
 னதுவுநின் தருளென் னவே
 கல்லாத வறிஞனுக் குள்ளே யுணர்த்தினை
 கதிக்குவகை யேது புகலாய்
 கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
 கருணா கரக்க டவுளே.

(௩)

பட்டப் பகற்பொழுதை யிருளென்ற மருளர்தம்
 பகஷமோ வெனது பகஷம்
 பார்த்தவிட மெங்கணுங் டுகாத்தமில் குலையாது
 பரமவெளி யாக பொருசொற்
 றிட்டமுடன் மௌனியா யருள்செய் திருக்கவுஞ்
 சேராம லாரா கநான்
 சிறுவிடி கட்டியதி னடுசொற்றை யுண்டிண்டு
 தேக்குசிறி யார்கள் போல

நடட்டினைய தாக்கற்ற கல்லியும் விவேகமு
 நன்னிலய மாக வுன்னி
 நானென்று நீயென் திரண்டில்லை யென்ன? வ
 நடுவே முளைத்த மனைதக்
 கட்டவறி யாமலே வாடினே னெப்போது
 கருணைக் குரித்தா ளனோ
 கருதரிய சிறசபையி லானந்த கிர்த்தமிடு
 கருணா காக்க டவுளே.

(சு)

மெய்விடா நாவுள்ள மெய்யரு ளிருந்துநீ
 மெய்யான மெய்யை யெல்லா
 மெய்யென வுணர்த்தியது மெய்யிதற் கையமில்
 மெய்யேது மறியா வெறும்
 பொய்விடாப் பொய்யினே னுள்ளத் திருந்துதான்
 பொய்யான பொய்யை யெல்லாம்
 பொய்யென வண்ணமே புகலவைத் தாயெனிற்
 புன்மையே னென்செய் குவென்
 மலவிடா தெழுநில கண்டகுரு வேல்வீழ்நு
 வடிவான ஞான குருவே
 மலர்மேவி மறையேது நான்முகக் குருவே
 மதங்கடொது நீன்ற குருவே
 கைவிடா தேயென்ற வன்பருக் கன்பாய்க்
 கருத்து ணீர்த்து குருவே

கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிதி
கருணா கரக்க டவுளே.

(௫)

பண்ணே னுனக்கான பூசையொரு வடிவிலே
பாவித் திறைஞ்ச வாங்கே
பார்க்கின்ற மலருநி நீயே யிருத்தியப்
பரிமல லொடுக்க மனமு

நண்ணே னலாமலிரு கைதான் குவிக்கவெனி
னாளுமென் னுளநிற் றிநீ

நான்கும் பிழம்போ தகாக்கும் பிடாதலா

னான்பூசை செய்ய முறையே

விண்ணேவி னாதியாம் பூதமே நாதமே

வேதமே வேதாந் தமே

மேதக்க கேள்வியே கேள்வியாம் பூமிக்குள்

வித்தேய வித்தின் முளையே

கண்ணே கருத்தேயெ னெண்ணே யெழுத்தே

கதிக்கான மோன வடிவே

கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிதி

கருணா கரக்க டவுளே.

(௬)

சந்ததமும் வேதமொழி யாதொன்று பற்றினது
தான்வந்து முற்று மெனலாந்

சகமீ திருந்தாது மரணமுண் டென்பது

சதாநிஷ்டர் நினைவ தில்லை

கிந்தையறி யார்க்கீது போதிப்ப தல்லவே
செப்பினும் வெருதர்க் கமாந்
திவ்யகுண மார்க்கண்டர் சுகராதி முனிவோர்கள்
சிந்தாந்த நித்ய ரலவோ
விர்த்ராதி தேவதைகள் பிரமாதி கடவுள்
நிருக்காதி வேத முனிவ
பொண்ணரிய கணநாதர் நவநாத சிந்தர்க
ளிரவீமதி யாதி யோர்கள்
கந்தருவர் கின்னரர்கள் மந்தையர்க ளியாவருங்
கைகுவித் திடுதெய் வமே
கருநரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணை கரக்க டவுளே. (௭)

துள்ளுமறி யாமனது பல்கொடுத்த தேன்கர்ம
துஷ்டதே வதைக ளில்லை
துரியநிறை சாந்ததே வதையா முனக்கே
தொழும்பனன் பபிலே கந் .
ருள்ளுறையி லென்னுவி கைவெத்தி யம்ப்ராண
னோக்குமதி துபதிப
மொருகால மன்றிது சதாகால பூசையா
வொப்புவித் தேன்கருணை கூர்
தெள்ளிமறை வடியிட்ட வழுதப் பிழம்பே
தெவிந்ததே நேச விசே

தீவ்பரச மியாவூர் திரண்டொழுகு பாகே

செவிட்டாத வானந் தமே

கள்ளனறி ஆமிமே மெள்ளமெள வெளியாய்க்

கலக்கவரு நல்ல வுறவே

கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு

கருணா கரக்க டவுளே.

(அ)

உடல்குழைய வென்பெலா நெக்குருக விழிநீர்க

ஞற்றென வெதும்பி யூற்ற

ஆசிகாந் தத்தினைக் கண்டனாகல் போவவே

யோருறவு முன்னி.யுன்னிப்

படபடென நெஞ்சம் பதைத்துண் ணடுக்குறப்

பாடியா டிக்கு தித்துப்

பனிமதி முகத்திலே நிலவனைய புன்னகை

பரப்பியார்த் தார்த்தெ முந்து

மடலவிழு மலரனைய கைவிரித் துக்கூப்பி

வானைய வானி லின்ப

மழையே மழைத்தாளை வெள்ளமே நீழி

வாழியென யாழ்த்து யேத்துங்

கடன்மடை திறந்தனைய வன்பரன்புக் கெளியை

கன்னெஞ்ச னுக்கெளி யையோ

கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு

கருணா கரக்க டவுளே.

(க)

இங்கற்ற படியங்கு மெனவறியு நல்லறிஞ
 ரொக்கால மும்முதவுவா
 ரின்சொறவ ரூர்பொய்மை யாமிழுக் குளாயா
 ரிரங்குவார் கொலைகள் பயிலார்
 சங்கற் பசித்தரவ ருள்ளக் கருத்திலுறை
 சாக்ஷிநீயிகப ரத்தஞ்
 சந்தான கற்பகத் தேவா யிருந்தே
 சமஸ்த விற்பமு முதவுவாய்
 சிங்கத்தை யொத்தெனைப் பாயவரு வினையனைச்
 சேதிக்க வருசிம் புளே
 சிந்தா குலத்திமிர மகலவரு பாணுவே
 ஜினனென் கணாயேற வே
 கங்கற்ற பேராசை வெள்ளத்தின் உளரருட்
 ககன வட்டக் கப்பலே
 கருநரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
 கருணா கரக்க டவுளே. (ம)
 கருணாகரக்கடவுள் முற்றிற்று ஆட ருசு.

—(*)—

சி த் த ர் க ண ம்.

திக்கொடு திகந்தமும் மனவேக மென்னவே
 சென்றோடி யாடி வருவீர்

செம்பொன்மக மேருவொடு குணமேரு வென்னவே
 திகழ்தருவ னளவ ளாவி
 யுகர்மிகு சச்ரதர நென்னநிற் பீர்கையி
 லுமூந்தமிழு மாச மனமா
 மோளோழு கடலையும் பருவல் லீரிந்தர
 னுலகு மயிராவத முடே
 கைக்கெளிய பந்தா வெடுத்தவினை யாநீவீர்
 ககனவட் டத்தை யெல்லாங்
 கடுகிடை யிருத்தியே யஷ்டகுல வெற்பையுங்
 காட்டுவீர் மேலு மேலு
 மிக்கசித் திகளெலாம் வல்லநீ ரடிமைமுன்
 விளங்கவரு சித்த யியைபொ
 வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
 வித்தகச் சித்தர் கணமே.

(க)

பாட்டளி துதைந்துவளர் கற்பகந னீழலைப்
 பாரினிடை வரவழைப்பீர்
 பத்மநிதி சங்கநிதி யிருபாரி சத்திலும்
 பணிசெயுந் தொழிலா ளர்போற்
 கேட்டது கொடுத்தவர நிற்கவைப்பீர் பிச்சை
 கேட்டுப் பிழைப் போனாயுங்
 கிரீடபதி யாக்குவீர் கற்பாந்த வெள்ளமொரு
 கேணியிடை குறுக வைப்பீ

ரோட்டினை யெடுத்தா யிரத்தெட்டு மாற்றுக
 வொளியிழும் பொன் னுக்குவீ
 ராகன மிளைப்பார யோகதன் டத்திலே
 யுலகுசமை யாக வருளான்
 மீட்டிடவும் வல்லநீ றென்மனக் கவலையென்
 மெழுகாக்கி வைப்ப தரிதோ
 வேதாந்த சித்தாந்த சமரசன் னிலைபெற்ற
 வித்தகச் சித்தர் கணமே.

(2)

பாரொடு நன்னீராதி யொன்றொடொன் றாகவே
 பற்றிலய மாரு போது
 பரவெளியின் மருவுவீர் சுற்பாந்த வெள்ளம்
 பரந்திடி னதற்கு மீதே
 நீரினாறு வண்டாய்த் துவண்டுசில யோகநிலை
 நிறநீர் விகற்ப மாதி
 ரெடியமுதி லேழும் பரந்துவரு ஷிக்கிலோ
 நிலவுமதி மண்ட லமதே
 யூரென விளங்குவீர் பிரமாதி முடிவில்விடை
 யூர்தியரு ளாலு லவுவீ
 ருலகங்கள் கீழ்மேல தாகப் பெருங்காற்
 அலாவினற் றாரணையி னான்
 மேருவென வசையாம னிற்கவல்லீ ருமது
 மேதக்க சித்தி யெளிதோ

வேதாந்த சித்தாந்த சமாசரன் நிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர் கணமே.

(௩)

எண்ணரிய பிறவிதனின் மானிடப் பிறவிதா
னியாதிலும் மரிதரி துகா
ணிப்பிறவி தப்பிஞ் செப்பிறவி வாய்க்குமோ
வேதவரு மோவறி கிலேன்
கண்ணக நிலத்தாநா னுள்ளபொழு தேயருட்
ககனவட் டத்தி நின்று
கர்லுன்றி நின்றுபொழி யானந்த முகிலொடு
கலந்தமதி யவச முறவே
பண்ணுவது நன்மையிற் நிலைபதியு மட்டுமே
பதியா யிருந்த தேகப்
பவரிஞ்லை யாமலே கௌரிஞன் டலியாயி
பண்ணவித னருளி னாலே
விண்ணிலவு மதியமுத மொழியாது பொழியவே
வேண்டுவே னுமத டிமையான்
வேதாந்த சித்தாந்த சமாசரன் நிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர் கணமே.

(சு)

பொய்திகழு முலகநடை யென்சொல்கே னென்
பொழுது போக்கே தென்னிலோ [சொல்கேன்
பொய்யுட னிமித்தம் புசிப்புக் கலைந்திடல்
புசித்தபின் கண்ணுறங்கல்

கைதவம் லாமலிது செய்தவம் தல்லவே
 கண்கெட்ட பேர்க்கும் வெளியாய்க்
 கண்டதிது விண்டிதைக் கண்டித்து நிறறலெக்
 காலமோ வதை யறிநிலேன்
 மைதிகழு முகிலினங் குடைநிழற் றிடவட்ட
 , வராயினொடு செம்பொன் மேரு
 மால்வராயின் முதுகூடு மியோகதண் டக்கோல்
 வரைந்துசய விருது காட்டி
 மெய்திகழு மஷ்டாங்க யோகபூமிக்குள் வளர்
 வேந்தரோ குணசார் தரோ
 வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
 வித்தகச் சித்தர் கணமே.

(ரு)

கெஜதரக முதலான சதாரங்க மனமாதி
 கேள்வியி னிசைந்து நிற்பக்
 கெடிஞ்சூண்ட தலமாறு மும்மண் டலத்திலுங்
 கிள்ளாக்கு செல்ல மிச்ச
 தெசவிதம தாய்நின்ற நாதங்க ளோலிடச்
 சிங்காச னாதிபர்க ளாய்த்
 திக்குத் திகந்தமும் பூரணமதிக் குடை
 திகழ்ந்திட வசந்த கால
 மிசையமலர் மீதுறை மணம்போல வானந்த
 மிதயமேற் கொள்ளும் வண்ண

Koviloor Digital Library

மென்றைக்கு மழியாத சிவராச யோகமா.

யிந்த்ராதி தேவர்க ளெலாம்

விசயசய சயவென்ன வாசிசொல வேகொலு

வீருக்குதும் பெருமை யெளிதோ

வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற

வித்தகச் சித்தர் கணமே.

(சு)

ஆணிலே பெண்ணிலே யென்போல வொருபேதை

யகிலத்தின் மீசை யுள்ளதோ

வாடிய கறங்குபோ லோடியுழல் சிந்தையை

யடக்கியொரு கணமேனும் யான்

காணிலேன் றிருவருளே யல்லாது மௌனியாய்க்

கண்முடி யோடு மூச்சைக்

கட்டிக் கலாமதியை முட்டவே ழுலவென்

கனலினை யெழுப்ப நினைவும்

பூணிலே னிற்றைநாட் கற்றதுங் கேட்டதும்

போக்கிலே போக விட்டுப்

பொய்யுலக னாயினே னாயினுங் கடையான

புன்மையே னின்ன மின்னம்

வீணிலே யலையாமன் மலையிலக் காகநீர்

வெளிப்படத் தோற்றல் வேண்டும்

வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற

வித்தகச் சித்தர் கணமே.

(சு)

கன்னலமு நெனவுமுக் கனியெனவும் வாய்ப்புறு
கண்டெனவு மடி யெடுத்துக்

கடவுளர் கடந்ததல வழுநழுது பேய்போற்
கருத்திலெழு கின்ற தெல்லா

மென்னதறி யாமையறி வென்னுமிரு பகுதியா
வீட்டுதமி மென்ற மிழினுக்

மின்னல்பக ராதலக மாராமை மேலிட்
டிருத்தலா லித்த மிழையே

சொன்னவனி யாவனவன் முத்திசித் திகளெலாந்
தோய்ந்தநெறி யேபடித்தீர்

சொல்லுமென வவரீங்குள் சொன்னவனை யிற்சிறி
தோய்ந்தகுண சாந்த னெனவே [து

மின்னல்பெற வேசொல்ல வச்சொல்கேட் டடிமைம
விகசிப்ப தெந்த நாளோ [னம்

வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர் கணமே. (அ)

பொற்பினொடு கைகாலில் வள்ளுகிர் படைத்தலாற்
போந்திடை யொடுக்க முறலாற்

பொலிவான வெண்ணீறு பூசியே யருள்கொண்டு
பூரித்த வெண்ணீர் மையா

லெற்பட விளங்குகக னத்திலிமை யாவியி
யிசைந்துமே னோக்க முறலா

லிரவுபக லிருளான கனதந்தி படநாறி
 யிதயங் களித்தி முதலாற்
 பற்பல விசங்கொண்ட புலிகலையி னூரியது
 படைத்தப் ப்ரதாப முறலாற்
 பனிவெயில்கள்புகுதாமனெடியவான் ஞெடர்நெடிய
 பருமர வனங்க ளாரும்
 னெற்பினிடை யுறைதலாற் றவராச சிங்கமென
 மிக்கோ ருமைப்புகழ்வர் காண்
 வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
 வித்தகச் சித்தர் கணமே. (க)

கில்லாத பேர்களை நல்லவர்க ணல்லவர்கள்
 கற்றமறி வில்லாத வென்
 கர்மத்தை யென்சொல்கேன் மதியையென் சொல்லு
 கைவல்ய ஞான நீதி [கேன்
 நல்லோ ருணாக்கிலோ கர்மமுக் கியமென்று
 நாட்டுவேன் கர்ம மொருவ
 னாட்டின லோபமுய ஞானமுக் கியமென்று
 நவிலுவேன் வடமொழி யிலே
 வல்லா னெருத்தன்வர வந்தரா விடத்திலே
 வந்ததா விவக ரிப்பேன்
 வல்லதமி முறிஞர்வரி னங்கனே வடமொழியின்
 வசனங்கள் சிறிது புகல்வேன்

வெல்லாமை வெவனாய் மருட்டி வீட வகைவந்த
வித்தையென் முத்தி தருமோ
வெதாந்த சித்தாந்த சமரசனன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர் கணமே.

(ய)

சித்தர்கண முற்றிற்று. ஆக சு.சு.

—(*)—

ஆனந்தமானபரம்.

கொல்லாமை யெத்தனை குணக்கேட்டை நீக்குமக்
குணமொன்று மொன்றி லேன்பாற்
கோரமெத் தனைபுகு பாதமெத் தனைவன்
குணங்களெத்தனை கொடிய பாழ்ங்
கல்லாமை யெத்தனை யகந்தையெத் தனைமனக்
கள்ளமெத் தனையுள் ளசற்
காரியஞ் சொல்லிடினு மறியாமை யெத்தனை
கடுக்கென் றமைத்த வருளிற்
செல்லாமை யெத்தனைவீர தாகோஷ்டி யென்னிலோ
செல்வதெத் தனை முயற்சி
சின்னையெத் தனைசலன மிந்தர்சரலம் போன்ற
தேகத்தில் வாஞ்சை முதலா
யல்லாமை யெத்தனை யமைத்தனை யுனக்கடிமை
யானே னிவைக்கு மாளோ

வண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மான பரமே.

(க)

தெருளாகி மருளாகி யுழலுமன மாய்மனஞ்
சேர்ந்துவளர் சித்தாகி யச்
சித்தெலாஞ் சூழ்ந்தசிவ சித்தாய் விசித்திரமாய்த்
கிரமாகி நானு விதப்
பொருளாகி யப்பொருளை யறிபொறியு மாகியைம்
புலனுமா யைம்பூ தமாய்ப்
புறமுமா யுகமுமாய்த் தூரஞ்ச மீபமாய்ப்
போக்கொடு வரத்து மாகி
யிருளாகி பொளியாகி நன்மைதீ மையுமாகி
யின்றுகி நாளை யாகி
யென்றுமா யொன்றுமாய்ப் பலவுமா யாவுமா
யிவையல்ல வாய நின்னை
யருளாகி நின்றவர்க ளறிவதல்லா லொருவ
ரறிவதற் கெளிதா குமோ
யண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மான பரமே.

(உ)

மாறுபடு தர்க்கந் தொடுக்கவறி வார்சான்
வயிற்றின் பொருட்ட தாக
மண்டலமும் விண்டலமு மொன்றாகி மனதழல
மாலாகி நிற்க வறிவார்

வேறுபடு வேடங்கள் கொள்ளவறி வாரொன்றை
 மெணமெண் றகம் வேறதாம்
 வித்தையறி வாரொமைப் போலவே சந்தைபோன்
 மெய்நூல் விரிக்க வறிவார்
 சேறுபுலி போற்சீறி முச்சைப் பிடித்தவிழி
 செக்கச் சிவக்க வறிவார்
 திரமென்று தந்தம் மதத்தையே தாமதச்
 செய்கைகொடு முளற வறிவா
 ராறுசமயங்க டொறும் வேறுவே ருகிவினை
 யாடுமுனை யாவ ரறிவா
 ரண்டபதி ரண்டமு மடங்கவொரு னிறைவாதி
 யானந்த மான பரமே.

(௩)

கூயிலை யுதிர்ந்தகனி சருகுபுனன் மண்டிய
 கடும்பசி தனக்க டைத்தங்
 கார்வனாயின் முழையிற் கருங்கல்போ லசையாது
 கண்முடி நெடிதி ருந்தந்
 தீயினிட வைகியுந் தோயமதின் முழகியுந்
 தேகங்க ளென்பெலும் பாய்த்
 தெரியதின் றஞ்சென்னி மயிர்கள்கூ டாக்குருவி
 தெற்றவெயி லுடி ருந்தம்
 வாயுவை யடக்கியு மனதினை யடக்கியு
 மெனனத்தி லேயி ருந்து

மதிமண்ட லத்திலே கனல்செல்ல வழதுண்டு
வனமு டிருந்து மறிஞ
ராயுமறை முடிவான வருணாடி ஓரடிமை
யகிலத்தை நாடன் முறையோ
வண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மான பரமே. (ச)

சுத்தமு மசுத்தமுந் துக்கசுக பேதமுந்
தொந்தமுட னிர்த்தொந் தமும்
ஸ்தூலமொடு சூக்ஷ்மமு மாகையுநி ராகையுஞ்
சொல்லுமொரு சொல்லின் முடிவும்
பெத்தமொடு முத்தியும் பாவமொட பாவமும்
பேதமொட பேத நிலையும்
பெருமையொடு சிறுமையு மருமையுட னெளிமையும்
பெண்ணினுட னாணு மற்று
நித்தமு மநித்தமு மஞ்சனநி ரஞ்சனமு
நிந்தகளமு நிகழ்ச களமு
நீதியும நீதியு மாதியொட னாதியு
நிர்விஷய விஷய வடிவு
மத்தனையு நியலதெ ளத்தனையு மில்லையெனின்
யாங்களுன யன்றி யுண்டோ
வண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மான பரமே. (ரு)

காராரு மாணவக் காட்டைக் களைந்தற்க
கண்டகம் கார மென்னுங்
கல்லைப் பிளந்துநெஞ் சகமான பூமிவெளி
காணத் திருத்தி மேன்மேற்
பாராதி யறியாத மோனமாம் வித்தைப்
பதித்தன்பு நீரா கவே
பாய்ச்சியது பயிராகு மட்டுமா மாயைவன்
பறவையனு காத வண்ண
நேராகநின்றுவினை போகம் புசித்துண்ட
நின்னன்பர் கூட்ட மெய்த
நினைவின் படிக்குநீ முன்னின்று காப்பதே
நின்னருட் பார மென்று
மாராரு மறியாத சூதான வெளியில்வெளி
யாசின்ற தூரிய மயமே
யண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மான பரமே.

(க)

வானுதி பூதமா யகிலாண்ட கோடியாய்
மலைபாதி வளைக டலுமாய்
மதியாகி யிரவியாய் மற்றுள வெலாமாகி
வான்கருணை வெள்ள மாகி
நானாகி நின்றவனு நீயாகி நின்றிடவு
நானென்ப தற்றி டாதே

நானு நெனக்குளறி நானு விகாரியாய்
நானறிந் தறியா மையாய்ப்
போனா லதிட்டவலி வெல்லவெளி தோபகற்
பொழுதுபுகு முன்கண் மூடிப் [வினிப்
பொய்த்துயில்கொள் வான்றனை யெழுப்பவச மோ
போதிப்ப தெந்த நெறியை
யானா லு மென்கொடுமை யனியாய மனியாய
மார்பா லெடுத்த மொழிவே
னண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மாண பரமே. (எ)

பொய்யினேன் புலையினேன் கொலையினே னின்ன
புலப்பட வறிந்து நிலையாப் [ருள்
புன்மையேன் கல்லாத தன்மையே னன்மைபோற்
பொருளலாப் பொருளை நாரிம்
வெய்யனேன் வெகுளியேன் வெறியனேன் சிறியனே
வினையினே னென்றென் னைந் [ன்
விட்டிவிட நினைவையேற் றட்டழிவ தல்லாது
வேறுகதி யேது புகலாய்
துய்யனே மெய்யனே யுயிரினுக் குயிரான
துணைவனே யிணையொன் றிலாத்
துரியனே துரியமுக் காணு வதீதனே
சுருதிமுடி மீதி ருந்த

எவாயனே யப்பனே பெருமறிஞ ரதிகைவிட்
டகலாத சுருணை வடிவே
யண்டபஞ் ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மாண பரமே. (அ)

எத்தனை விதங்கடான் கற்கினுங் கேட்கினுமென்
னிதயமு மொடுங்க வில்லை
யானெனு மகந்தைதா னெள்ளளவு மாறவில்லை
யாதினும் மபிமான மென்
சித்தமிசை குடிக்கொண்ட திகையொ டிரக்கமென்
சென்மத்து நானறிகி லேன்
லேமொடு தவவிரத மொருகனவி லாயினுந்
தரிசனங் கண்டு மறியேன் [ழி
பொய்த்தமொழி யல்லான் மருந்துக்கு மெய்ம்மொ
புகன்றிடேன் பிறர்கேட் கவே
போதிப்ப தல்லாது சும்மா விருந்தருள்
பொருந்திடாப் பேதை நானே
யத்தனை குணக்கேடர் கண்டதாக் கேட்டதா
வவனிமிசை யுண்டோ சொலா
யண்டபஞ் ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மாண பரமே. (க)

எக்கால முந்தனக் கென்னவொரு செயலிலா
வேணுநீ யென்றி ருத்திட்

டெனதாவி யுடல்பொருளு மெளனியாய் வந்துகை
 யேற்றுநம தென்ற வன்றே
 பொய்க்கால தேசமும் பொய்ப்பொருளில் வாஞ்சை
 பொய்யுடலை மெய்யென் னலும் [யும்
 பொய்யுறவு பற்றலும் பொய்யாகு நானென்னல்
 பொய்யினும் பொய்யா கையான்
 மைக்கா விருட்டனைய விருளில்லை யிருவினைகள்
 வந்தேற வழியு மில்லை
 மனமில்லை யம்மனத் தினமில்லை வேறோர்
 வரவில்லை போக்கு மில்லை
 யக்கால மிக்கால மென்பதிலை யெல்லா
 மதிதமய மான தன்றோ
 வண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
 யானந்த மான பரமே. (௨)

ஆனந்தமானபரமுற்றிற்று. ஐ.எசு.

சு க வ ர ி .

இன்னமுது கனிபாகு கற்கண்டு சீனிதே
 னெனருசித் திடவலிய வந்
 தின்பங் கொடுத்தநினை யெந்நேர நின்னன்ப
 ரிடையரு தருகி நாடி

யுன்னிய கருத்தவிழ வுனாகுளறி யுடலெங்கு
 மோய்ந்தயர்ந் தவச மாகி
 யுணர்வரிய பேரின்ப வனபூதி யுணர்விலே
 யுணர்வார்க ளுள்ள பழகாண்
 கன்னிகை யொருத்திசிற் தின்பம்வேம் பென்னினுங்
 கைக்கொள்வள் பக்கு வத்திற்
 கணவனருள் பெறின்குணே சொன்னவா நென்னெ
 கருநகை யாவ ளதுபோற் [னக்
 சொன்னபடி கேட்குமிப் பேதைக்கு நின்கருணை
 தோற்றிற் சுகாரம்ப மாஞ்
 சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபாஞ்
 சோதியே சுகவா ரியே. (க)

அன்பின்வழி யறியாத வெண்ணைத் தொடர்ந்தென்
 யறியாத பக்கு வத்தே [னை
 யாசைப் பெருக்கைப் பெருக்கிக் கொடுத்தநா
 னற்றே னலந்தே னென
 வென்புல மயங்கவே பித்தேற்றி விட்டா
 யிரங்கியொரு வழியா யினு
 மின்பவெள மாகவந் துள்ளங் களிக்கவே
 யெனக்கீ கலந்த துண்டோ
 தன்பருவ மலருக்கு மணமுண்டு வண்டுண்டு
 தன்முனை தனக்கு முண்டோ

தமிழனேற் கிவ்வணந் திருவுள மிரங்காத
தன்மையாற் றனியி ருந்து
துன்பமுறி னெங்ஙனே யழியாத நின்னன்பர்
சுகம்வந்து வாய்க்குமு னாயாய்
சுத்தநீர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவா ரியே. (உ)

கல்லேனு மையவொரு காலத்தி லுருகுமென்
கன்னெஞ்ச முருகவி லையே
கருணைக் கிணங்காத வன்மையைப் பூ நான்முகன்
கற்பிக்க வொருகட வுளோ
வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கா லெனும்பெரு
வழக்குக் கிழுக்கு முண்டோ
வானமாய் நின்றின்ப மழையா யிரங்கியெனை
வாழ்விப்ப துன்பரங் காண்
பொல்லாத சேயெனிற் றுய்தள்ள னீதமோ
புகலிடம் பிறிது முண்டோ
பொய்வார்த்தை சொல்லலோ திருவருட் கயலுமா
புன்மையே னுவ னந்தோ [ய்ப்
சொல்லான் முழக்கிலோ சுகமில்லை மௌனியாய்ச்
சும்மா விருக்கவ ருளாய்
சுத்தநீர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவா ரியே. (ங)

என்பெலா நெக்குடைய ரோமஞ் சிலிர்ப்பவுட
 லிளகமன தழலின் மெழுகா
 யிடையறா தருகவரு மழைபோ லிரங்கியே
 யிருவிழிக னீரி னைப்ப
 வன்பினுன் மூர்ச்சித்த வன்பருக் கங்கனே
 யமிர்த சஞ்சீவி போல்வந்
 தானந்த மழைபொழிவை யுள்ளன்பி லாதவெனை
 யார்க்காக வடிமை கொண்டாய்
 புன்புலான் மயிர்தோ னரம்பென்பு மொய்த்திடு
 புலைக்குழி லருவ ருப்புப்
 பொய்யல்ல வேயிதனை மெய்யென்று நம்பியென்
 புந்தசெலு மோபா ழிலே
 தன்பமா யலைவோ வுலகநடை யையவொரு
 சொற்பனத் திலும்வேண் டிலேன்
 சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
 சோதியே சுகவா ரியே. (ச)

வெந்நீர் பொருதனுடல் காலின்முட் டைக்கவும்
 வெடுக்கென் றசைத்தெ டுத்தால்
 விழியிமைத் தங்கனே தண்ணருளை நாடுவேன்
 வேறென்னை யொருவர் கொல்லி
 னந்நேர மையோவென் முகம்வாடி நிற்பதுவு
 மையநின் னருள நியுமே

யானுவு மெத்தப் பயந்தவனி யானென்னை
 யாண்டநீ கைவி டாதே
 யிந்நேர மென்றிலை யுடற்சுமைப் தாகவு
 மெந்ததா லிறக்க வென்றே
 யெங்கெங்கு மொருதீர்வை யாயமுன் டாயினு
 மிறைஞ்சு சுகராதி யான
 தொன்னீர்மை யாளர்க்கு மானிடம் வகுத்தவரு
 டிணையென்று நம்பு கின்றேன்
 சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
 சோதியே சுகவா ரியே.

(௫)

பற்றுவன வற்றியிநி ராசையென் றொருபூமி
 பற்றிப் பிடிக்கு மியோகப்
 பாங்கிற் பிராணலய மென்னுமொரு பூமியிவை
 பற்றின்மன மறு மென்னவே
 கற்றையஞ் சடைமௌனி தானே கனிந்தகனி
 கனிவிக்க வந்த கனிபோற்
 கண்டதீந் நெறியெனத் திருவுளக் கனிவினொடு
 கனிவாய் திறந்து மொன்றைப்
 பெற்றவனு மல்லேன் பெருதவனு மல்லேன்
 பெருக்கத் தவித்து ளறியே
 பெண்ணீர்மை யென்னவிரு கண்ணீ ரிறைத்துநான்
 பேய்போ லிருக்க வுலகஞ்

சுத்திரகை செய்யவே யுலையலிட் டாயெனிற்
சொல்லவினி வாயு முண்டோ
சுத்தநீர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவா ரியே.

(சு)

அரும்பொனே மணியேயெ னன்பேயெ னன்பான
வறிவேயெ னறிவி லூறு
மானந்த வெள்ளமே யென்றென்று பாடினே
னாடினே னாடி நாடி
விரும்பியே கூவினே னுலறினே னுலறினேன்
மெய்சிலிர்த் திருகை கூப்பி
வின்மாரி யெனவெனிரு கண்மாரி பெய்யவே
வேசற் றயார்ந்தே னியா
னிரும்புநேர் நெஞ்சகக் கள்வனா னுலமுனை
யிடைவிட்டு நின்ற துண்டோ
வென்றுநீ யன்றுநா னுன்னடிமை யல்லவோ
யாதேனா மறியா வெறுந்
தரும்பனே னென்னினுங் கைவிடுத னீதியோ
தொண்டரொடு கூட்டு கண்டாய்
சுத்தநீர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவா ரியே.

(எ)

பாராதி யண்டங்க ளத்தனையும் வைக்கின்ற
பரவெளியி னுண்மை காட்டிப்

பற்றுமன வெளிகாட்டி மனவெளியி னிற்றேய்ந்த
 பாவியேன் பரிசு காட்டித்
 தாராள மாய்நிற்க நிர்ச்சிந்தை காட்டிச்
 சதாகால நிஷ்டை யெனவே
 சகசநிலை காட்டினை சுகாதீத நிலையுந்
 தனைக்காட்ட நாள் செல்லுமோ
 காரார வெண்ணரு மனந்தகோ டிகணின்னு
 காலுன்றி மழைபொழிதல் போற்
 கால்வீசி மின்னிப் படர்ந்துபர வெளிபெலாங்
 கம்மியா னந்த வெள்ளஞ்
 சோராது பொழியவே கருணையின் முழங்கியே
 தொண்டனாக் கூவு முகிலே
 சுத்தநீர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
 சோதியே சுகவா ரியே.

(அ)

பேதித்த சமயமோ வொன்றுசொன படியொன்று
 பேசாது துறவா கியே
 பேசாத பெரியோர்க ணிருவிதற் பத்தினுற்
 பேசார்கள் பரம குருவாய்ப் [௫
 போதிக்கு முக்கணிறை நேர்மையாய்க் கைக்கொண்
 போதிப்ப தாச் சறிவிலே
 போக்குவர வறவின்ப நீக்கமற வசனமாப்
 போதிப்ப தெவனா யனே

சாதித்த சாதனமு மியோகியர்க ணமதென்று
 சங்கிப்ப ராத லாலே
 தன்னிலே தானு யயர்ந்துவிடு வோமெனத்
 தனியிருந் திடினங்ங னே
 சோதிக்க மனமாயை தனையேவி னுலடிமை
 சுகமாவ தெப்படி சொலாய்
 சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
 சோதியே சுகவா ரியே.

(க)

அண்டமுடி தன்னிலோ பகிரண்ட மதனிலோ
 வலரிமண் டலநடுவி லோ
 வனனடுவி லோவமிர்த மதினடுவி லோவன்ப
 ரகமுருகி மலர்க ளேவித்
 தெண்டமிட வருமூர்த்தி நிலையிலோ திக்குத்
 திகந்தத்தி லோவெளியி லோ
 திகழ்விந்து நாதநிலை தன்னிலோ வேதாந்த
 சித்தாந்த நிலைதன்னி லோ
 கண்டபல பொருளிலோ காணுத நிலையெனக்
 கண்டஞ் னியமதனி லோ
 காலமொரு முன்றிலோ பிறவினிலை தன்னிலோ
 கருவிகர ணங்க ளோய்ந்த
 தொண்டர்க ளிடத்திலோ நீவீற் றிருப்பது
 தொழும்பனேற் குளவு புகலாய்

சுத்தநீர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவா ரியே.

(க0)

எந்தநாள் கருணைக் குறித்தாகு நாளெனவு
மென்னிதய மெனைவாட் டிதே
யேதென்று சொல்லுவேன் முன்னொடுபின்மலைவறவு
மிறைவரை யாது பெற்றேன்
பந்தமா னதிலிட்ட மெழுகாகி யுள்ளம்
பதைத்துப் பதைத்து ருகவோ
பரமசுக மாவது பொறுப்பரிய துயரமாய்ப்
பலகாலு மூர்ச்சிப் பதோ
சிந்தையா னதுமறிவை யென்னறிவி லறிவான
தெய்வநீ யன்றி யுளதோ
தேகநிலை யல்லவே யுடைகப்பல் கப்பலாய்த்
திரையாழி யூடு செலுமோ
சொந்தமா யாண்டநீ யறியார்கள் போலவே
துன்பத்தி லாழ்த்தன் முறையோ
சுத்தநீர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவா ரியே.

(கக)

எந்நாளு முடலிலே யுயிரா முனைப்போ
லிருக்கவிலை யோமன தென
மியானுமென் னட்பாம் பிராணனு மெமைச்சடம
தென்றுனைச் சித்தென் றுமே

யந்நாளி லெவனோ பிரித்தா னதைக்கேட்ட
 வன்றுமுத லின்று வரையு
 மநியாய மாயெமை யடைக்கிக் குறுக்கே
 யடர்ந்தரசு பண்ணி யெங்கண்
 முன்னாக ந்யென்ன கோட்டைகொண் டாயென்று
 முடமன மிகவு மேசு.
 முண்டெரியு மனலிட்ட மெழுகா யுளங்கருகன்
 முறைமையோ பதினா யிரஞ்
 சொன்னா லு நின்னரு ளிரங்கவிலை யேயினிச்
 சுகம்வருவ தெப்படி சொலாய்
 சுத்தநிக் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
 சோதியே சுகவா ரியே. (கஉ)

சுகவாரி முற்றிற்று. கூஉ அஅ.

— (*) —

எங்குநிறைகின்றபொருள்.

அவனன்றி யோரனாவு மசையா தெனும்பெரிய
 வாப்தர்மொழி யொன்று கண்டா
 லறிவாவ தேதசில வறியாமை யேதிவை
 யறிந்தார்க ளறியார் ளளார்
 மௌனமொ டிருந்ததா னென்போ லுடம்பெலாம்
 வாயாய்ப் பிதற்று மவரார்

மனதெனவு மொருமாயை யெங்கே யிருந்தவரும்
வன்மையொ டிரக்க மெங்கே
புவனம் படைப்பதென் கர்த்தவிய மெவ்விடம்
பூதபே தங்க ளெவிடம்
பொய்மெய்த மகிதமேல் வருநன்மை தீமையொடு
பொறைபொரு மையுமெவ் விட [ர்
மெவார்சிறிய ளெவார்பெரிய ளெவருறவ ளெவார்பகைஞ்
யாதுமுனை யன்றி யுண்டோ
விகபர மிரண்டினி ளு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்ற பொருளே. (க)

அின்னே யனையெனுஞ் சிலசமய நின்னையே
யையயாவை யாவென் னவே
யலறிடுஞ் சிலசமய மல்லாது பேய்போல
வலறியே யொன்று மிலவாய்ப்
பின்னேது மறியாம ளென்றைவிட் டொன்றைப்
பிதற்றிடுஞ் சிலசமய மேற்
பேசரிய வொளியென்றும் வெளியென்று நாதாதி
பிறவுமே நிலய மென்றுந்
தன்னேரி லாததோ ரணுவென்று மூவிதத்
தன்மையாக் கால மென்றுஞ்
சாற்றிடுஞ் சிலசமய மிவையாகி வேறதாய்ச்
சதாஞான வானந்த மா

யென்னெயெ னேசருனை வினையாட் டிருந்தவா
 றெம்மனோர் புகல வெளிதோ
 விகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
 யெங்குநிறை கின்ற பொருளே. (உ)

வேதமுட னூம் புராணமிதி காசமுதல்
 வேறுமுள கலைக ளெல்லா
 மிக்காக வத்துவித துவிதமார்க் கத்தையே
 விரிவா வெடுத்து ரைக்கு
 மோதரிய துவிதமே யத்துவித ஞானத்தை
 யுண்டுபனு ஞான மாகு
 முகமனு பவவச்சன மூன்றுக்கு மொவ்வுயி
 துபயவா திகள்சம் மத
 மாதவி னெனக்கினிச் சரியையா திகள்போது
 மியாதொன்று பாவிக்க நா
 னதவாத லாலுன்னை நானென்று பாவிக்கி
 னத்துவித மார்க்க முறலா
 மேதுபா வித்திடினு மதுவாநி வந்தருள்செ
 யெந்தைநீ குறையு முண்டோ
 விகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
 யெங்குநிறை கின்ற பொருளே. (ங)

சொல்லான திற்சற்றும் வாராத பிள்ளையைத்
 தொட்டிலுவைத் தாட்டி யாட்டித்

துடையினைக் கிள்ளல்போற் சங்கற்ப மொன்றிற்
 ரெடுக்குந் தொடுத்த ழிச்சும்
 பொல்லாத வாதனை யெஞ்சுசப்த பூமியிடை
 போந்துதலை சுற்றி யாடும்
 புருஷனி லடங்காத பூவைபோற் ருனே
 புறம்போந்து சஞ்ச ரிக்குங்
 கல்லோ டிரும்புக்கு மிகவன்மை காட்டிடுங்
 காணாது கேட்ட தெல்லாங்
 கண்டதாக் காட்டியே யனுவாச் சுருக்கிடுங்
 கபடநா டகசா லமோ
 வெல்லாமும் வலதிந்த மனமாயை யேழையா
 மென்னு லடக்க வசமோ
 விகபா மிரண்டினிஷ முயிரினுக் குயிராகி
 யெங்குநிறை கின்ற பொருளே.

(ச)

கண்ணார நீர்மல்கி யுள்ளநெக் குருகாத
 கள்ளனே னானு மோ
 கைகுவித் தாடியும் பாடியும் விடாமலே .
 கண்பனித் தாணா காட்டி
 யண்ணு பரஞ்சோதி யப்பா வுணக்கடிமை
 யானெனவு மேலெ முந்த
 வன்பாகி நாடக நடித்ததோ குறைவில்லை
 யகிலமுஞ் சிறிதறியு மேற்

றண்ணரு நின்னதரு ளரியாத தல்லவே
 சற்றேனு மினிதி ரங்கிச்
 சாகுவத முத்திலை ய்தென் றுணர்த்தியே
 சகசநிலை தந்து வேறென்
 றெண்ணும லுள்ளபடி சுகமா யிருக்கவே
 யேழையேற் கருள்செய் கண்டா
 யிகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
 யெங்குநிறை கின்ற பொருளே.

(௫)

கீரகமா னதுகோடி கூடுகின் ருலுமொரு
 கல்லின்முன் னெதிர்நிற்கு மோ
 கர்மமா னதுகோடி முன்னேசெய் தாலுநின்
 கருணை ப்ரவாக வருளைத்
 தாகமாய் நாடினனா வாதிக்க வல்லதோ
 தமியனேற் கருட்டாக மோ
 சற்றுமிலையென்பதுவும் வெளியாச்சு வினையெலாஞ்
 சங்கேத மாய்க்கூடி யே
 தேகமா னதைமிகவும் வாட்டுதே துன்பங்கள்
 சேராமல் யோக மார்க்க
 சித்தியோ வரவில்லை சகசநிலை டைக்குமென்
 சிந்தைக்கும் வெகுதூ ரநா
 னேகமாய் நின்னோ டிருக்குநா ளெந்தநா
 ளிந்நாளின் முற்று ருதோ

விகபர மிரண்டினிவ முயிரினுக் குயிராகி

யெங்குநிறை கின்ற பொருளே.

(௬)

ஒருமைமன தாகியே யல்லலற நின்னருளி

லொருவனான் வந்தி ருக்கி

னுலகம் பொழுததோ மாயா விசித்ரமென

வோயுமோ விடமில்லை யோ

வருளுடைய நின்னன்பர் சங்கைசெய் திடுவரோ

வலதுகிர்த் தியகர்த்த ரா

யகிலம் படைத்தெம்மை யாள்கின்ற பேர்சில

ரடாதென்ப ரோவ கன்ற

பெருமைபெறு பூரணங் குறையுமோ பூதங்கள்

பேய்க்கோல மாய்வி தண்டை

பேசுமோ வலதுதான் பரிபாக காலம்

பிறக்கவில்லை யோதொல்லை யா

மிருமைசெறி சடவினை யெதிர்த்தவாய் பேசுமோ

வேதுளவு சிறிது புகலா

விகபர மிரண்டினிவ முயிரினுக் குயிராகி

யெங்குநிறை கின்ற பொருளே.

(௭)

நில்லாது தேகமெனு நினைவுண்டு தேகநிலை

நின்றிடவு மெளனி யாகி

நேரோ யுபாயமொன் றருளினையை யோவிதனை

நின்றனுட் டிக்கவென் றுந்

கல்லாத மனமோ வொடுங்கியுப ரதிபெறக்
 காணவிலை யாதை யாலே
 கையேற்று னும்புசிப் பொவ்வாதெ நாளுமுன்
 காட்சியி லிருந்து கொண்டு
 வல்லாள ராயியம நியமாதி மேற்கொண்ட
 மாதவர்க் கேவல் செய்து
 மனதின் படிக்கெலாஞ் சித்திபெற லாளுநாம்
 வாய்க்குமொரு மனுவெ னக்கிங்
 கில்லாமை யொன்றினை யு மில்லாமை யாகவே
 யிப்போ திரங்கு கண்டா
 யிகபர மிரண்டினி லு முயிரினுக் குயிராகி
 யெங்குநிறை கின்ற பொருளே.

(அ)

மரவுரி யுடுத்தமலை வனநெற் கொறித்துமுதிர்
 வனசருகு வாயில் வந்தால்
 வன்பசி தவிர்த்துமனல் வெயிலாதி மழையால்
 வருந்தியும் மூல வனலைச்
 சிரமள வெழுப்பிய நீரினிடை மூழ்கியுந்
 தேகநம தல்ல வென்று
 சிற்சுகவ பேகையாய் நின்னன்பர் யோகஞ்
 செலுத்தினு ரியாம் பாலியேம்
 விரவுமறு சுவையினொடு வேண்டுவ புசித்தனாயில்
 வேண்டுவ வெலா முடுத்தி

மேடைமா ளிகையாதி லீட்டினிடை வைகியே
வேறொரு வருத்த மின்றி
யிரவுபக லேழையார்கள் சையோக மாயினே
மெப்படி பிழைப்ப துனாயா
யிகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்ற பொருளே.

(க)

முத்தனைய மூரலும் பவளவா யின்சொலு
முகத்திலகு பசுமஞ் சஞ
முர்ச்சிக்க விரகசன் னதமேற்ற விருகும்ப
முலையின்மணி மாலே நால
வைத்தெமை மயக்கியிரு கண்வலையை லீசியே
மாயா விலாச மோக
வாரிதியி லாழ்த்திடும் பாழான சிற்றிடை
மடந்தையார்கள் சிற்றின்ப மோ
புத்தமிர்த போகம் புசித்துவிழி யிமையாத
பொன்னாட்டும் வந்த தென்றால்
போராட்ட மல்லவோ பேரின்ப முத்தியிப்
பூமியி லிருந்து காண
வெத்தனை விகாதம்வரு மென்றுசுகர் சென்றநெறி
யிவ்வுலக மறியா ததோ
விகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்ற பொருளே.

(க0)

உன்னிலையு மென்னிலையு மொருநிலை யெனக்கிடந்
 துளறிடு மவத்தை யாகி
 யுருவுதான் காட்டாத வாணவமு மொளிகண்
 டொளிக்கின்ற வீருளென் னவே
 தன்னிலைமை காட்டா தொருங்கவிரு வினையினால்
 நாவுசக னுக்க வேலை
 தட்டழிய முற்றுமில் லாமாயை யதனாற்
 றடித்தகில பேத மான
 முன்னிலை யொழிந்திட வசண்டிதா காரமாய்
 முதறிவு மேலு திப்ப
 முன்பினொடு கீழ்மே னடுப்பக்க மென்னுமன்
 முற்றுமா னந்த நிறைவே
 யென்னிலைமை யாய்நிற்க வியல்புகூ ரருள்வடிவ
 மெந்நாளும் வாழி வாழி
 யிகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
 யெங்குநிறை கின்ற பொருளே. (கக)
 எங்குநிறைகின்றபொருள் முற்றிற்று. ஆக கூகூ.

—(*)—

சச்சிதானந்தசிவம்.

பாராதி ககனப் பரப்புமுண் டோவென்று
 படர்வெளிய தாகி யெழுநாப்

பரிதிமதி காணச் சுயஞ்சோதி யாயண்ட
பகிரண்ட வுயிரோ வைக்கு
நேராக வறிவா யகண்டமா யேகமாய்
நித்தமாய் நிர்த்தொந்த மாய்
நிர்க்குண விலாசமாய் வாக்குமன மனுகாத
நிர்மலா னந்த மயமாய்ப்
பேராது நிறிநி சும்மா விருந்துதான்
பேரின்ப மெய்தி டாமற்
பேய்மனதை யண்டியே தாயிலாப் பிள்ளைபோற்
பித்தாக வோமனதை நான்
சாராத படியறிவி னிருவிகற் பாங்கமாஞ்
சாசுவத நிஷ்டை யருளாய்
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்த சிவமே. (க)

குடக்கொடு குணக்காதி துக்கினை யுழக்கூடு
கொள்ளல்போ லெந்து பூதங்
கூடுஞ் சுருங்கிலைச் சாலேக மொன்பது
குலாவுநடை மனையை நானும்
வடக்கயிறு வெண்ணரம் பாவென்பு தசையினுன்
மதவேள் விழா நடத்த
வைக்கின்ற கைத்தேனா வெண்ணீர்செ நீர்கணிர்
மலநீர்பு னீரி றைக்கும்

விடக்குந் துருத்தியைக் கருமருந்துக் கூட்டை
 வெட்ட வெட்டத் தளிர்க்கும்
 வேட்கைமர முறுகின்ற சுடுகாட்டை முடிவிலே
 மெய்போ லிருந்து பொய்யாஞ்
 சடக்கைச் சடக்கெனச் சதமென்று சின்மயந்
 தானாகி நிற்ப தென்றோ
 சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
 சச்சிதா னந்த சிவமே.

(௨)

பாகத்தி னாற்கலிதை பாடிப் படிக்கவோ
 பத்திரெறி யில்லை வேத
 பாராய ணப்பலுவன் மூவர்கெய் பலுவலது
 பகரவோ விசையு மில்லை
 யோகத்தி லேசினிது முயலவென் னாற்றேக
 மொவ்வாதி ஐண்வெ துத்தா
 லுயிர்வெறுத் திடலொக்கு மல்லாது கிரியைக
 ஞபாயத்தி னாற்செய்ய வோ
 மோகத்தி லேசினிது மொழியவிலை மெய்க்குஞான
 மோனத்தி னிற்க வென்றான்
 முற்றாது பரிபாக சத்திக ளனேககின்
 முதறிவி லேயெ முந்த
 தாகத்தி லேவாய்க்கு மமீர்தப்,ப்ர வாகமே
 தன்னந் தனிப்பெ ருமையே
 சர்வபரி பூரண வகண்ட தத்துவமான
 சச்சிதா னந்த சிவமே,

(௩)

இமையளவு போதையொரு கற்பகா லம்பண்ணு
 மிவ்வுலக மெவ்வு லகமோ
 வென்றெண்ணம் வருவிக்கு மாதர்சிற் தின்பமோ
 வென்னின்மக மேரு வாக்கிச்
 சுமையெடுமி னென்றுதான் சும்மாமி மாயெமைச்
 சுமையாரு மாக்கி நானும்
 தூர்ப்புத்தி பண்ணியுள நற்புத்தி யாவையுஞ்
 சூறையிட் டிந்தர ஜால
 மமையவொரு கூத்துஞ் சமைந்தாமி மனமாயை
 யம்மம்ம வெல்ல லெளிதோ
 வருள்பெற்ற பேர்க்கெலா மொளிபெற்று நிற்குமீ
 தருளோ வலாது மருளோ
 சமயநெறி காணாத சாக்ஷிநீ சூக்ஷ்மமாத்
 தமிழனேற் குளவு புகலாய்
 சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
 சச்சிதா னந்த சிவமே.

(சு)

இனியே தெமக்குனருள் வருமோ வெனக்கருதி
 யேங்குதே நெஞ்ச மையோ
 வின்றைக் கிருந்தாணா நானைக் கிருப்பொன்
 நெண்ணவோ திடமில் லையே
 யநியாய மாயிந்த வுடலைநா னென்றுவரு
 மந்தகற் காளாக வோ.

வாடித் திரிந்துநான் கற்றதுங் கேட்டது
 மவலமாய்ப் போத னன்றோ
 கனியனும் வறியசெங் காயேனு முதிர்சருகு
 கந்தமு லங்க ளேனுங்
 கணல்வாதை வந்தெய்தி னள்ளிப் புசித்துநான்
 கண்முடி மௌனி யாகித்
 தனியே யிருப்பதற் கெண்ணினே னெண்ணியது
 சாமிநீ யறியா ததோ
 சர்வ பரிபூரண வகண்ட தத்துவமான
 சச்சிதா னந்த சிவமே.

(ரு)

மந்தமத கரிமுகிற் குலமென்ன நின்றிலகு
 வாயிலுடன் மதிய கடுதோய்
 மாடகூடச் சிகர மொய்த்தசந் திரகாந்த
 மணிமேடை யுச்சி மீது
 முத்தமிழ் முழக்கமுடன் முத்தரகை யார்கொளூ
 முத்துமுத் தாய்க்கு லாவி
 மோகத் திருந்துமென் யோகத்தி னிலைநின்று
 மூச்சைப் பிடித்த டைத்துக்
 கைத்தல நகப்படை விரித்தபுலி சிங்கமொடு
 கரடி நுழை நுழை கொண்ட
 கானமலை யுச்சியிற் குகையு டிருந்துமென்
 கரத்தலா மலக மென்னக்

சத்தமற மோனநிலை பெற்றவர்க ளுய்வர்காண்
சனகாதி துணியி தனஞ்ஞ
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்த சிவமே. (௬)

கைத்தலம் விளங்குமொரு நெல்லியங் கனியெனக்
கண்டவே தாக மத்தின்
காட்சிபுரு ஷார்த்தமதின் மாட்சிபெறு முத்தியது
கருதினனு மான மாதி
யுத்திபல வாநிரு விகற்பமே வில்லையா
லொன்றோ டிரண்டென் னவோ
வுளாயுமில் நியுமில் நானுமில் யென்பது
முபாயநீ யுண்டு நானுஞ்
சித்தமுள னானில்லை யெனும்வசன நியறிவை
தெரியார்க டெரிய வசமோ
செப்புகே வலநீதி யொப்புவமை யல்லவே
சின்முத்தி ராங்க மரபிற்
சத்தமற வெனையாண்ட குருமௌனி கையினுற்
றமியனேற் குதவு பொருளே
சர்வபரிபூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்த சிவமே. (௭)

கூடயாத மரமீது கல்லேறு செல்லுமோ
கடவுணீ யாங்க ளடியேங்

கர்மபந் தத்தினுற் சன்மபந்தம் பெறக்
 கற்பித்த துன்ன தருளே
 வாயார வுண்டபேர் வாழ்த்துவது நொந்தபேர்
 வைவதுவு மெங்க ளுலக
 வாய்பாமி நிற்கநின் வைதிக வொழுங்குநினை
 வாழ்த்தினுற் பெறுபே துதா
 னோயாது பெறுவொன முறையிட்ட தாற்பின்ன
 ருளறுவது கரும மன்றா
 முபயநெறி யீதென்னி னுசிதநெறி யெந்தநெறி
 யுலகிலே பிழைபொ துக்குந்
 தாயான கருணையு முனக்குண் டெனக்கினிச்
 சஞ்சலங் கெடவருள்செய் வாய்
 சர்வபரிபூரண வகண்டதத் துவமான
 சச்சிதா னந்த சிவமே.

(அ)

இன்னம் பிறப்பதற் கிடமென்னி னிவ்வுடல
 பிறவா திருப்ப மூலத்
 தெழுமங்கி யயிர்தொழுகு மதிமண் டலத்திலுற
 வென்னம்மை குண்ட லினிபாற்
 பின்னம் பிறக்காது சேயென வளர்த்திடப்
 பேயேனை நல்க வேண்டும்
 பிறவாத நெறியெனக் குண்டென்னி னிம்மையே
 பேசு கர்ப் பூரதீப

மின்னும் படிக்ககண் டாகார வன்னைபால்
வினையேனை யொப்பு வித்து
வீட்டுநெறி கூட்டிடுதன் மிகவுநன் றிவையன்றி
விவகார முண் டென்னிலோ
தன்னந் தனிச்சிறிய் னூற்றிலேன் போற்றிவளர்
சன்மார்க்க முத்தி முதலே
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்த சிவமே.

(க)

வேதாவை யிவ்வணம் விதித்ததே தென்னினுன்
வினைப்பகுதி யென்ப னந்த
வினைபேச வறியாது நிற்கவிவை மனதால்
விளைந்ததான் மனதை நாடிற்
போதமே நிற்குமப் போதத்தை நாடினோ
போதமு நினால் விளக்கம்
பொய்யன்று தெய்வமறை யாவுமே நீயென்று
போக்குவர வறநி கழ்த்து
மாதார வாதேய முழுதுநீ யாதலா
லகிலமீ தென்னை யாட்டி
யாடல்கண் டவனுநீ யாடுகின் றவனுநீ
யருளுநீ மௌன ஞான
தாதாவு நீபெற்ற தாய்தந்தை தானுநீ
தமருநீ யாவு நீகான்

சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்த சிவமே.

(ய)

கொந்தவிழ் மலர்ச்சோலை நன்னீழல் வைகிலுங்
குளிர்ந்தும் புனற்கை யள்ளிச்
கொள்ளுகிலு மந்நீ ரிடைத்தனைத் தாடினும்
குளிர்சந்த வாடை மடவார்
வந்துலவு கின்றதென முன்றிலிடை யுலவவே
வசதிபெறு போதும் வெள்ளை
வட்டமதி பட்டப் பகற்போல நிலவுதர
மகிழ்போதும் வேலை யமுதம்
விந்தைபெற வறுசுவையில் வந்ததென வமுதுண்ணு
வேலையிலு மாலை கந்தம். [ம்
வெள்ளிலை யடைக்காய் விரும்பிவேண் டியவண்ண
விளையாடி விழிது யிலினஞ் [ம்
சந்ததமு நின்னருளை மறவா வரந்தந்து
தமியேனை ரகைக் புரிவாய்
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்த சிவமே.

(யக)

சச்சிதானந்தசிவமுற்றிற்று. ஆடாய்

மருமலர்ச் சோலைசெறி நன்னிழன் மலையாதி

மன்னு முனிவர்க்கே வலாய்

மந்த்ரமா லிகைசொல்லு மியமநிய மாதியா

மார்க்கந்தி னின்று கொண்டு

கருமருவு காயத்தை நிர்மலம தாகவே

கமலாச னாதி சேர்த்துக்

காலைப் பிடித்தனை யம்மைகுண் டலியடிக்

கலைமதியி னாடு தாக்கி

யுகிவரு மமிர்தத்தை யுண்டுண் பிறங்காம

ஊணர்வான விழியை நாடி

யொன்றோ டிரண்டெனாச் சமரச சொருபசுக

முற்றிடவென் மனதின் வண்ணந்

திருவருண் முடிக்கவித் தேகமொடு காண்பனோ

தேடரிய சத்தாகி யென்

சித்தயிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே

தேசோ மயானந் தமே.

(க)

இப்பிறவி யென்னுமொ ரிருட்கடலின் மூழ்கிநா

னென்னுமொரு மகர வாய்ப்பட்

டிருவினை யெனுந்தொயி னெற்றுண்டு புற்புத

மெனக்கொங்கை வரிசை காட்டுந்

துப்பிதழ் மடந்தையர் மயற்சண்ட மாருதச்

சுழல்வந்து வந்த டிப்பச்

சோராத வாசையாந் காளு வாநதி
 சுரந்ததென மேலு மாரப்பக்
 கைப்பரிசு காரர்போ லறிவான வங்கமுந்
 கைவிட்டு மதிம யங்கிக்
 கள்ளவய் கக்காலர் வருவொன் றஞ்சியே
 கண்ணருவி காட்டு மெனியேன்
 செப்பரிய முத்தியாந் ககாசை வங்கருணை
 செய்வையோ சத்தா கியென்
 சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
 தேசோ மயானந் தமே. (உ)

தந்தைதாய் தமர்தார மகவென்னு மிவையெலாஞ்
 சந்தையிற் கூட்ட மிதிலோ
 சந்தேக மில்லைமணி மாடமா ளிகைமேடை
 சூரங்க சேனை யுடனே
 வந்ததோர் வாழ்வுமோ ரிந்தர்சாலக் கோலம்
 வஞ்சனை பொருமை லோபம்
 வைத்தமன மாங்கிருமி சேர்ந்தமல பாண்டமோ
 வாஞ்சனை யிலாத கனவே
 யெந்த நாளுஞ்சரி யெனத்தேர்ந்து தேர்ந்துமே
 யிரவுபக லில்லா விடத்
 தேகமாய் நின்றநின் னருள்வெள்ள மீதிலே
 யானென்ப தறவு மூழ்கிச்

சிறுதைதான் நெளியாது சுழலும்வகை யென் கொ
தேடரிய சத்தாகி யென் [லோ
சித்தமிசை குழிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந் தமே. (ங)

ஆடாம லோய்ந்திட்ட பம்பரம் போல்விசை
யடங்கி மனம் வீழநேரே
யறியாமை யாகின்ற விருளகல விருளொளியு
மல்லா திருந்த வெளிபோற்
கோடா நெனைக்கண் டெனக்குணிறை சாந்தவெளி
கூடியின் பாழீத முந்
கூடினே னோசரியை கிரியையின் முயன்றுநெறி
கூடினே னோவல்ல னியா
னீடாக வேயாறு வீட்டினி னிரம்பியே
யிலகிவளர் பிராண னென்னு
மிருந்தி யினைக்கட்டி யோகபர னாகாம
லேழைக் குடும்ப னாகிந்
தேடா தமிழ்க்கவொரு மதிவந்த தென்கொலோ
தேடரிய சத்தாகி யென்
சித்தமிசை குழிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந் தமே. (ச)

பாடாது பாடிப் படித்தளவில் சமயமும்
பஞ்சபடி சொல்ல னிவனைப்

பார்மினோ பார்மினோ வென்றுசபை கூடவும்

பரமார்த்த மிதுவென் னவே

யாடாது மாடிஒஞ் சுருங்கெக் காடவே

யமலமே யேக மேயெம்

மாநாயே சோதயே யெங்கு,கிறை கடவுளே

யரசே யெனக்கூ விரான்

வாடாது வாடிமென் முகவாட்டமுங் கண்மி

வாடா வெனக் கருணைநீ

வைத்திடா வண்ணமே சங்கேத மாவிந்த

வன்மையை வளர்ப்பித்த தார்

தேடாது தேடுவோர் தேட்டற்ற தேட்டமே

தேடரிய சத்தா கெயன்

சித்தியைச் சூழ்சொண்ட யறிவான தெய்வமே

தேசோ மயானத் தமே.

(5)

பிதியாத தண்ணருட் சிவஞாலி யாய்வந்து

பேசுநிய உாதி யாலே

பேரின்ப வுண்மைமைய பளித்தனைமென் மனதறப்

பேரம் பலக் கடவுளா

யறிவா யிருந்திங் னாதலோலி சாட்டியே

யமீர்தப் ப்ரவாகுதி

யருளினை யலாதுதிரு வம்பலமு மாகியெனை

யாண்டனைப் செய்தி நெறியாய்க்

குறிதா னளித்தனைநன் மரவுரிகொ ளந்தனக்
கோலமா யசபா நலங்
கூறினபின் மௌனியாய்ச் சும்மா வீருக்கநெறி
கூட்டினை யெலா மிருக்கச்
சிறியென் மயங்குமித வறிவின்மை யாவனோ
தேடரிய சத்தாகி யென்
சித்தமிசை குடினொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந் தமே. (க)

அர நொனக்கென்ன போதித்து மென்னவென்
னறிவினை மயக்க வசமோ
வண்டகோ டியையெலாங் கருப்பவரை போலவு
மடுக்கடுக் காவ மைத்துப்
பேராம னின்றபர வெளியிலே மனவெளி
பிறங்குவ தலாதொன் றினும்
பின்னமுற மருவாது நன்னயத் தாலினிப்
பேரின்ப முத்தி நிலையுந்
தாராது தள்ளவும் போகாது னுலது
தள்ளினும் போகே னியான்
தடையேது மில்லையான் டவனடிமை யென்னுமிரு
தன்மையினு மென்வ முக்குத்
தீராது விடுவதிலே நடுவான கடவுளே
தேடரிய சத்தாகி யென்

சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயா னந்தமே.

(௭)

கந்துக மதக்கரியை வசமா நடத்தலாய்
காடிவெம் புலிவா யையுங்
கட்டலா மொருசிங்க முதுகின்மேற் கொள்ளலாய்
கட்செவி யெடுத்தாட்ட லாம்
வெந்தழலி லிரதம்வைத் தைந்துலோ சத்தையும்
வேதித்து விற்றுண் ணலாம்
வேரொருவர் காணாம லுலகத்து லாவலாம்
விண்ணவரை யேவல் கொளலாஞ்
சந்ததமு மிளமையொ டிருக்கலா மற்றொரு
சரீரத்தி னும்புகுத லாஞ்
சலமே னடக்கலாய் கனன்மே லிருக்கலாந்
தன்னிகரில் சித்தி பெறலாஞ்
சின்தையை யடக்கியே சும்மா லிருக்கின்ற
திறமரிது சத்தாதி யென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயா னந் தமே.

(௮)

எல்லா மறிந்தவரு மேதமறி யாதவரு
மில்லை யெனும்பிவ்வு லகமீ
தேதமறி யாதவ னெனப்பெயர் தரித்தபிக
வேழைக்கு ளேழை யாகித்

கல்லாத வறிவிற் கடைப்பட்ட நானன்று
 கையின லுண்மை ஞானங்
 கற்பித்த நின்னருளி னுக்கென்ன கைம்மாறு
 காட்டுவேன் சூற்றே வனா
 னல்லார்ந்த மேனியொடு குண்டிகட் பிறையெயிற்
 ருபாச வடிவ மான
 வந்தகா ந்யொரு பகட்டாற் பகட்டுவ
 தடாதடா காசு நம்பாற்
 செல்லா தடாவென்று பேசவா யதுதந்த
 செல்வமே சத்தாங் யென்
 சித்தமிசை சூடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
 தேசோ மயானந் தமே. (க)

மின்போலு மிகையொடியு மொடியுமென மொழி
 மென்சிலம் பொலிக ளார்ப்ப [தல்போன்
 வீங்கிப் புடைத்துவிழு ஈமையன்ன கொங்கைமட
 மின்னார்கள் பின்னே வலா
 லென்போ லலைந்தவர்கள் கற்றார்கள் கல்லார்க
 ளிருவர்களி லொருவ ருண்டோ
 வென்செய்கேனம்மம்ம வென்பாவ மென்கொடுமை
 யேதென் றெடுத்து மொழிவே
 னன்பால் வியந்தருகி யடியற்ற மாமென்ன
 வடியிலே வீழ்ந்து வீழ்ந்தெம்

மடிகளே யுமதடிமை யாக்களெனு நால்வருக்

கறமாதி பொருளு ளாப்பத்

தென்பாலின் முகமாக வடவா லிருக்கின்ற

செவ்வமே சத்தாகி யென்

சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே

தேசோ மயானந் தமே.

(ய)

புத்தமீர்த போகமுங் கற்பகந னீழலிற்

பொலிவுற விருக்கு மியல்பும்

பொன்னுலகி லயிரா வதத்தேறு வரிசையும்

பூமண்ட லாதிக் கழு

மததவெறி யினர்வேண்டு மாலைன்று தள்ளவுமெ

மாலுமொரு சுட்டு மறவே

வைக்கின்ற வையப்பாளன் மௌனதே சிகனென்ன

வந்தநின் னருள்வாழி காண்

சுத்தபரிபூரண வகண்டமே யேகமே

சுருதமுடி வான பொருளே

சொல்லரிய வுயிரினிடை யங்கங்கு கின்றருள்

சூரந்தபொழி கருணை முகிலே

சித்தநிலை முத்தநிலை விளைகின்ற பூமியே

தேடரிய சத்தாகி யென்

சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே

தேசோ மயானந் தமே.

(யக)

தேசோமயானந்தமுற்றிற்று. ஆட ஈஉக.

காக மோடுசமு சலகை நாய்நரிகள்
சுற்று சேறிநிது ருத்தினையக்
காலி ரண்டுநவ வாசல பெற்றுவளர்
காம வேண்டன சாலைய
மோக வாசசமுறி யிட்ட பெட்டியைமு
மலயி குந்தொழுகு கேனியை
மொய்த்து வென்றருமி தந்து மும்பியை
முடங்க லார்திடை சரக்கினை
மாக விர்த்ரதனு மின்னை யொத்திலக
வேத மோதயகு லாலனார்
வனைய வெய்யசடி கார ஞனயமன்
வந்த டிக்குமொரு மட்கலத்
தேக மானபொய்ய மெய்யெ னங்கருதி
யைய வையமிசை வாடவோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சுகோதய விலாசமே.

(க)

குறிக ளோடுகுண மேது மின்றியன
லொழுக நின்றிடு மிரும்பனற்
கூடலின் தியது வா யிருந்தபடி
கொடிய வாணவ வறைக்குளே
யறிவ தேதுமற வறிவி லாமைமய
மாயி ருக்குமெனை யருளினு

லளலி லாதரணு கரண மாதிகய
 மலித்த போதுனை யதிந்தநான்
 பிறிவி லாதவண நின்றி டாதபடி
 பலநி தங்கவரு முமலமாய்ப்
 பெரிய மாயையி லழுந்தி நின்னது
 ப்ரசாத லல்லருண் மறந்திடுஞ்
 சிறிய னேறுமுனை வந்த னைந்தசுக
 மாயி ருப்பதனி யென்றுகாண்
 டெரிவ தற்கரிய பீடம மேயமல
 சிற்சு கோதய ல்லாசமே

(௨)

ஐந்து பூதமொரு கான லினென
 டடங்க வந்தபெரு வானமே
 யாதி யந்தநயி வேது மின்றியரு
 ளாய் நிறைந்திலகு சோதியே
 தொந்த ருபமுட னருப மாதிகுறி
 குணமி தந்துவளர் வஸ்துவே
 தூரிய மேதூரிய வுயிரினுக் குணர்வு
 தோன்ற நின்றருள் சுபாவமே
 யெந்த நானுநயி வாடி நின்றொளிரு
 மாதி யேகருணை நீதியே
 யெந்தை யேயென விடைந் திடைந்தருகு
 மெளிய னேன்கவலை தீரவுஞ்

சின்னத யானதை யறிந்து நீயுனருள்
செய்ய நானுமினி யுய்வனோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிறுசு கோதய விலாசமே.

(௩)

ஐவ னொன்றபுல வேடர் கொட்டம
தடங்க மார்க்கடவன் முட்டியா
யடவி நின்றமலை யருகி னின்றுசரு
காதி தின்றுபனி வெயிலினான்
மெய்வ ருந்துதவ மில்லை நற்சரியை
கிரியை யோகமெனு மூன்றதாய்
மேவு கின்றசவு பான நன்னெறி
விரும்ப வில்லையுல கத்திலே
பொய்மு டங்குதொழில் யாத தற்குநல
சாரதித் தொழி னடந்திடும்
புத்தி யூகமறி வற்ற மூகமிவை
பொருளெ னக்கருது மருளன்யான்
றெய்வ நல்லருள் படைத்த வன்பரொடு
சேர வுங்கருணை கூர்வையோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிறுசு கோதய விலாசமே.

(௪)

ஓக மாணவுரு வான நீயருளி
ஔல னேகவுரு வாகியே

யெந்த நாள்கில கோடி சிருஷ்டிசெய
 விசையு நாள்வளைய நாண்முத
 லாக நாளது வகாக்கு முன்னடிமை
 கூடவே சன்ன மானதோ
 வனந்த முண்டுநல சன்னம் திதறு
 ளறிய வேண்டுமன வறியலா
 மோக மாதிதரு பாச மானதை
 யறிந்து விட்டுணையு மெனையுமே
 முழுது ணர்ந்தபர மான விற்பவெள
 மூழ்க வேண்டுமிது வின்றியே
 தேக மேநமுவி நானுமோ நமுவின்
 பின்னை யுய்யும்வகை யுள்ளதோ
 தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
 சிற்சு கோதய விலாசமே.

(ரு)

- 0 நியம லக்ஷணமு மியம லக்ஷணமு
 மாச னுதிவித பேதமு
 நெடிது ணர்ந்திதய பத்ம பீடமிகை
 நின்றி லங்குமச பானலத்
 தியல திந்தவளர் மூல குண்டலியை
 யினிதி நறஞ்சியவ ளருளிஞ
 லெல்லை யற்றுவளர் சோதி மூலவன
 லெங்கண் மோனமனு முறையிலே

வயமி குந்துவரு மமிர்த மண்டல
மதிக்கு னேமத்யை வைத்துநான்
வாய்ம ஓத்தமிர்த வாரியைப் பருகி
மன்னு மாரமிர்த வடிவமாய்ச்
செயமி குந்துவரு சித்த யோகநிலை
பெற்று ஞானநெறி யடைவனோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிறுசு கோதய விலாசமே.

எறிதி னாக்கடனி கர்த்த செல்வமிக
வல்ல லென்றொருவர் பின்செலா
தில்லை யென்னுமுரை பேசி டாதுலகி
லெவரு மாமென மதிக்கவே
நெறியின் வைகுவளர் செல்வ மும்முதவி
நோய்க ளற்றசுக வாழ்க்கையாய்
நியம மாதிரிலை நின்று ஞானநெறி
நிஷ்டை கூடவுமெந் நாளுமே
யறிவி னின்றுகுரு வாயு ணர்த்தியது
மன்றி மோனகுரு வாகியே
யகில மீதுவர வந்த சீரருளை
யைய வையவினி யென்சொல்கேன்
சிறிய னேழைநம தடிமை யென்றுனது
திருவு ளத்தினி லிருந்ததோ.

தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிறுசு கோதய விலாசமே.

(எ)

எவ்வு யிர்த்திராளு முலகி லென்னுயி
ரோனக் குழைந்துருகி நன்மையா
யிதழு ணாப்பவென தென்ற யாவையு
மெடுத் தெறிந்துமத யானேபோற்
கவ்வை யற்றநடை பயில வன்பரடி
கண்டதே வருளின் வடிவமாக்
கண்ட யாவையு மகண்ட மென்னவிரு
கைகு வித்துமலர் னுவியே
பவ்வ வெண்டினா கொடுத்த தண்டரளம்
விழியு திர்ப்பொழி குளறியே
பாடி யாடியு ளுடைந்து டைந்தெழுது
பாவை யொத்தசைத லின்றியே
தீவ்ய வன்புருவ மாகி யன்பரொடு
மின்ப வீட்டினி லிருப்பனே
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிறுசு கோதய விலாசமே.

(அ)

மத்தர் பேயரொடு பாலர் தன்மையது
மருவீ யேதுரிய வடிவமாய்
மன்னு தேசமொடு கால மாதியை
மறந்து நின்னடிய ரடியிலே

பத்தி யாய்நெடிது நம்பு மென்னையொரு
 மைய றந்தலை மாயையைப்
 பாரு பாரொன நடத்த வந்ததென
 பாரதத் திணுமி துள்ளதோ
 சுத்த ரித்தவியல் பாரு மோவுனது
 விசுவ மாயைநடு வாகவே
 சொல்ல வேணும்வகை நல்ல காடிகதை
 சொல்லு மாயையினு மில்லையென்
 சித்த மிப்படி மயங்கு மோவருளை
 நம்பி னோர்கள்பெறு பேறிதோ
 தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
 சிற்சு கோதய விலாசமே.

(க)

பன்மு கச்சமய நெறிப டைத்தவரு
 மியாங்க ளேகடவு ளென்றிடும்
 பாத கத்தவரும் வாத தர்க்கமிடும்
 படித ருந்தலை வணங்கிடத்
 தன்மு கத்திலுயிர் வரவழைக்குமெம
 தரும னும்பகடு மேய்க்கியாய்த்
 தனியி ருப்பவட நீழ லாடுவளர்
 சனக னுதிமுனி வோர்கடஞ்
 சொன்ம யக்கமது தீர வங்கைகொடு
 மோன ஞானம துணர்த்தியே

சுத்த நித்தவரு ஸியல்ப தாகவுள
 சோம சேகரநர் பாணுவாய்த்
 றென்மு கத்தின் முசமாயி ருந்தகொலு
 வெம்மு கத்திலும் வணங்குவேன்
 றெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
 சிற்சுகோதய விலாசமே.

(ம)

சிற்சுகோதயவிலாசமுற்றிற்று. ஆ நாகக.

—(*)—

ஆ க ர பு வ ன ம்

சிதம்பரரகசியம்.

ஆகார புவனமின்பா கார மாக
 வங்கனே யொருமொழியா லகண்டாகார
 யோகானு ஸூதிபெற்ற வன்ப ராவிக்
 குறுதுணையே யென்னளவு முகந்தநட்பே
 வாகாரும் படிக்கிசைகின் கினிவா யென்ன
 மலர்ந்தமல ரிடைவாசம் வயங்கு மாபோற்
 றேகாதி யுலகமெங்குங் கலந்து தானே
 திகழனந்தா னந்தமயத் தெய்வக் குன்றே.

(க)

அனந்தபத வுயிர்கடொறு முயிரா யென்று
 மாணந்த நிலையாகி யளவைக் கெட்டாத்

தனந்தனிச்சின் மாத்திரமாய்க் கீழ்மேல் காட்டாச்
சதசத்தா யருட்கோயிற் றழைத்த தேவே
யினம்பிரிந்த மான்போன னிடையா வண்ண
மின்பமுற வன்பர்பக்க லிருந்தி வைத்துக்
கனந்தருமா கனமேதண் ணருளிற் றுனே
கனோபலித்த வானந்தக் கட்டிப் பேறே. (உ)

பேறனைத்து மணுவெனவே யுதறித் தள்ளப்
பேரின்ப மாகவந்த பெருக்கே பேசா
வீறனைத்து மிந்நெறிக்கே யென்ன வென்னை
மேவென்ற வரத்தேபாழ் வெய்ய மாயைக்
கூறனைத்துங் கடந்தவெல்லைச் சேட மாகிக்
குறைவறநின் றிடுநிறைவே குலவா நின்ற
வாறனைத்தும் புகுங்கடல்போற் சமய கோடி
யத்தனையுந் தொடர்ந்தபுகு மாதி நட்பே. (ங)

ஆதியந்த மெனுமெழு வாயீறற் றோங்கி
யருமறையின் னமுங்காணு தரற்ற நானு
பேதமதங் களுமலைய மலைபோல் வாதப்
பெற்றியரும் வாய்வாதப் பேய ராகச்
சாதகமோ னத்திலென்ன வடவா னீழற்
றண்ணருட் சந்திரமௌலி தடக்கைக் கேற்க
வேதகசின் மாத்திரமா யெம்ம னோர்க்கும்
வெளியாக வந்தவொன்றே விமல வாழ்வே. (ச)

விமலமுதற் குணமாகி நூற்றெட் டாதி

வேதமெழித் தெடுத்தனாத்த விருத்திக் கேற்க
வமையுமில்க் கணவடிவா யதுவும் போதா

தப்பாலுக் கப்பாலா யருட்கண் னுசிச்
சமமுமுடன் கலப்புமவிழ் தலுமியாங் காணத்
தண்ணருடந் தெமைக்காக்குஞ் சாக்ஷிப் பேறே
யிமையளவு முபகார மல்லால் வேருண்
றியக்கா நிற்குணக்கடலா யிருந்தவொன்றே. (௫)

ஒன்றாகிப் பலவாகிப் பலவாக் கண்ட

வொளியாகி வெளியாகி யுருவு மாகி
நன்றாகித் தீதாகி மற்று மாகி

நாசமுட னுற்பத்தி நண்ணு தாகி
யின்றாகி நானையுமாய் மேலு மான

வெந்தையே யெம்மானே யென்றென் றேங்கிக்
கன்றாகிக் கதறினர்க்குச் சேதா வாங்கிக்

கடிதினில் வந்தருள்கூருங் கருணை விண்ணே. (௬)

அருள்பழுத்த பழச்சுவையே கரும்பே தேனே

யாரமிர்தே யென்கண்ணே யரிய வான
பொருளனைத்துந் தரும்பொருளே கருணை நீங்காப்
பூரணமாய் நின்றவொன்றே புனித வாழ்வே
உருதரிய கருத்ததனுட் கருத்தாய் மேலிக்
காலமுந்தே சமும்வகுத்துக் கருவி யாகி

விரிவினையுங் கூட்டியுயிர்த் திரளை யாட்டும் [ளே.

விழுப்பொருளே யான்சொலும்விண் ணப்பங்கே

விண்ணவரிந் திரன்முதலோர் நார தாதி

விளங்குசப்த ருடிகள்கண வீணை வல்லோ

ொண்ணரிய சித்தார்மன வாகி வேந்த

ரிருக்காதி மறைமுனிவ ரெல்லா மிந்தக்

கண்ணகன்ஞா லம்மதிக்கத் தானே யுள்ளங்

கையினெல்லிக் கனிபோலக் காட்சி யாகத்

தண்ணியநல் லறிவாலச் சமயத் தன்றோ

செப்பரிய சித்திமுத்தி சேர்ந்தா னென்றும். (அ)

செப்பரிய சமயநெறி யெல்லாந் தன்றன்

றெய்வமே தெய்வமெனஞ் செயற்கை யான

வப்பரிசா னருமார்த பிடித்தா லிப்பா

லடுத்ததந்நூல் களும்விரித்தே யனுமா னாதி

யொப்பவிரித் துரைப்பரி க்தான் பொய்மெய் யென்ன

வொன்றிலையொன் றெனப்பார்ப்ப தொவ்வா தார்

மிப்பரிசாஞ் சமயமுமா யல்ல வாதி [க்கு

யாதுசம யமும்வணங்கு மியல்ப தாகி. (க)

இயல்பென்றந் தீரியாம லியம மாதி

யெண்குணமும் காட்டியன்பா லின்ப மாகிப்

பயனருளப் பொருள்கள்பரி வார மாகிப்

பண்புறவுஞ் சௌபாண பகஷங் காட்டி.

மயலதமந் திரஞ்சிகைசு சோதி டாதி

மற்றங்க நூல்வணங்க மௌன மோலி
யயர்வறச்சென் னியில்வைத்து ராசாங் கத்தி
லமர்ந்ததுவை திகைசய மழகி தந்தோ. (ய)

அந்தோவீ ததிசயமிச் சமயம் போலின்

நறிகுறொல்லா நடுவறிய வணிமா வாதி
வந்தாடித் திரிபவர்க்கும் பேசா மோனம்

வைத்திருந்த மாதவர்க்கு மற்று மற்று
மிந்தராதி போகநலம் பெற்ற பேர்க்கு

மிதுவன்றித் தாயகம்வே நிலை யில்லை
சந்தான கற்பகம்போ லருளைக் காட்டத்

தக்கநெறியிந் நெறியே தான்சன் மார்க்கம். (யக)

சின்மார்க்க ஞானமதின் பொருளும் வீறு

சமயசங்கே தப்பொருளுந் தானென் றாகப்
பன்மார்க்க நெறியினிலுங் கண்ட தில்லை

பகர்வரிய தில்லைமன்றுட் பார்த்த போதங்
கென்மார்க்க மிருக்குதெல்லாம் வெளியே யென்ன

வெச்சமயத் தவர்களும்வந் திறைஞ்சா நிற்பர்
கன்மார்க்க கெஞ்சமுள வெனக்குந் தானே

கண்டவுட னுணந்தங் காண்டலாகும். (யஉ)

காண்டல்பெறப் புறத்தினுள்ள படியே யுள்ளங்

காட்சிமெய்ந்நூல் சொலும்பதியாங் கடவு ளேநீ

நீண்டநெடு மையுமகலக் குறுக்குங் காட்டா
 நிறைபரிபூ ரணவறிவாய் நித்த மாகி
 வேண்டுவிருப் பொடுவெறுப்புச் சமீபந் தூரம்
 விலகலணு குதன்முதலாம் விவகா ரங்கள்
 பூண்டவள வையகண்மனவாக் காதி யெல்லாம்
 பொருந்தாம லகம்புறமும் புணர்க்கை யாகி. ய௩

ஆகியசற் காரியவூ கத்துக் கேற்ற
 வமலமாய் நடுவாகி யனந்த சத்தி
 யோகமுறு மானந்த மயமதாகி
 யுயிர்க்குயிரா யெந்நாளு மோங்கா நிற்ப
 மோகவிருண் மாயைவினை யுயிர்கட் கெல்லா
 மொய்த்த தென்கொ லுபகார முயற்சியாகப்
 பாகமிக வருளவொரு சத்தி வந்து [கொல்.

பதிந்ததென்கொ னுனெறும்ப் பான்மை யென் யு
 நானென்னு் மோரகந்தை யெவர்க்கும் வந்து
 நலிந்தவுடன் சகமாயை நானு வாகித்
 தான்வந்து தொடருமித்தால் வளருந் துன்பச்
 சாகரத்தின் பெருமையெவர் சாற்ற வல்லா
 ருனென்று முடலென்றுங் கரணமென்று
 முள்ளென்றும் புறமென்று மொழியா நின்ற
 வானென்றுங் காலென்றுந் தீநீ ரென்று
 மண்ணென்று மலையென்றுங் வனம தென்றும். () ய௪

பந்தமறும் பளிங்கனைய சித்த நீயுன்
பக்குவங்கண் டறிவிக்கும் பான்மை யேம்யாம். (1)

அறிவாகி யானந்த மயமா யென்று
மழியாத நிலையாகி யாதின் பாலும்
பிறியாமற் றண்ணருளே கோயி லான
பெரியபரம் பதியதனைப் பெறவே வேண்டி
னெறியாகக் கூறுவன்கே னெந்த நாளு
நிர்க்குணநிற் குளம்வாய்த்து நீடு வாழ்க
செறிவான வறியாமை யெல்லா நீங்க
சிற்சுகம்பெற் றிடுகபந்தந் தீர்க வென்றே. (௨௧)

பந்தமறு மெய்ஞ்ஞான மான மோனப்
பன்பொன்றை யருளியந்தப் பன்புக் கேதான்
சிந்தையிலை நானென்னும் பான்மை யிலை
தேசமில்லை காலமில்லை திக்கு மில்லை
தொந்தமில்லை நீக்கமில்லை பிரிவு மில்லை
சொல்லுமில்லை யிராப்பகலாந் தோற்ற மில்லை
யந்தமில்லை யாதியில்லை நடுவு மில்லை
யகமுமில்லை புறமுமில்லை யனைத்து மில்லை. (௨௨)

இல்லையிலை யென்னினொன்று மில்லா தல்ல
வியல்பாகி யென்றுமுள்ள வியற்கை யாகிச்
சொல்லரிய தன்மையதா யான்றோ னென்னத்
தோன்றாதெல் லாம்விழுங்குஞ் சொருப மாகி

யல்லையுண்ட பகல்போல வவிற்தை யெல்லா
 மடையவுண்டு தடையறவுன் னறிகைத் தானே
 வெல்லவுண்டிங் குண்டையுந்தா னாகக்கொண்டு
 வேதகமாய்ப் பேசாமை விளக்குந் தானே. (௨௧)

நீர்நா னதன்மயமே யல்லா லொன்றைத்
 தலையெடுக்க வொட்டாது தலைப்பட்ட டாங்கே
 போனா னுங் கர்ப்பூர தீபம் போலப்
 போயொளிப்ப தல்லாது புலம்வே நின்ரு
 ஞானாகா ரத்தினொடு ஞேய மற்ற
 ஞானருவு நமுவாம னமுவி நிற்கு
 மானா லு மிதன்பெருமை யெவர்க்கார் சொல்வா
 ரதவா னு லதுவாவ ரதுவே சொல்லும். (௨௨)

அதவென்ற லெதவெனவொன் றடுக்குஞ் சங்கை
 யாதலி னு லதவென லு மறவேவிட்டு
 மதுவுண்ட வண்டெனவுஞ் சனக னாதி
 மன்னவர்கள் சுகர்முதலோர் வாழ்ந்தா லென்றும்
 பதியிந்த நிலையெனவு மென்னை யாண்ட
 படிக்குநிரு விகற்பத்தாற் பரமா னந்த
 கதிகண்டு கொள்ளவுநின் னருள்கூ ரிந்தக்
 கதியன்றி யுறக்கேன்மேற் கருமம் பாளேன். (௨௩)

பாராதி விண்ணைத் தநீயாய்ச் சிந்தை
 பரியமட லாவெழுதிப் பார்த்துப் பார்த்து

வாராயோ வென்,ப்ராண நாதா வென்பேன்
வளைத்துவளைத் தெனையா வைத்துக் கொண்டு
பூராய மாமேலொன் றறியா வண்ணம்
புண்ணுளர் போலனெஞ்சம் புலம்பி யுள்ளே
நீராள மாயுருகிக் கண்ணீர் சோர
நெட்டுயிர்த்து மெய்மறந்தோர் நிலையாய் நிற்பேன்.
ஆயுமறி வாடியுன்னைப் பிறியா வண்ண
மனைந்துசுதம் பெற்றவன்ப னாயோ வென்னத்
தீயகொலைச் சமயத்துஞ் செல்லச் சிந்தை [ன்
தெளிந்திடவுஞ் சமாதானஞ் செய்வேன் வாழ்வா
காவிலைபுன் சருகாதி யருந்தக் கானங்
கடன்மலையெங் கேயெனவுங் கவலை யாவேன்
வாயில்கும்பம் போற்கிடந்து புரள்வேன் வானின்
மதிகதிரா முன்னிலையா வைத்து நேரோ. (௨௫)
நேனோதா னிரவுபகல் கோடா வண்ண
நித்தம்வர வுக்களையிந் நிலைக்கே வைத்தா
ராளோயங் கவர்பெருமை யென்னே யென்பே
னடிக்கின்ற காற்றேநீ யாராலே தான்
பேராதே சுழல்கின்ற யென்பேன் வந்து
பெய்கின்ற முகில்காளெம் பெருமா னும்போற்
ராளா மாக்கருணை பொழியச் செய்யுஞ்
சாதகமென் னேகருதிச் சாற்று மென்பேன்.(௨௬)

கருதரிய விண்ணே நீ யெங்கு மாங்க

கலந்தனையே யுன்முடிவின் காட்சி யாக
வருபொருளைப் படியிருக்குஞ் சொல்லா யென்பேன்
மண்ணையுன் முடிவிலேது வயங்கு மாங்கே
துரியவறி வுடைச்சேட லீற்றி னுண்மை

சொல்லானே சொல்லென்பேன் சுருதி யேநீ
யொருவரைப்போ லனைவருக்கு முண்மை யாமுன்
ஐனாயன்றோ வுன்முடிவை யுநாநீ யென்பேன்.()

உனாயிறந்த பெருமைபெற்றுத் திணாக்கை நீட்டி
பொலிச்சின்ற கடலேயிவ் வுலகஞ் சூழச்
கனாயுமின்றி யுன்னைவைத்தா ரியானோ யென்பேன்
கானகத்திற் பைங்கீளிகாள் கமலமேவும்
வரிசிறைவண் டினங்காளோ திமங்கா தே
மார்க்கமன்றோ நீங்களிது வனாயி லேயும்
பெரியபரி பூரணமாம் பொருளைக் கண்டு

பேசியதுண் டோவொருகாற் பேசு மென்பேன்.()
ஒருவனவன் யானைகெட்க் குடத்துட் செங்கை
யோட்டுதல்போ னுன்பேதை யுப்போ டப்பை
மருவவிட்டுங் கர்ப்பூர மதனிற் றீபம்
வயங்கவிட்டு மைக்கியமுன்னி வருந்தி நிற்பே
னருளுடைய பரமென்றோ வன்றுதானே
யானுனனென் றும்மெனக்கே யாணவாதி

பெருகுவினைக் கட்டென்று மென்றாற் கட்டிப்
பேசியதன் றேயருணால் பேசிற்றன்றே. (௨௧)

அன்றுமுத லின்றைவரைச் சன்ன கோடி
யடைந்தடைந்திங் கியாதனையா லழிந்த தல்லா
லின்றைவரை முத்தியின்றே யெடுத்த தேக
மெப்போதோ தெரியாதே யிப்போ தேதான்
அன்றுமனக் கவலைகெடப் புலைநா யேனைத்
தொழும்புகொளச் சீகாழித் துனையே தூது
சென்றிடவே பொருளைவைத்த நாவ லோய்நஞ்
சிவனப்பா வென்றவருட் செல்வத் தேவே. (௩0)

தேவர்தொழும் வாசலூர்த் தேவே யென்பேன்
நிருமூலத் தேவேயிச் சகத்தோர்முத்திக்
காவலுறச் சிவவென்வாக் குடனே வந்த
வரசேசும் மாலிருந்துன் னருளைச் சாரப்.

பூவுலகில் வளரருணை கிரியே மற்றைப் [லா
புண்ணியர்கா ளோவென்பேன் புனையான் நில்
வோவியம்போ லசைவறவுந் தானே நிற்பே

ஞோதரிய துயர்கெடவே யுனாக்கு முன்னே. (௩௧)
ஓதரிய சுகர்போல வேனே னென்ன

யொருவரினை யோவெனவு முனாப்பேன் றானே
பேதமபே தங்கெடவு மொரு பேசாமை
பிறவாதோ வாலடியிற் பெரிய மோன

நாதனொரு தரமுலகம் பார்க்க விச்சை
 நன்னுனோ வென்றென்றே நானு வாங்கி
 காதன்மிகு மணியிழையா னொனவா டிற்றேன்
 கருத்தறிந்து புரப்பதன்மேற் கடன்முக் காலும்.
 காலமொடு தேசவர்த்த மான மாதி
 கலந்துநின்ற நிலைவாழி கருணை வாழி
 மாலறவுஞ் சைவமுதன் மதங்க ளாங்கி
 மதாதித மானவருண் மரபு வாழி
 சாலமிது மெனியேனிய் வழக்குப் பேசத்
 தயவுவைத்து வளர்த்தவருட் டன்மை வாழி
 யாலடியிற் பரமஞ்ரு வாழிவாழி
 யகண்டிதா காரவரு ளடியார்வாழி. (௩௩)

ஆகாபுலவம் - சிதம்பரரகசியம்

முற்றிற்று. ஆகாபுலவம்.

தேன் முகம்.

தேன்முகம் பிலிற்றும்பந்தாட் செய்யபங் கயத்
 தின்மேவு, நான்முகத் தேவேனின்னா னுட்டியவகில
 மானை, கான்முயற் கொம்பேயென்கோ கானலம்பு
 னலையென்கோ, வான்முக முளரியென்கோ மற்றெ
 ன்கோ லிளம்பல்வேண்டும். (௧)

வேண்டுமபடைத்தாய்துந்தை விதிபபடி புரந்தா
னத்தைக், காண்டக வழித்தான்முங்கட் கடவுடா லி
னையவாற்றா, லாண்டவ னெவனோவென்ன வறிகிலா
திலையே, யீண்டிய வல்லநீர வெம்மனோர்க் கியம்
புகண்டாய். (௨)

கீண்டன வல்லவென்றே கழித்திடு மிறுதிக்கண்
னே, கொண்டது பரமானந்தக் கோதிலாமுத்தியத்
தாற், பண்டையிற் படைப்புங்காப்பும் பறந்தனமா
யையோடே, வெண்டலை விழிகைகாலில் விளங்கிட
நின்றான் யாவன். (௩)

விளங்கவெண் ணீறுபூசி விரிசடைக் கங்கைதாய்
கித், துளங்குநன் னுதற்கண்டோன்றச் சுழல்வளி ரெ
டுமூச்சாகக், களங்கமி லுருவந்தானே ககனமாய்ப்
பொலியப் பூமி, வளர்ந்ததா ளென்னவுள்ள மன்றெ
ன மறையொன்றின்றி. (௪)

மறைமுழக் கொலிப்பத்தானே வரதமோ டபயக்
கைகண், முறைமையி னோங்கநாத முரசெனக் கறங்
கவெங்குங், குறைவிலா வணநிறைந்து கோதிலா நட
னஞ்செய்வா, னிறையவ னெனலாமியார்க்கு மிதய
சம் மதமீ தல்லால். (௫)

அல்லலார் தொழில்படைத்தே யடிக்கடி யுரு
வெடுத்தே, மல்லன்மா ஞாலங்காக்க வருபவர்க் கட

வுளென்னிற், ஞெல்லையாம் பிறவிவேலை தொலைந்தி
டா திருணிக் காது, நல்லது மாயைதானு நானென
வந்துநிற்கும். (௬)

நானென நிற்குஞான ஞானமன் தந்தஞான,
மோனமா யிருக்கவொட்டா மோனமின் றுகவேதா
ன், நேனென ஞ்சிக்குமன்பாற் சிந்தைநைந் துருகும்
வண்ணம், வானென நிறைந்தானந்த மாகடல் வனை
வதின்றே. (௭)

இன்றென விருப்போமென்னி னென்றுஞ்ஞ விய
மாமுத்தி, நன்னொடு திடமன்றி நாமுன்னே பெறம
வித்தை, நின்றது பெத்தந்தானே நிரந்தர முத்தியெ
ன்னி, ஞென்னொருவரை நான்கேட்க வுணர்வில்லை
குருவுமில்லை. (௮)

இல்லையென் நிடினிப்பூமி யிருந்தவா நிருப்போ
மென்னி, னல்லவன் சாருவாக ஞன்சொலு நெறிக்
குவினிற, ஞெல்லையே ஞகமாதி தொடுப்பதென் ம
யக்கமேதிங், கொல்லைவர் திருமினென்ன வுறவுசெய்
திடுவனந்தோ. (௯)

அந்தணர் நால்வர்காண வருட்குரு வாடுவந்த,
வெந்தையே யெல்லாந்தானென் நியம்பின னெமை
ப்படைத்த, தந்தைநி யெம்மைக்காக்குந் தலைவனே

ஹந்தையன்றோ, பந்தமில் சித்திமுத்தி படைக்கநின்
னருள்பாலிப்பாய். (க0)

தேன்முகமுற்றிற்று. ஆக கஎசு.

பன்மாலை.

பன்மாலைத் திரளிருக்கத் தமையுணர்ந்தோர்
பாமாலைக் கேந்தான் பகஷமென்று
நன்மாலை யாவெடுத்ததுச் சொன்னார் நல்லோர்
நலமறிந்து சுல்லாத நானுஞ்சொன்னேன்
சொன்மாலை மாலையாக் கண்ணீர் சோரத்
தொண்டனே நெந்நாளுந் துதித்துறிற்பே
னென்மாலை யறிந்திங்கே வாவா வென்றே
யெனைக்கலப்பாய் திருக்கருணை யெம்பிரானே. (க)

கிருணைமொழி சிறிதில்லே னீத வில்லேன்
கண்ணீர்கம் பலையென்றன் கருத்துக் கேற்க
ஒருபொழுதும் பெற்றறியே னென்னை யாளும்
ஒருவாவுன் னடிமைநா னொருத்தனுங்கோ
இருவினையு முக்குணமுங் கரணநான்கும்
இடர்செயுமைம் புலனுங்கா மாதியாறும்
வரவரவு் மேழைக்கோ டொட்டதான
மதத்தொடும்வந் தெதிர்த்தநவ வடிவமன்றே. (உ)

விடிவனைத்துந் தந்தவடி வில்லாச்சுத்த
 வான் பொருளே யெளியனென் மனமாமாயைக்
 குடிசெடுக்கத் துசங்கட்டிக் கொண்டமோன
 குருவேயென் றெய்வமே கோதிலாத
 படியெனக்கா னந்தவெள்ளம் வந்துதேக்கும்
 படியெனக்குன் றிருக்கருணை பற்றுமாறே
 அடியெடுத்தென் முடியிலின்னம் வைக்கவேண்டும்
 அடிமுடியொன் றில்லாத வகண்டவாழ்வே. (க)

வாழ்வனைத்து மயக்கமெனத் தேர்ந்தேன் நேர்ந்த
 வானேநா னப்பாலோர் வழிபாராமற்
 குழவுபெற்றிங் கிருந்தேனீ தென்னமாயந்
 தடையற்றான் மேற்கதியுந் தடையதாமே
 ஆழ்வலியோ வல்லதன்றன் றிருக்கத்தோவிய் [ம்
 கொருதமியென் மேற்குறையோ வுணர்த்தாயின்ன
 பாழுவதிப் படவெனக்கு முடியாதெல்லாம்
 படைத்தளித்துத் துடைக்கவல்ல பரிசினானே. (ச)

நானானிங் கெனமகந்தை யெனக்கேன் வைத்தாய்
 நல்வினைதி வினையெனவே நடுவேநாட்டி.
 ஆனரு முடற்சுமையென் மீதேன்வைத்தாய்
 உயிரொனவு மென்சையொன்று வுள்ளேன்வைத்தாய்
 யானுமை யாயகில நிலைபேதம்
 அனைத்தினுள்ளுந் தானுந் யறிவானந்தத்

தேனாகிப் பாலாகிக் கலியாய்க்கன்னற் [தே.
 செழும்பாகாய்க் கற்கண்டாய்த் திகழ்ந்தவொன்
 ழன்றியொன்றி நின்றநின்று மென்னையென்னை
 உன்னியுன்னும் பொருளடைந் துன்பாலன்பால்
 நின்றதன்மைக் கிரங்கும்வை ராக்கியனல்லே
 னிவர்த்தியவை வேண்டுமிந்த நிலனாகே
 என்றுமென்று மிற்றெறியோர் குணமுமில்லை
 இடுக்குவார் கைப்பிள்ளை யேதோவேதோ
 கன்றுமணத் துடனாந் தழைதின்ருந்போற்
 கல்லியுங் கேள்வியுமாகிக் கலக்குற்றேனே. (க)
 உற்றதுனை நியல்லாற் பற்றுவேறென்
 றன்னேன்பன் னுளுகத் தோடியாழிக்
 கற்றதுங் கேட்டதுமிதனாக் கேதுவாகுங்
 கற்பதுங் கேட்பதுமமையுங் காணுந்
 நற்றனையே யருட்டாயே யின்பமான
 நாதாந்த பரம்பொருளே நாராணி
 சுற்றமுமாய் நல்லன்பர் தமைச்சேயாகத்
 தொழும்புகொள்ளுங் கனாகனமேசோதிக்குன்றே
 குன்றாத முவுருவா யருவாய் ஞானக்
 கொழுந்தாகி யறுசமயக் கூத்துமாடி
 நின்றாயே மாயையெனந் திணையநீக்கி
 நினையா ரறியவல்லார் நினைப்போர்நெஞ்ச

மன்னுக விற்பக்கூத் தாடவல்ல

மணியேயென் கண்ணேமா மருந்தேநால்வர்க்

கன்னுலின் கிழிருந்து மோனஞான

மமைத்தகின்முத் திணைக்கடலே யமரோதே. (அ)

தினாயில்லாக் கடல்போலச் சலனந்தீர்ந்து ம்)

தெளிந்துருகும்பொன்போலச் செகத்தையெல்லா

கனாயவே கவிந்துருக்கு முகத்திலேநீ

கவிந்தபர மானந்தக் கட்டியநீநான்

வனாயிலே வரச்சாணே னென்னுற்கட்டி.

வார்த்தைசொன்னுற சுகம்வருமோ வஞ்சனேனை

யினாயிலே யிருத்திரிசு விசற்பமான

விற்பநிஷ்டை கொடுப்பதையா வெந்தநாளோ. (ப)

எந்தநா னுனக்கடிமை யானநாளோ

வெந்தநாளோ கதிவருநா னெனியனேன்றன்

சிந்தைநா ளதுவனாக்கு மயங்கிற்றல்லாற் (சொற்

றெளிந்ததுண்டோ மெளனியாய்த் தெளியவோர்

றந்தநாண் முதலிற்பக் கால்சற்றல்லாற்

றடையறவா னந்தவென்னந் தானேபொங்கி

வந்தநா னில்லைமெத்த வலைந்தேனுன்னை

மறவாவின் பத்தாலே வாழ்கின்றேனே. (க0)

பன்மலைமுற்றிற்று. ஆக கஅச.

Digitized by
சூனிகளிடம்பொருளேவல்.

நினைவொன்று நினையாம னிற்கினக மென்பார்
நிற்குமிட மேயருளா நிஷ்டையரு ளொட்டிந்
தனையென்று மறந்திருப்ப வருள்வடிவா னதுமேல்
தட்டியெழுந் திருக்குமின்பந் தன்மயமே யதுவாம்
பினையொன்று மிலையந்த விற்பமெனு நிலயம்
பெற்றாரே பிறவாமை பெற்றார்மற் றுந்தான்
மனையென்று மசுவென்றுஞ் சுற்றமென்று மசுத்த
வாதனையா மாசையொழி மன்னொருசொற் கொ
[ண்டே. (க)

ஒருமொழியே பலமொழிக்கு மிடங்கொடுக்கு மந்
த-ஒருமொழியே மலமொழிக்கு மொழிக்குமென
மொழிந்த, குருமொழியே மலையிலக்கு மற்றைமொ
ழியெல்லாங்-கோடின்றி வட்டாடல் கொள்வதொக்
குங் கண்டாய், கருமொழியிங் குணக்கில்லை மொழிக்
குமொழி ருசிக்கக்- கரும்பனைய சொற்கொடுனைக்
காட்டவுங்கண் டனைமேல், தருமொழியிங் குணக்கில்
லை யுன்னைவிட்டு நீங்காத்-தற்பரமா யானந்தப் பொ
ற்பொதுவாய் நிலவே. (உ)

நில்லாத வாக்கைநிலை யன்றெனவே கண்டாய்
நேயவருண் மெய்யன்றோ நிலயமதாநிற்கக்

கல்லாதே யேன்படித்தாய் கற்றதெல்லா மூடங்
 கற்றதெல்லாமூடமென்றே கண்டனையுமன்று
 சொல்லாலே பயனில்லை சொன்முடிவைத் தானே[ல்
 தொடர்ந்துபிடி மார்க்கடம்போற் றொட்டதுபற்றாநி
 லெல்லாருமறிந்திடவே வாய்ப்பறைகொண்டடிநீ
 இராப்பகலில் லாவிடமே யெமக்கிடமென்றறிந்தே.
 இடம்பொருளேவலைக்குறித்த மடம்புகு நாயென
 எங்கேநீயகப்பட்டா யிங்கேநீவாடா [வே
 மடம்பெறுபாழ்நெஞ்சாலே யஞ்சாதேநிராசை
 மன்னிடமே யிடமந்த மானிலத்தே பொருளுந்
 திடம்பெறவே நிற்கினெல்லா வுலகமும் வந்தேவல்
 செய்யுமிந்த நிலைகின்றோர் சனகன் முதன்முனிவர்
 கடம்பெறுமா மதயானை யென்னவுநீ பாசக்
 கட்டான நிகளபந்தக் கட்டவிழப் பாரோ. (ச)
 பாராதி யண்டமேலாம் படர்கானற் சலம்போற்
 பார்த்தனையே முடிவினின்று பாரொதுதா னின்ற
 தாராலு மறியாத சத்தன்ஞே வதுவா
 யங்கிருந்யெங்கிருந்து மதுவாவை கண்டாய்
 பூராயமாகவுநீ மற்ருன்றை விரித்துப்
 புலம்பாதே சஞ்சலமாப் புத்தியைநாட் டாதே
 ஓராதே யொன்றையுநீ முன்னிலை வையாதே
 உள்ளபடி முடியுமெலா முள்ளபடிகானே. (இ)

உள்ளபடி யென்னவுநீ மற்றொன்றைத் தொடர்ந்
திட் - டுளங்கருத வேண்டாநிலு களங்கமதியாகிக்,
கள்ளமனத் துறவைவிட் டெல்லார் துறந்ததுறவோ
ர் - கற்பித்த மொழிப்படியே கங்குல்பக லற்ற, வெள்
ளவெளிக் கடன்மூழ்கி யின்பமயப்பொருளாய்-விர
வியெயித் தெடுத்தெடுத்த விள்ளவும்வா யின்றிக்,
கொள்ளைகொண்ட கண்ணீருங் கம்பலையு மாகிக் - கு
ம்பிட்டுச் சகம்பொயெனத் தம்பட்ட மடியே. (க)

அடிமுடியு நடுவுமற்ற பரவெளிமேற் கொண்டா-
லத்துவிதவானந்த சித்தமுண்டாநமது, குடிமுழுது
ம் பிழைக்குமொரு குறையுமில்லை யெடுத்த - கோல
மெல்லா நன்றாகுங் குறைவுநிறை வறவே, விடியுமு
தயம்போல வருளுதயம்பெற்ற - வித்தகரோ மிங்கு
டி விளையாடலாகும், படிமுழுதும் விண்முழுதும் த
ந்தாலுங் கனியாப் - பாலருட னுன்மத்தர் பிசாசர்கு
ணம் வருமே. (எ)

வரும்போமென் பனவுமின்றி யென்றுமொரு ப
டித்தாய் - வானாதிதத்துவத்தை வளைந்தருந்தி வெளி
யா, மிரும்போகல்லோ மரமோவென்னு நெஞ்சைக்
கனன்மே - லிட்டமெழுகா வருக்குமின்ப வெள்ள
மாகிக், கரும்போ கண்டோ சீனிச்சருக்கையோ
தேனோ - கனியமிர்தோ வெணருசிக்குங் கருத்தவிழ்

ந்தோ ருணர்வா, ரரும்போதன் மணக்காட்டுங் கா
மரசங்கன்னி - யறிவாளோ வபக்குவர்க்கோ வந்நல
ந்தான் விளங்கும். (அ)

தானேயு மிவ்வுலக மொருமுதலுமாகாத்
தன்மையினுற் படைத்தனிக்குந் தலைமையதுவான
கோனாக வொருமுதலிங் குண்டெனவும்பூகங்
கூட்டியதுஞ் சகமுடிவிற் குலவுறுமெய்க்கூனான
வானாகவம்முதலே நிற்குநிலை நம்மான்
மதிப்பரிதா மெனமோனம் வைத்ததுமுன் மனமே
யானாறுமனஞ்சடமென் றமுங்காதேயுன்மை
யறிவித்த விடங்குருவா மருளிலதொன் நிலையே. (.)
நினைவொன்று முற்றிற்று. ஐ. ககசு.

—(*)—

பொன்னைமாதரை.

பொன்னைமாதரைப் பூபியை நாடிடே
னென்னநாடிய வென்னுயிர் நாதனே
யுன்னநாடுவ னுன்னருட் டேவளி
தன்னநாமியன் றன்னந் தனியனே. (க)

தின்னதென்றுரை சாற்று வனவெலா
நின்னதென்றனை நின்னிடத் தேதந்தே
னின்னமென்னை யிடருறக் கூட்டினுற்
பின்னையுய்கிலன் பேதைய னுவியே. (உ)

ஆவியேயுனை யானறி வாய்நின்று
சேவியேன்களச் சிந்தை திசுறுகொடேன்
பாவியேனுள பான்மைமையக் கண்டுநீ
கூவியாளெனை யாட்கொண்ட கோலமே. (௩)

கோலமின்றிக் குணமின்றி நின்னருட்
சீலமின்றிச் சிதியன் பிழைப்படுகு
வாலமுண்டு மமீர்சுரு வாய்வந்த
காலமெந்தை கதிநீலை காண்பதே. (௪)

காணுங்கண்ணிற் கலந்தகண் ணேயுனைச்
சேனும்பாருந் திரிபவர் காண்பரோ
வாணும்பெண்ணு மதுவெனும் பான்மையும்
பூணுங்கோலம் பொருந்தியு னிற்கவே. (௫)

நிற்குநன்னிலை நிற்கப்பெற் றாரருள்
வர்க்கமன்றி மனிதரன் றேயையா
தூர்க்குணக்கடற் சோங்கன்ன பாவியேற்
கெற்குணங்கண் டெனப்பெயர் சொல்வதே. (௬)

சொல்லையுன்னித் துடித்த தலாலரு
ளெல்லையுன்னி யெனையங் குவைத்திலேன்
வல்லையென்னை வாவென் றிடாவிடிற்
கல்லையாபிக் கருமி நடக்கையே. (௭)

கையுமெய்யுங் கருத்துக் கிசையவே
கையதந்ததற் கையமி னியுண்டோ
பொய்யனென் சிந்தைப் பொய்கெடப் பூண
மெய்யதாயின்ப மென்று வினாவதே. (அ)

என்றுமுன்னை யிதய வெளிக் துளே
துன்றவைத்தன னேயருட் சோதிநீ
நின்றதன்மை நிலைக்கென்னை நோர்மையா
நன்றுதிதற வைத்த நடுவதே. (ஆ)

வைத்ததேகம் வருந்த வருந்திடும்
பித்தனானருள் பெற்றுந் திடமிலேன்
சித்தமோன சிவசின்ம யானந்தம்
வைத்தவைய வருட்செம்பொற் சோதியே. (க)

செம்பொன்மேனிச் செழுஞ்சுட ரோழுழு
வம்பனெனுனை வாழ்த்து மதியின்றி
யிம்பர்வாழ்விலுக் கிச்சைவைத் தேன்மன
நம்பிவாவெனி னுனென்கொல் செய்வதே. (கக)

செய்யுஞ் செய்கையுஞ் சிந்திக்குஞ் சிந்தையு
மையநின்னதென் றெண்ணு மறிவின்றி
வெய்யகாம வெகுளி மயக்கமாம்
பொய்யிலேசுழன் றேனென்ன புன்மையே. (கஉ)

புன்புலானரம் பென்புடைப் பொய்யுட
லன்பர்யார்க்கு மருவருப் பல்லவோ
வென்பொலாமணி யேயிறை யேயித்தாற்
றுன்பமன்றிச் சுகமொன்று மில்லையே.

(காட)

இல்லையுண்டென் றெவர்பக்க மாயினுஞ்
சொல்லவோவறி யாத தொழும்பன்யான்
செல்லவேறொரு திக்கறி யேனெலாம்
வல்லநீயெனை வாழ்விக்க வேண்டுமே.

(கசு)

வேண்டுஞ் சீரருண் மெய்யன்பர்க் கேயன்பு
பூண்டநானென் புலமறி யாததோ
வாண்டைநீயுன் னடியவ னானென்று
தூண்டிவேனன்றித் தொண்டனென் சொல்வதே.கரு

எனக்குளேயுயி றென்ன விருந்தநீ
மனக்கிலேசத்தை மாற்றல் வழக்கன்றோ
கனத்தசீரருட் காட்சியலாதொன்றை
நினைக்கவோவ றியாதென்ற னெஞ்சமே.

(ககூ)

நெஞ்சுகந்துனை நேசித்த மார்க்கண்டர்க்
கஞ்சலென்ற வருளறிந் தேயையா
தஞ்சமென்றுன் சரணடைந் தேனெங்குஞ்
செஞ்செ வேரின்ற சிற்சுக வாரியே.

(ககௌ)

வாரியேழு மலையும் பிறவுந்தான்
 சீர்தானின் சின்மயத் தேயென்ற
 லாரியெழு தாலித் திரளதை
 யோரிலேனெனை யாண்ட வொருவனே. (௧௮)

ஒருவனென்னுளத் துள்ளும் குறிப்பறிந்
 தருள்வரோயெனை யானுடை யண்ணலே
 மருளனென்பட்ட வாதை விரிக்கினே
 பெருகுநாளினிப் பேச விதியின்றே. (௧௯)

இன்றனக்கன் பிழைத்தில னுனென்றே
 யன்றொட்டெனை யாளர சேயென்று
 நின்றறற்றிய நீலனைக் கைவிட்டான்
 மன்றமெப்படி நின்னருள் வாழ்த்துமே. (௨0)

வாழ்த்து நின்னருள் வாரம்பைத் தாலன்றிப்
 பாழ்த்ததெதைப் பதகனு முய்வனே
 குழ்த்துநின்ற சொழும்பரை யானந்தத்
 தாழ்த்தமுக்க ணருட்செம்பொற் சோதியே. (௨௧)

சோடியேசுட ரேசுக மேதுனை
 நீதியேநிச மேநிறை வேநிலை
 யாதியேயுனை யானடைந் தேனகம்
 வாதியாதருள் வாயருள் வானையே. (௨௨)

வாணைப்போல வளைந்தகொண் டான்ந்தத்
தேனைத்தந்தெனைச் சேர்ந்துகலந்தமெய்க்கு
ஞானத்தெய்வத்தை நாடுவனானென
மீனப்பாழ்கெட வென்றுமிருப்பனே. (உ௩)

இரும்பைக்காந்த மிழுக்கின்ற வாறெனைத்
திரும்பிப்பார்க்க வொட்டாமற் திருவடிக்
கரும்பைத்தந்துகண் ணீர்கும் பையெலா
மரும்பச்செய்யென தன்னையொப் பாமனே. (உ௪)

அன்னையப்பனென் னாவித் துணையெனந்
தன்னையொப்பற்ற சற்குரு வென்பதென்
னென்னைப்பூரண வின்ப வெளிக்குளே
துன்னவைத்த சுடொனத் தக்கதே. (உ௫)

தக்ககேள்வியிற் சார்ந்தநற் பூமியின்
மிக்கதாக விளங்கு முதலொன்றே
யெக்கணுந்தொழ யாவையும் பூத்துக்காய்த்
தொக்கநின்றுமொன் றாய்நிறை வானதே. (உ௬)

ஆனமானச மயங்களா றுக்குந்
தானமாய்நின்று தன்மயங் காட்டிய
ஞானபூரண நாதனை நாடியே
தினனேனின்பந் தேக்கித் தினைப்பனே. (உ௭)

தேக்கியின்பத் தினெக்கத் தினெக்கவே
யாக்கமாயெனக் கானந்த மாநியே
போக்கினோடு வரவற்ற பூரணர்
தாக்கினின்றவா தன்மய மாமதே. (உஅ)

அதவென்றுன்ன மதுவு மறநின்ற
முதியருளினிசன் மோனப் பொருளது
வெதுவென்றெண்ணி யிறைஞ்சுவ னேழையேன்
மதியுனின்றின்ப வாரிவ முங்குமே. (உக)

வாரிர்கொண்டென வாய்மநித் தின்பமாய்ப்
பாரிர்கண்டவை யாவும் பருகினே
போரிர்கண்டிடு மூமன் கனவென
யாருக்குஞ்சொல வாய்கை பையனே. (உ௦)

ஐயமற்ற வதிவரு ணர்க்கெலாங்
கையிலாமல கக்கனி யாகிய
மெய்யனையிந்த மேதினி மீதுழல்
பொய்யனேற்குப் புகலிட மெங்கனே. (உ௧)

எங்கனையுய்ய யானென தென்பதற்
றங்கனையுன் னருண்மய மாகிலேன்
நிங்கள்பாதி திகழப் பணியணி
கங்கைவார்சடைத் தன்னுத லெந்நதயே. (உ௨)

கண்ணிற்காண்பதன் சாட்சினை யாற்றொழில்
பண்ணல்புனை பகர்வது மந்திர
மண்ணொடைந்தும் வழங்குயிர் யாவுமே
யண்ணலேநின் னருள்வடி வாகுமே. (௩௩)

வடிவெலாநின் வடிவென வாழ்த்திடாக்
கடியனேனுமுன் காரணங் காண்பனோ
நெடியவானென வெங்கு நிறைந்தொளி
ரடிகளேயர சேயரு ளத்தனே. (௩௪)

அத்தனையகண் டானந்த நேயருட்
சுத்தனேயென வுன்னைத் தொடர்ந்திலேன்
மத்தனேன்பெறு மாமல மாயவான்
கத்தனேகல்வி யாதது கற்கவே. (௩௫)

கற்றுமென்பலன் கற்றிடு தூன்முறை
சொற்றசொற்கள் சுகாரம்ப மோநெறி
நிற்றல்வேண்டு நிருவிகற் பச்சுகம்
பெற்றபேர்பெற்ற பேசாப் பெருமையே. (௩௬)

பெருமைக்கேயுறு மாந்து பிதற்றிய
கருமிக்கைய கதியுமுன் டாங்கொலோ
வருமைச்சீரன்பர்க் கன்னையொப் பாகவே
வருமப்பெரொளி யேயுன்ம னுந்தமே. (௩௭)

உன்மனிக்கு னொளிபரஞ் சோதியாஞ்
 நின்மயப்பொரு னேபழஞ் செல்வமே
 புன்மலத்துப் புருவன பாவியேன்
 உன்மனத்தைக் கணாக்கக் கடவதே. (௩௮)

கனாயிலின்பக் கடலமு தேயிது
 வனாயினுனை வந்தக லந்திலே
 ஐனாயிலாவின்ப முள்ளவர் போலவித்
 தனாயிலெநடித் தேனென்ன தன்மைமே. (௩௯)

மைபுலாம்விழி மாதர்க டோதகப்
 பொய்யிலாடும் புலையினிப் பூனாகான்
 கையிலாமல கக்கனி போன்றவென்
 னையனெயெனை யாளுடை யண்ணலே. (௪௦)

அண்ணலேயுன் னடியவர் போலருட்
 உண்ணினுனுனைக் காணவும் வாவெனப்
 பண்ணினுலென்ப சுத்தவம் போய்யும்
 வண்ணமாக மனோலயம் வாய்க்குமே. (௪௧)

வாய்க்குங்கைக்கு மௌன மௌனமென்
 றேய்க்குஞ்சொற்கண் டிராப்பக லத்திடா
 நாய்க்குமின்ப முண்டோநல் லடியனாத்
 தோய்க்குமானந்தத் துவெளி வெள்ளமே. (௪௨)

நீயதான துரியவதிவெறந்
தாயுநீயின்பத் தந்தையு நீயென்றாற்
சேயதாமிந்தச் சிவத் திரளன்றோ
வாயும்பேரொளி யானவ கண்டமே. (௪௩)

அகண்டமென்ன வருமறை யாகமம்
புகன்றநின்றன்மை போதத் தடங்குமோ
செகங்கனெங்குந் திரிந்துநன் மோனத்தை
யுகந்தபேருண் மொன்றுவ ராயனே. (௪௪)

ஐயனையுனை யன்றி யொருதெய்வங்
வகயினாற்றொழ வுங்கரு தேன்கண்டாய்
பொய்யனாகிலும் பொய்யுரை யேன்சுத்த
மெய்யனமுனக் கேவெளி யாகுமே. (௪௫)

வெளியினின்ற வெளியாய் விளங்கிய
வொளியினின்ற வொளியாமுன் றன்னைநான்
றெளிவுதந்த கல்லாலடித் தேவென்று
களிபொருந்தவன் றோகற்ற கல்வியே. (௪௬)

கல்லையுற்ற கருத்தினர் கார்நிதத்
தல்லையொத்த குழலின ராசையா
லெல்லையற்ற மயல்கொள வோவெழிற்
நிலையிற்றிக முந்திருப் பாதனே. (௪௭)

நிருவருட்டெய்வச் செல்வி மலைமக
 ளருவிருக்கின்ற மேனி யொருபரங்
 குருவையுக்கணைங் கோவைப் பணிநெஞ்சே
 ஈருவிருக்கின்ற கன்மபிங் கில்லையே.

(௪௮)

கன்மமேது கடுநர கேதுமேற்
 சென்மமேதென்த் தீண்டக் கடவதோ
 வென்மமேராத மெய்தும் படிக்கரு
 ணன்மமகூர்முக்க னாத னிருக்கவே.

(௪௯)

நாத்தேனென் னாதன்முக் கட்பிரான்
 வேதவேதியன் வெள்விடை யூர்திமெய்ப்
 போதமாய்கின்ற புண்ணியன் பூந்திருப்
 பாதமேகதி மற்றிலை பாழ்நெஞ்சே.

(௫௦)

மற்றுனக்கு மயக்கமென் வன்னெஞ்சே
 கற்றைவார்சடைக் கண்ணுத லோனருள்
 பெற்றபேரவ ரோபரி யோரொலா
 முற்றுமோர்ந்தவர் மூதுரை யர்த்தமே.

(௫௧)

உணாயிறந்துளத் துள்ள விகாரமாந்
 தினாகடந்தவர் தேடுமுக் கட்பிரான்
 பகாநிறைந்த பரப்பெங்ங னங்ஙனே
 கனாகடந்கின்ப மாகக் கலப்பனே.

(௫௨)

கலந்தமுத்தி கருதினும் கேட்பினு
நிலங்களாதியு நின்றெமைப் போலவே
யலந்துபோயின மென்னு மருமறை
மலர்ந்தவாப்முக்கண் மாணிக்கச் சோதியே. (௫௩)

சோதியாதெனைத் தொண்டருட் கூட்டியே
போதியாத வெல்லாமெளப் போதிக்க
வாதிகாலத்தி லுன்னடிக் கார்தவ
மேதுநான்முயன் றேன்முக்க னென்றையே. (௫௪)

எந்தநானைக்கு மீன்றரு டாயென
வந்தசீருள் வாழ்கவென் றுன்னுவேன்
சிறந்தநோக்கந் தெரிந்து குறிப்பெலாந்
தந்துகாக்குந் தயாமுக்க னாதியே. (௫௫)

கண்ணகன்ற விக்காசினி யூடெங்கும்
பெண்ணொடாண்முத லாமென் பிறவியை
யெண்ணவோவறி தேழை கதிபெறும்
வண்ணமுக்கண் மணிவந்து காக்குமே. (௫௬)

காக்குநின்னருட் காட்சியல் லாலொரு
போக்குமில்லை யென்புந்தித் கிலேசத்தை
நீக்கியாளுகை நிற்பர மன்பின
ராக்கமேமுக்க னுனந்த மூர்த்தியே. (௫௭)

உதினந்தங்கழி யென்னவென் னுனந்த
மோனஞ்சொன்ன முறைபெற முக்கணெங்
கோனிங்கீந்த குறிப்பத னுல்வெறுந்
தினன்செய்கை திருவருட் செய்கையே. (௫௮)

கைவினாற்றொழு தேத்திக் கசிந்துள
மெய்யினுலனைக் காண விரும்பினே
மையனையர சேயரு ளேயருட்
டையலோர்புறம் வாழ்சக நாதனே. (௫௯)

சுகத்தின்வாழ்வைச் சதமென வெண்ணியே
மிகுத்தழிமை வினைய வினைக்கின்றே
னகத்துளாரு தாமைய நின்முத்தி
சுகத்தினுன்வந்து தோய்வதெக் காலமே. (௬௦)

காலமுன்றுங் கடந்தொளி ராநின்ற
சுலமேநின் திருவரு ளாலிந்தர
சாலமாயிச் சகமென வெண்ணிநின்
கோலநாடுத லென்று கொடியனே. (௬௧)

கொடியவெவ்வினைக் கூற்றைத் துறந்தியி
மடிகளாம்பொரு ளேநினக் கன்பிந்திப்
படியிலேழைமை பற்றுநின் றேன்வெறு
மியினேன்கதி மேவும்விதி யின்றே. (௬௨)

விதியையும்விதித் தென்னை விதித்திட்ட
மதியையும்விதித் தம்மறி மாயையிற்
பதியவைத்த பசுபதி நின்னருட்
கதியையெப்படிச் சுண்டு களிப்பதே.

• (கஉ)

கண்டகண்ணுக்குக் காட்டுங் கதிரொன்ப்
பண்டுமின்றுமென் பானின் றுணர்த்திடு
மண்டனேயுனக் கோர்ப்பதி னாயிரந்
தெண்டனென்பொய்மை தீர்த்திடல் வேண்டிமே. சுசு

வேண்டும்பாவு மிறந்து வெளியிடைத்
துண்டுவாரற்ற சோதிப் பிரானின்பாற்
பூண்டவன்பர்தம் பொற்பணி வாய்க்குமே
லீண்டிசன்ம மெடுப்ப னனந்தமே.

(கரு)

எடுத்ததேக மிறக்குமு னேயெனைக்
கொடுத்துநின்னையுங் கூடவுங் காண்பனோ
வடுத்தபேரறி வாயறி யாகமையைக்
கெடுத்தவின்பக் கிளர்மணிக் குன்றமே.

(கக)

சூன்றிடாத கொழுஞ்சுட ரோமணி
மன்றுளாடிய மாணிக்க மேயுனை
யன்றியார்தனை யாருற வார்த்தி
யென்றுநீயெனக் கின்னருள் செய்வதே.

(கௌ)

அருளெலாந் திரண்டோர் வடிவாகிய
பொருளெலாம்வல்ல பொற்பொது நாதவென்
மருளெலாங்கெடுத்தே யுள மன்னலா
விருளெலாமிந் தெங்கொளித் திட்டதே. (௬௮)

எங்குமென்னை யிகழற வாட்டியே
பங்கஞ்செய்த பழவினை பற்றற்ற
லங்களுவுன் னடியினை யன்றியே
தங்கவேறிட முண்டோ சகத்திலே. (௬௯)

உண்டவர்க்கன்றி யுட்பசி யோயுமோ
கண்டவர்க்கன்றிக் காத லடங்குமோ
தொண்டருக்கெளி யானென்று தோன்றுவான்
வண்டமிழ்க் கிசைவாக மதித்தவே. (௭௦)

மதியுங்கங்கையுங் சொன்றையு மத்தமும்
பொதியுஞ்சென்னிப் புனிதநின் பொன்னடி
கதியைவிட்டிந்தக் காமத்தி லாழ்ந்தவென்
விதியையெண்ணி விழிதுயி லாதன்றே. (௭௧)

அன்றெனச்சொல வாமென வற்புத
நன்றெனச்சொல நண்ணிய நன்மையை
யொன்றெனச்சொன வொன்பொரு ளேயொளி
யின்றெனக்கருள் வாயிரு ளேகவே. (௭௨)

இருவளோபுகழ்ந் தேத்தற் கினியரா
மொருவளோதுணை யென்றுண ராய்நெஞ்சே
வருவளோகொடுங் காலர்கள் வந்தெந்நீர்
பொருவளோயவர்க் கென்கொல் புகல்வதே. (எஊ)

புகழுங்கல்வியும் போதமும் பொய்யிலா
வகமும்வாய்க்மய மன்பு மனித்தவே
சுகவிலாசத் துணைப்பொரு டோற்றமாங்
ககனமேனியைக் கண்டன கண்களே. (எசு)

கண்ணுகின்ற வொளியைக் கருத்தினை
விண்ணுணின்னு விளங்கிய மெய்யினை
யெண்ணியெண்ணி யிரவும் பகலுமே
நண்ணுகின்றவர் நான்னொழுந் தெய்வமே. (எஊ)

தெய்வம்வேறுள தென்பவர் சிந்தனை
நைவொன்பது நற்பர தற்பர
நைவசிற்சிவ னேயுனைச் சார்ந்தவ
ருய்வொன்பதம் யானுணர்ந் தேனுற்றே. (எசு)

உற்றவேளைக் குறுதுணை யாயிந்தச்
சுற்றமோநமைக் காக்குஞ்சொலாய் நெஞ்சே
கற்றைவார்சடைக் கண்ணுதல் பாதமே
பற்றதாயிற் பரசுகம் பற்றுமே. (எஎ)

பற்றலாம்பொரு ளேபரம் பற்றினு
 ஸுற்றமாதவர்க் குண்மையை நல்குமே
 மற்றும்வேறுள மார்க்கமெலா மெடுத்த
 தெற்றுவாய்மன மேகதி யெய்தவே. (எழு)

பொன்னைமாதனாமுற்றிற்று. ஆட ௨௭௧.

ஆ ர ண ம்.

“ஆரணமார்க்கத் தாகமவாசி யற்புதமாய் நடந்த
 ருலாய், காரணமுனர்த்தங் கையுறின்மெய்யுங் கண்
 கண்முன்றுடைய வென்ஊண்னே, பூரணவதிவிற்கண்
 டிலமதனாற் போற்றியிப் புந்தியோடிருந்து, தாரணி
 யுள்ளமட்டு மேவணங்கத் தமிழனென் வேண்டிடத்
 தகுமே. (௧)

இடமொருமடவா னுலகனைக்கீந்திட் டெவ்வுலக
 த்தையுமின்றுந், தடமுறுமகில மடங்குநாளம்மை த
 ன்ணையுமொழித்து விண்ணெனவே, படருறுசோதிக்
 கருணையுங்கடலே பாயிருட் படுகரிந்திடக்கக், கடன
 தோநினைப்பு மறப்பெனந்திகாணயக் கவர்த்தெனவ
 ளர்ப்பதுன் கடனே. (௨)

விளம்பெறுஞர்ன வாரிவாய்மடுத்த மண்ணையும்
 விண்ணையுந் தெரியா, தளம்பெறுந்தரும்பொத் தாவி

யோடாக்கை யானந்தமாகவே யலந்தேன், சளம்பெ
றுவஞ்ச நெஞ்சினர்காணாக் காட்சியே சாஷியே யறி
ஞ, ருளம்பெறுந்துணையே பொதுவினினடிக்கு முண்
மையே யுள்ளவாறிதுவே. (௩)

உள்ளமேநீங்காவென்னை வாவாவென் துலப்பிலா
வானந்தமான, வெள்ளமேபொழியுங் கருணைவான்
முநிலே வெப்பிலாத் தண்ணருள் விளக்கே, கள்ள
மேதுரக்குந் துவெளிப்பரப்பே கருவெனக்கிடந்தபா
ழ் மாயப், பள்ளமேவீழா தெனைக்கணாபேற்றிப் பா
லிப்பனன்னருட் பரமே. (௪)

பரம்பரமாகிப் பக்குவம்பழுத்த பழுவடியார்க் க
ருள்பழுத்துச், சுரந்தினிதிரங்குந் தானகற்பகமே
சோதியே தொண்டனே னின்னை, யிரந்துநெஞ்சடைந்
து கண்டியில்பொரும லிருந்ததுமென்கணி லிருட்டை
க், கரந்துநின்கண்ணாற் றுயில்பெறல்வேண்டிக் கருதி
னென் கருத்திதுதானே. (௫)

கருத்திலுட்கருத்தா யிருந்துநீயுணர்த்துங் காரண
ங்கண்டு சும்மாதான், வருத்தமற்றிருந்து சுகம்பெறு
வண்ணம் வருந்தினென்மதி யின்மைதீர்ப்பா ரொரு
த்தராருளப்பா மணர்பவர்யாவ ருலகவர்பன்னெறி
யெனக்குப், பொருத்தமோசொல்லாய் மெளனசற்கு
ருவே போற்றிநின்பொன்னடிப் போதே. (௬)

அடியெனமதுவு மருளெனமதுவு மறிந்திடினிர்
 க்ருண நிறைவு, முடியெனமதுவும் பொருளெனமது
 வு மொழிந்திடிந்நக மனமாயைக், குடிகெடவேண்டி
 ற் பணியறநிற்றல் குணமெனப் புன்னகைகாட்டிப், ப
 டிமிசைமெளனி யாகநியாளப் பாக்கியமென்செய்தே
 ன் பரனே. (எ)

என்செயலின்றி யாவுநின்செயலென் தெண்ணு
 வே னெவ்வொருகாலம், புன்செயன்மாயை மயக்கி
 னென் செயலாப் பொருந்துவே னஃதொருகாலம், பி
 ன்செயல்யாது நினைவின்றிக் கிடப்பேன் பித்தனே ன
 ன்நினைபெறநின், தன்செயலாக முடித்திடல்வேண்டு
 கு சச்சிதானந்தசற் குருவே. (அ)

குருவுருவாகி மௌனியாய்மௌனக் கொள்கை
 யை யுணர்த்தினையதனாற், கருவுருவாவ தெனக்கலை
 யிந்தக் காயமோபொய்யெனக்கண்ட, திருவுருவாள
 ரனுபவநிலையுஞ் சேருமோவாவலோமெத்த, வருவுரு
 வாகி யல்லவாய்ச்சமய மளவிடாவானந்த வடிவே. க

வடிவிலாவடிவாய் மனநினைவனுகா மார்க்கமாய்
 நீக்கருஞ்சுகமாய், முடிவிலாவீட்டின் வாழ்க்கைவேண்
 டினர்க்குன் மோனமல்லால் வழியுண்டோ, படியிரு
 னகலச் சின்மயம்பூத்த பசுங்கொம்பை யடக்கியோர்

கல்லா, லடியிலேயிருந்த வானந்தவரசே யன்பனாப்
பருகுமா ரமுதே. (க0)

ஆரணமுற்றிற்று. ஆ ௨௮௩.

—(*)—

சொல்லற்கரிய.

சொல்லற்கரிய பரம்பொருளே சுகவாரிதியே சு
டர்க்கொழுந்தே, வெல்லற்கரிய மயலிலேனை விட்டங்
கொளித்தா யாகெட்டேன், கல்லற்பசிய நாரூரித்துக்
கடுகிற்பெரிய கடலடைக்கு, மல்லிற்கரிய வந்தகனூர்க்
காளாக்கிணையோ வறியேனே. (க)

அறிவிற்கறிவு தாரகமென் றறிந்தேயறிவோ டறி
யானை, நெறியிற்புகுதா தோர்படித்தாப் நின்றநிலையுந்
தெரியாது, குறியற்றகண் டாதிதமயக் கோதிலமுதே
நினைக்குறுகிப், பிறிவற்றிருக்க வேண்டாவோ பேயேற்
கினிந் பேசாயே. (௨)

பேசாவனுபூ தியையடியேன் பெற்றுப்பிழைக்கப்
பேரருளாற், தேசோமயந்தந் தினியொருகாற் சித்தத்
திருநூற் தீர்ப்பாயோ, பாசாடவியைக் கடந்தவன்பர்
பற்றுமகண்டப் பரப்பான, விசாபொதுவி னடமாடு
மிறைவாகுறையா வின்னமுதே. (௩)

இன்பக்கடலிற் புகுந்திடுவா னிரவும்பக லுந் தோற்
 ரும, லன்பிற்கனாந்து கனாந்துருகி யன்னுவரசே யெ
 னக்கூவிப், பின்புற்றழுஞ்சே யெனவிழிநீர் பெருக்கிப்
 பெருக்கிப் பித்தாகித், தன்பக்கடல்விட் டகல்வேனோ
 சொருபானந்தச் சுடர்க்கொழுந்தே. (சு)

கொழுந்து திகழ்வெண் பிறைச்சடிலக் கோவே
 மன்றிற் கூத்தாடற், கெழுந்தசுடரோ யிமயவனா யெ
 ன்ருய்கண்ணுக் கினியானே, தொழுந்தெய்வமுந் குரு
 வுந் துணைந் தந்தைதாயுந், யழுந்தும்பவந் நன்மையுந்
 யாவியாக்கை நீதானே. (டு)

தானேயகண்டா காரமயந் தன்னிலெழுந்து பொ
 துடஞ்செய், வானேமாயப் பிறப்பறுப்பான் வந்துன்
 னடிக்கே கரங்கூப்பித், தேனேயென்னைப் பருகவல்ல
 தெள்ளாரமுதே சிவலோகக், கோனேயெனுஞ்சொன்
 னினதுசெவி கொள்ளாதென்னோ கூறாயே. (சு)

கூறாநின்ற விடர்க்கவலைக் குடும்பக்கூத்துட் டினைந்
 துதடு, மாறாநின்ற பாவியைந் வாவென்றழைத்தா லா
 காதோ, நீராட்மேனி முக்கணுடை நிமலாவடியார் நி
 னைவினிடையாறாய்ப்பெருகும் பெருங்கருணை யரசே
 யென்னை யாள்வானே. (எ)

வானேமுதலாம் பெரும்பூதம் வகுத்துப்புரந்து
 மாற்றவல்ல, கோனேயென்னைப் புரக்குநெறி குறித்

தாயிலேயே கொடியேனைத், தானேபடைத்திங் கென்
னபலன் தன்னைப்படைத்தா யுன்கருந்தை, நானேதெ
ன்றிங் கறியேனே நம்பினேன்கண் டருள்வாயே. (அ)

கீண்டார்கண்ட காட்சியுநீ காணார்காணுக் கள்வனு
நீ, பண்டாருயிர்நீ யாக்கையுநீ பலவாஞ்சமயப் பகுதி
யுநீ, யெண்டோண்முக்கட் செம்மேனி யெந்தாய்நினக்
கே யெவ்வாறு, தொண்டாய்ப்பணிவ ரவர்பணிநீ சூட்
டிக் கொள்வ தெவ்வாறே. (க)

சூட்டியெனதென் றிடுஞ்சுமையைச் சுமத்தியெ
னையுஞ் சுமையாளாக், கூட்டிப்பிடித்து வினைவழியே
கூத்தாட்டினையே நினதருளால், வீட்டைக்கருது மப்
போது வெளியாமுலக வியப்பனைத்து, மேட்டுக்கடங்
காச் சொற்பனம்போ லெந்தாயிருந்த தென்சொல்
வேன். (க௦)

சொல்லற்கரிய முற்றிற்று. ஆட ௨௯௧.

வம்பனேன்.

வம்பனேன் கள்ளங்கண்டு மன்னருள் வெள்ளரா
ய, வும்பர்பா லேவல்செய்யென் றுணர்த்தினை போ
கோவானோர், தம்பிரா னேந் செய்த தயவுக்குங் கைம்
மாறுண்டோ, வெம்பிரா னுயந்தேனுயந்தே னினியொ
ன்றுங் குறைவிலேனே. (க)

குறைவிலா நிறைவாய்ஞானக் கோதிலா னந்தவெ
ள்ளத், துறையிலே படிந்துமுழுகித் தனைந்துநான் ரோ
ன்றுவாறுள், ஞாறையிலே யுணர்த்திமோன வொண்சு
டர் வைவாடந்த, விதைவனே யுனைப்பிரிந்திங் கிருக்கி
லே னிருக்கிலேனே. (உ)

இருநிலமாதிராத மீறதா மிவைகடந்த, பெருநில
மாயனாய பேரொளிப் பிழம்பாய்நின்றங், கருதருமக
ண்டானந்தக் கடவுணின் காட்சிகாண, வருகவென்
தழைத்தாலன்றி வாழ்வுண்டோ வஞ்சனேற்கே. (ங)

வஞ்சனை யழுக்காறுதி வைத்திடும் பாண்டமான,
நெஞ்சனை வலிதின்மேன்மே நெக்குநெக் குருகப்பண்
ணி, யஞ்சலிசெய்யுங்கையு மருவிரீர் விழியுமாகத், தஞ்
சமென் நிரங்கிக்காக்கத் தற்பரா பரமுனக்கே. (ச)

உனக்குநா னடித்தொண்டாதி யுன்னடிக் கன்பு
செய்ய, வெனக்குநீ தோற்றியஞ்சே லென்னுநா ளெந்
தநாளோ, மனக்கிலே சங்கடூர்ந்த மாதவர்க் கிரண்டற்
ரோங்குந், தனக்குநே ரில்லாவொன்றே சச்சிதா னந்த
வாழ்வே. (ரு)

வாழ்வென வயங்கியென்னை வசஞ்செய்து மருட்
டும்பாழ்த்த, ஐழ்வினைப் பகுதிசெட்டிங் குன்னையுங்
கிடடுவேனோ, தாழ்வெனுஞ் சமயநீங்கித் தமையுணர்ந்

தோர்கட்கெல்லாஞ், சூழ்வெளிப் பொருளேமுக்கட்
சோதியே யமரரோறே. (க)

ஏறுவாம் பரியா வாடை யிருங்கலை யுரியாவென்
று, நாலுநற்சாந்தநீரு சஞ்சமே யமுதாக்கொண்ட,
கூறருங் குணத்தோயுன்றன் குணாகழல் குறுகினல்லா
லாறுமோ தாபசோப மகலுமோ வல்லறானே. (எ)

தானமுந் தவமும்யோகத் தன்மையு முணராவெ
ன்பான், ஞானமுந் தெவிட்டாவின்ப நன்மையு நல்கு
வாயோ, பானலங் கவர்ந்ததிஞ்சொற் பச்சிளங்கிள்ளை
காண, வானவ ரிறைஞ்சமன்றுள் வயங்கிய நடத்தி
னானே. (அ)

நடத்தியிவ் வுலகையெல்லா நாதநீ ரிறைந்ததன்
மை, திடத்துட னறிந்தானந்தத் தெள்ளமு தருந்திடா
தே, விடத்திர ளனையகாம வேட்கையி லமுந்திமாயை
ச், சடத்தினை மெய்யென்றெண்ணித் தளரவோ தனிய
னானே. (க)

தனிவளர் பொருளேமாறாத் தண்ணருங் கருணை
பூத்த, வினியகற் பகமேமுக்க ணெந்தையே நினக்கன்
பின்றி, நனிபெருங் குடிலங்காட்டு நயனவேற் கரிய
கூந்தல், வனிதையர் மயக்கிலாழ்ந்து வருந்தவோ வம்
பனானே. (க0),

வம்பனேன் முற்றிற்று. ஆட ௩0க.

விவன்செய லாலையாதும் வருமெனத் தேறேனா
னா, மவந்தரு நினைவையெல்லா மகற்றிலே னாசைவெ
ள்ளங், கவாந்துகொண் டிழுப்பவந்தக் கட்டிலே யகப்
பட்டையோ, பவந்தனை யீட்டியீட்டிப் பதைக்கின்றே
ன் பாவியேனே. (க)

பாவியே னினியென்செய்கேன் பரமனே பணிந்
துன்பாதஞ், சேவியேன் விழிநீர்மல்கச் சிவசிவவென்
றுதேம்பி, யாவியேநிறையவந்த வருதமே யென்னே
னந்தோ, சாவியோஞ்சமயத்தாழ்ந்து சகத்திடை தவிக்க
ின்றேனே. (உ)

இடைந்திடைந்தேங்கி மெய்புளகிப்ப வெழுந்தெ
ழுந் தையநின்சரண, மடைந்தனனினிந் கைவிடேலு
னக்கே யபயமென்றஞ்சலிசெய்துள், னுடைந்துடைந்
தெழுது சித்திரப்பாவை யொத்துநானசைவறநிற்பத்,
தொடர்ந்துநியெனையாட் கொள்ளுநாளென்றோ சோ
தியே யாதிராயகனே. (ங)

ஆதியாய்நவோ யந்தமாய்ப்பந்தம் யாவுமற்றகம்
புற நிறைந்த, சோதியாய்ச்சுகமா யிருந்தவெம்பெரு
மான் றொண்டனென்ககத்திலே யிருக்கப், போதியா
வண்ணங் கைவிடன்முறையோ புன்மையே னென்செ

ம்கேன் மனமோ, வாதியாநின்ற தன்றியும்புலன்சேர்
வாய்லோதியிலும் கொடிதே. (சு)

வாயிலோணாந்திற் புலனெனும்வேடர் வந்தெனை
யீர்த்துவெங்காமத், தீயிலேவெதுப்பி யுயிரொடுத்தின்
னச் சிந்தைநைந்துருகிமெய் மறந்து, தாயிலாச்சேய்
போ லலைந்தலைப்பட்டேன் றுயினுங்கருணையா மன்று,
ஐயகமாகி யொளிவிடுமணியே நாதனேஞானவா ரிதி
யே. (ரு)

ஞானமேவடிவாய்த் தேடுவார்தேடு நாட்டமேநா
ட்டத்து ணிதறந்த, வானமேயெனக்கு வந்துவந்தேநா
ங்கு மார்க்கமேமருளர்தா மறிபா, மோனமேமுதலே
முத்திரல்வித்தே முடிவிலாவின்பமே செய்யுந், தான
மேதவமே நின்னைநானினைந்தேன் றமியனேன்றனைம
றப்ப தற்கே. (சு)

மறமலியுலக வாழ்க்கையேவேண்டும் வந்துநின்
னன்பர்தம் பணியா, மறமதுகிடைக்கி னன்றியானந்த
வற்புதநிட்டையி னிமித்தந், துறவதுவேண்டு மெளனி
யாயெனக்குத் துயரல்லருடரி னின்னம், பிறவியும்வே
ண்டும் யானெனதிறக்கப் பெற்றவர்பெற்றிடும் பேதே.

பெற்றவர்பெற்ற பெருந்தவக்குன்றே பெருகிய
சருணைவாரிதியே, நற்றவத்துணையே யானந்தக்கடலே

ஞாநஞாநஞே யங்க, னற்றவர்க்குந் தட்டிடைக்
கலப்பே யனேகமாய்நின்னடிக் கண்பு, கற்றதுக்கேள்
லி கேட்டதுநின்னைக் கண்டிம்பொருட்டன்றோ கா
னே. (அ)

அன்றுநால்வருக்கு மொளிறெறிகாட்டு மன்புடை
ச்சோதியே செம்பொன், மன்றுண்முட்கண்ணுங் கான
கண்டமுமாய் வயங்கியவானமேயென்னுட், மின்றுக
ரிருளைத் தூரந்திடுமதியே துன்பமுமின்பமுமாகி, நின்
றவாதனையக் கடந்தவர்நினைவே நேசமேநின்பரம்
யானே. (க)

யானெனல்கானேன் பூரணநிகழவில் யாகினுமிரு
ந்தபே ரொளிந், தானெனநிற்குஞ் சமத்துறவென்னைத்
தன்னவனாக்கவுந் தகுங்கான், வானெனவயங்கி யொ
ன்றிரண்டென்னு மார்க்கமாநெறிதந்து மாறாத், தே
னெனருசித்து னன்பலாக்கலந்த செல்வமேசிற்பர சி
வமே. (க௦)

சிவன்செயல் முற்றிற்று. ஆ நகக.

தன்னையொருவர்.

தன்னையொருவர்க் கறிவரிதாய்த் தானேதானுயெ
ங்குநிறைந், தன்னற்கரியபரவெனியா யுலவாவமுதா

யொளிவீளக்கா, யென்னுட்கலந்தா யானறியா திருந்
தாயிறைவா வினியேனா, நின்னைப்பெறுமா நெனக்கரு
ளா வினியைக்கொடுக்க நினையாயோ. (க)

நினையுநினைவுக்கெட்டாது நெறிபெற்றுணர்ந்த நெ
றியாளா, வினியைக்கொக்கும் பரமவின்ப வெள்ளப்
பெருக்கே நினதருளான், மனைவிபுதல்வ ரன்னைபிநா
மாடுவீடென் நிமெயக்கந், தனையுமறந்திக் குணமற
வாத் தன்மைவருமோ தமிழேற்கே. (உ)

வரும்போமென்னு மிருநிலைமை மன்னுதொருதன்
மைத்தாழிக், கரும்போதேனோ முக்கனியோ வென்ன
வென்னுட் கலந்தூரலந், தரும்பேரின்பப் பொருளே
நின் தன்னைநினைந்து நெக்குருகே, நிரும்போகல்லோ
மாமோவென்னிதய மியாநேன்றறியேனே. (ங)

அறியுந்தரமோ நானுன்னை யறிவுக்கறிவாய் நிற
கையினாற், பிறியுந்தரமோநீயென்னைப் பெம்மானே
பேரின்பமதாய்ச், செறியும்பொருணி நின்னையன்றிச்
செறியாப்பொருளுன் பெறும்பேற்றை, நெறிநின்றொ
முகவிசாரித்தா வினக்கோவில்லை யெனக்காமே. (ஈ)

எனதென்பதும்பொய் யானெனல்பொய்யெல்லா
மிறந்தவிடங்காட்டு, நினதென்பதும்பொய் நீயெனல்
பொய்நிற்கு நிலைக்கேநேசித்தேன், மனதென்பதும்பொ

வென் வசமாய்வாராதைய நின்னருளோ, தனதென்ப
துக்கு மிடங்கானேன் றமியேனெவ்வா துய்வேனே.

உய்யும்படிக்குன் திருக்கருனை யொன்றைக்கொ
டுத்தா லுடையாய்பாழும், பொய்யுமவாவுமழுக்காதும்
புடைபட்டோடு நன்னெதியா, மெய்யுமறிவு பெறும்
பேறும் விளங்குமெனக்குன் னடியார்பாற், செய்யும்
பணியுங்கைகூட்டு சிந்தைத்துயருந் தீர்ந்திடமே. (க)

சிந்தைத்துயரொன் றொருபாவிசினந்துசினந்துபோ
ர்முயங்க, நின்றைக்கிடமாய்ச்சகவாழ்வையிலையென்று
ணர்ந்தேறின்கின்றே, னெந்தப்படியுன் னருள்வாய்க்கு
மெனக்கப்படிநீ யருள்செய்வாய், பந்தத்துயரற்றவ
ாக்கெனிய பரமானந்தப் பழம்பொருளே. (எ)

பொருளைப்பூவைப் பூவைபகைப் பொருளென்
றெண்ணு மொருபாவி, யிருளைத்தரந்திட்டொள்கெறி
யை யென்னுட்பதிப்ப தென்றுகொல்லோ, தெருளத்தெ
ருள வன்பர்நெஞ்சந் தித்தித்துருகத் தெவிட்டாத, வ
ருளைப்பொழியுங் குணமுகிலே யறிவானந்தத் தாரமு
தே. (அ)

ஆராயமிர்தம் விரும்பினர்க ளறியவிடத்தை யமிர்
தாக்கும், பேரானந்தசித்தனெனும் பெரியோயாவிக்
குரியோய்கேள், காரார்திரக வலையினிடக் கட்டுண்

பிரகந்த கணிகளெல்லா, மூராலொருநாள் கையுணவே
ந் துண்டாலெனக்கிங் கொழிந்திடுமே. (க)

எனக்கென்றிருந்த வுடல்பொருளும் யானுதின
வென் றிந்தவண்ண, மனைத்துமிருந்து மிலதாக வரு
ளாய்கில்லா தழிவழிக்காய், மனத்துட்புகுந்து மயங்
கவுமென் மதிக்குட்களங்கம் வந்ததென்னோ, தனக்
கொன்றுவமை யறநிறைந்த தனியேதன்னந் தனிமு
தலே. (க0)

தன்னையொருவர்ப்புற்றிற்று. ஆட ஈஉக.

ஆசையெனும்.

ஆசையெனும் பெருங்காற்று டிலவம்பஞ் செனவு
மன தையுங்கால, மோசம்வரு மிதனாலே கற்றதுங்
கேட் டதுந்தூர்ந்து முத்திக்கான, நேசமுநல் வாசமு
ம்போய்ப் புலனாயிற்றொடுமைபற்றி நிற்பரந்தோ, தே
சுபமுத் தருள்பமுத்த பராபரமே நிராகையின்றேற்
றெய்வமுண்டோ. (க)

இரப்பானங்கொருவனவன் வேண்டுவகேட் டரு
ள்செயென வேசற்றேதான், புரப்பான்ற னருணாடி யி
ருப்பதுபோ லெங்குநிறை பொருளேகளாய், மரப்
பான்மை நெஞ்சினையான் வேண்டுவகேட் டிரங்கென

வே மௌனத்தோடந், தரப்பான்மை யருணிகைவி
லிருப்பதுவோ பராபரமே சகசரிட்டை. (௨)

சாட்டையிற் பம்பர சாலம் போலெலா
மாட்டுவா னிகையென வறிந்துநெஞ்சமே
தேட்டமொன் றறவருட் செயலி னிற்றியேல்
வீட்டறந் துறவற மிரண்டு மேன்மையே. (௩)

தின்னெஞ்ச நினைப்பொழியா தறிவிவிநான் ஞான
மெனுந் தன்மைபேச, வுன்னெஞ்சமகிழ்ந்தொருசொ
ல் லுணாத்தனையே யதனையுன்னி யுருகேனையா, வன்
னெஞ்சோ விரங்காத மரநெஞ்சோ விருப்புநெஞ்சோ
வைரமான, கன்னெஞ்சோ வலதுமண்ணங் கட்டிநெ
ஞ்சோ வெனதுநெஞ்சங் கருதிற்றானே. (௪)

வாழிசோபனம் வாழிநல் லன்பர்கள்
சூழவந்தரு டோற்றமுஞ் சோபன
மாழிபோலரு னையன் மௌனத்தா
லேழையேன்பெற்ற விற்பமுஞ் சோபனம். (௫)

கொடுக்கின்றோர்கள்பாற் குறைவையாதி யா னெ
னுங்குதர்க்கம், விடுக்கின்றோர்கள்பாற் பிரிகலாதுள்
என்பு விடாதே, யடுக்கின்றோர்களுக் கிரங்கிநிந்தண்
டமி ழலங்க, றொடுக்கின்றோர்களைச் சோதியாததுப
டஞ்சோதி. (௬)

உலகமாயையிலேயெளியேன்றனை யுழலவிட்ட
 னையேயுடையாயரு, ளிலகுபேரின்ப விட்டினிலென்னை
 யு மிருத்திவைப்பதெக்காலஞ்சொலாயெழிற், நிலக
 வானுதற்பைந்தொடிகண்ணினே தேக்கநாடகஞ்செய்
 தடியார்க்கெலா, மலகிலாவினைதீர்க்கத்துசங்கட்டு ம
 ப்பனையருளானந்தசோதியே. (எ)

முன்னிலைச்சுட்டொழிதியெனப் பலகாலுநெஞ்
 சேநான் மொழிந்தேனேநின், நன்னிலையைக்காட்டா
 தே யென்னையொன்றாச்சூட்டாதே சரணன்போந்த,
 வந்நிலையேநிலையந்த நிலையிலேசித்திமுத்தி யனைத்துந்
 தோன்று, நன்னிலையிதன்றியிலே சுகமென்றேசுகர்மு
 தலோர் நாடினோ. (அ)

அத்துவிதம்பெறும்பேறென் றறியாமல்யானெ
 றும்பே யகந்தையோடு, மத்தமதியினர்போல மனங்
 கிடப்ப வின்னமின்னம்வருந்துவேனோ, சுத்தபரிபூர
 ணமாய் நின்மலமாயகண்டிதமாய்ச் சொருபானந்த,
 சத்திகணிகாதவணந் தன்மயமாயருள்பழுத்துத் த
 மைத்தவொன்றே. (க)

தீந்தைதாயுந் யென்னுயிர்த்தணையுந் சஞ்சலமது
 தீர்க்க, வந்ததேசிகவடிவுந் யுணையலான் மற்றொருது
 னைகானே, னந்தமாதியு மளப்பருஞ்சோதியே யாதி

யேயடியார்தஞ், சிந்தைமேவிய தாயுமானவனெருஞ்
 விரகிரிப்பெருமானே. (க௦)

காதிலோலையை வணாந்துமேற்குமிழையுங் கறுவி
 வேள்கருநீலப், போதுபோன்றிடுங் கண்ணியர்மயக்கி
 லெப்போதுமே தளராமன், மாதுகாதலிபங் கணைபப
 ங்கணை மாடமானிகைகுமுஞ், சேதுமேவிய ராமநாய
 கன்றனைச் சிந்தைசெய் மடநெஞ்சே. (க௧)

அண்டமுமாய்ப் பிண்டமுமா யளவிலாத வாரு
 யிருக்கோருவிரா யமர்ந்தாயானாற், கண்டவரார் கேட்
 டவரா ருன்னாலுன்னைக் காண்பதல்லா லென்னறிவா
 ற் காணப்போமோ, வண்டுளப மணிமார்பன் புதல்வ
 னெடு மனைவியொடுங் குடியிருந்து வணங்கிப்போற்
 றும், புண்டரிகபுரத்தினி னாதார்தமௌன போதார்த
 நடம்புரியும் புனிதவாழ்வே. (க௨)

பொதியிற்செநியைப் புலக்கனியைப் புந்திக்கவ
 ராற் புருந்திழுத்து, மறுசிச்சுழலு மனக்குரங்கு மாள
 வாளா விருப்பேனோ, வறிவுக்கறிவாய்ப் பூரணமா யக
 ண்டானந்த மயமாசுப், பிதிவற்றிருக்கும் பெருங்கரு
 ணைப் பெம்மானேயெம் பெருமானே. (க௩)

உகாயுணர் விற்றதுதம்மை யுணர்பவ ருணர்வினா
 டே, கரையிலாவின்புவெள்ளங் காட்டிடு முகிலேமா

குப், பனாயெனங் கிரணஞ்சூழ்ந்த பாறவே நின்னைப்
பற்றித், திரையிலா நீர்போற்றித்தந் தெளிவனோ சிறிய
னேனே. (கச)

கேவல சகலமின்றிக் கிழொழி மேலாயெங்கு, மே
விய வருளின்கண்ணாய் மேவிட மேலாயின்பந், தாவிட
வின்பாதிதத் தனியிடை யிருத்திவைத்த, தேவென
மௌனிசெம்பொற் சேவடி சிந்தைசெய்வாம். (கடு)

நேற்றுளா ரின்றாமாளா நின்றன ரதனைக்கண்டு
ம், போற்றிலே விண்ணையந்தோ போக்கினேன் வீணே
கால, மாற்றிலேன் கண்டானந்த வண்ணலே யளவின்
மாயைச், சேற்றிலே யின்னம்வீழ்ந்து தினைக்கவோ சி
றியனேனே. (கசு)

போதமென்பதேவிளக் கொவ்வுமவித்தைபொய்
யிருளார், தீதிலாவிளக் கெடுத்திருடேடவுஞ் சிக்கா,
தாதலாலறி வாய்நின்ற விடத்தறியாமை, யேதூமில்லை
யென் றெம்பிரான்சுருதியே யியம்பும். (கஎ)

சுருதியே சிவாகமங்களே யுங்களாற்சொல்லு
மொருதனிப்பொரு ளளவையிதென்னவா யுண்டோ
பொருதினைக்கட னுண்மனலெண்ணிரும் புதலக்
தருதவெட்டிடா நிறைபொருளளவையார் காண்பார்

மின்னைப்போன்றன வடுலமென் றறிந்துமெய்ப்
பொருளா, முன்னைப்போன்றந் பரம்பொருளில்லை
யென் றோர்ந்தா, பொன்னைப்போன்றநின் போதங்கொ
ண்டுன்பணி பொருந்தா, வென்னைப்போன்றுள வே
ழைய நாயவிங் கெவளோ. (கக)

நாயுந்தந்தையு மெனக்குறவாவதுஞ் சாற்றி
யுநீயுநின் னருளுநின்னடியரு மன்றோ
பேயனென்றிரு வடியினைத்தாமகா பிடித்தே
யுபனெயெனை யாளுடைமுக்கனா யகனே. (உ0)

காந்தமகத யெதிர்காணிற் கருந்தாதுசெல்லுமந்
தக் காந்தத்தொன்று, தேய்ந்தவிடமெங்கேதா னங்கே
தான்சலிப்பறவு மிருக்குமாபோற், சாந்தபதப்பரம்
பொருளே பற்றுபொரு ளிருக்குமத்தாற் சலிக்குஞ்சித்
தம், வாய்ந்தபொரு ளில்லையெனிற் பேசாமைநின்ற
நிலை வாய்க்குமன்றே. (உக)

பொற்புறுங்கருத் தேயகமாயதிற் பொருந்தக்
கற்பின்மங்கைய னெனவிழிக்கதவுபோற் கவினச்
சொற்பனத்தினுஞ் சோர்வின்றியருந்தநான் சோர்ந்து
நிற்பதற்கிந்தவினை வந்தவாறென்கொ னிமலா. (உஉ)

வந்தவாறிந்த வினைவழியிதுவென மதிக்கத்
தந்தவாறுண்டோ வுள்ளுணர்விலையன்றித் தமிழே

னெந்தவாறுகண் டிரங்கவுமில்லாத நூலா
லெந்தவாறினித் தற்பராவய்குவே னேனெழ. (உங)

சொல்லாலும் பொருளாலு மளவையாலுந் தொ
டரவொன்னு வருனெறியைத் தொடர்ந்துநாடி, நல்
லார்களுவையகத்தே யிருக்கவைத்தாய் நன்னர்நெஞ்ச
ந்தன்னலமு நனுகுவேனோ, வில்லாளியாயுலகோ டியி
காயின் திட் டெண்ணரியயோகினுக்கு மிவனேயென்
னக், கல்லாலின்மீழிருந்த செக்கர்மேனிக் கற்பகமே
பராபரமே கைகைவாழ்வே. (உச)

சாக்கிரமா நுதலினிலிந் திரியம்பத்தஞ் சத்தாதி
வசனாதி வாபுபத்து, நீக்கமிலந்தக்கரணம் புருடனோடு
நின்றதமுப்பாணந்து நிலவுங்கண்டத், தாக்கியசொற்
பனமதனில் வாபுபத்து மடுத்தனசத்தாதிவச னாதியா
க, நோக்குகரணம்புருட னுடனேகூட னவல்வாரிருபத்
தைந்தா நுண்ணியோரோ. (உடு)

சுமுத்தியிதயந்தனிற் பிராணஞ்சித்தஞ் சொல்லரி
யபுருடனுடன்முன்றதாகும், வழுத்தியநாபியிந்துரிய
ம்பிராணனோடு மன்றுபுருடனுக்கூடவயங்காநிற்கு,
மழுத்தியிமுலந்தன்னிந்துரியாதித மதனிடையேபுரு
டனென்றியமருளுனம், பழுத்திதும்பக்குவரறிவரவ
த்தையைந்திற், பாங்குபெறக் கருவிநிற்கும் பரிசுதா
னே. (உசு)

இடத்தைக்காத்திட்ட சுவானெனப்புன்புலாலி
றைப்பிச், சடத்தைக்காட்டநாயினே நன்னன்பர் த
தயங்கு, மடத்தைக்காத்திட்டசேடத்தால் விசேடமா
ய் வாழ, விடத்தைக்காத்திட்டகண்டத்தோய் நின்ன
ருள்வேண்டும். (௨௭)

வா தனைப்பழக்கத்தினான் மனமந்தமனத்தா, லோ
தவந்திடுமுநாயுணாப்படி தொழிலுளவா, மேதமம்ம
ன மாயையென் திடிற்கண்டவெல்லா, மாதரஞ்செ
யாப் பொய்யதற் கையமுன் டாமோ, (௨௮)

ஐபவாதனைப் பழக்கமேமன நினைவதுதான், வை
யம்தினிற் பரம்பகாயா தினுமருவு, மெய்யினின்றொ
ளிர் பெரியவர்கார்வுற்றுவிளங்கிப், பொய்யதென்ப
தை யொருவிமெய் யுணருதல் போதம். (௨௯)

குலமிலான் குணங்குறியிலான் குறைவிலான் கொ
டிதாம், புலமிலான்றனக் கென்னவோர் பற்றிலான்
பொருந்து, மலமிலான்மைந்தர் மனைவியில்லா நெவ
னவன்சஞ், சலமிலான்முத்தி தரும்பரபிவனெனத் த
ருமே. (௩௦)

கூடத்தைமன்னென லுடைந்தபோதோவிந்தக் க
ருமச், சடத்தைப்பொய்யென லிறந்தபோதோசொ
லத் தருமம், விடத்தைநல்லமிர்தா வுண்டுபொற்பது

வெளிக்கே, நடத்தைக்காட்டியெவ் வுயினாயுநடப்பித்
ருநலத்தோய். (௩௧)

நானெனவுந்யெனவு மிருதன்மைநாடாம னடுவே
சும்மா, தானமருநிலையிதுவே சத்தியஞ்சத்தியமென
நீ தமிழனேற்கு, மோனகுருவாகியுங்கை காட்டினை
யேதிரும்பவுநான் முனைத்தத்தோன்றி, மானதமார்க்
சம்புரிந்திங் கண்தேனேபரந்தேனே வஞ்சனேனே.

தன்மயஞ் சபாவஞ்சுத்தந் தண்ணருள் வடிவஞ்
சார்ந்த, மின்மய மானவண்ட வெளியுரு வானபூர்த்தி,
யென்மய மெனக்குக்காட்டா தெனையப கரிக்வந்த,
யின்மய மகண்டாகாரந் தகழிநாதிக்க மூர்த்தம். (௩௩)

சிற்றரும்பன சிற்றறிவாளனே தெளிந்தான்
மற்றரும்பென மலனொன்ப்பே ரறிவாகிக்
கற்றரும்பிய கேள்வியான்மதித் திடக்கதிச்சீர்
முற்றரும்பிய மௌனியாய்ப்பரத்திடை முனைப்பான்)

மயக்குகின்றனை தெளிவென விருநெறி வகுப்பா,ன
யக்குமொன்றன்பா லொன்றிலையென்னல வழக்கே,
யியக்கமுற்றிடு மயக்கத்திற்றெளிவுற லினிதாம், பயக்க
வல்லதோர்தெளிவுடையவர்க்கெய்தல்பண்போ. (௩௫)

அருள்வடிவேழுமூர்த்த மவைகள்சோபான மெ
ன்றே, சுருதிசொல்லியவாற்றாலே தொழுந்தெய்வ

மெல்லா மொன்றே, மருளெனக்கில்லைமுன்பின் வரு
நெறிக்கிவ் வழக்குத், தெருளின்முன் னிலையாமுன்னை
ச் சேர்ந்தியான் நெளிகின்றேனே. (௩௬)

எத்தனைப்பிறப்போ வெத்தனையிறப்போ வெளிய்
யனேற்கிதுவரை யமைத்த, தத்தனையெல்லா மறிந்த
நீயறிவை யறிவிலியறிகிலே னந்தோ, சித்தமும்வாக்
குந் தேகமுதினவே சென்மமுமினியென லாற்றா, வை
த்திடிங்கென்னை நின்னடிக்குடியா மறைமுடியிருந்த
வான் பொருளே. (௩௭)

வான்பொருளாகி யெங்குநியிருப்ப வந்தெனைக்
கொடுத்து நீயாகா, தேன்பொருபோலக் கிடக்கின்றே
ன்முன்னை யிருவினைவாதனை யன்றோ, தீன்பொருளா
ன வயிர்தமேநின்னைச் சிந்தையிற்பாவனை செய்யு, நா
ன்பொருளானே னல்லனல்லரசே நானிறந்திருப்பது
நாட்டம். (௩௮)

நாட்டமுன்றுடைய செந்நிறமணியே நடுவுறுநா
யக விளக்கே, கோட்டமில்லுணத்தோர்க் கெளியநிர்
க்குணமே கோதிலாவயிர்தமே நின்னை, வாட்டமினெ
ஞ்சவ் கண்ணமாச்சேர்த்து வாய்மடுத்தருந்தின னாங்
கே, பாட்டளிநறவமுண் டயர்ந்ததுபோற் பற்றயர்ந்
திருப்பதெந் நாளோ. (௩௯)

என்னுடையுயிரோ யென்னுளத்தறிவே யென்னு
டையன்பெனு நெறியாய், கன்னன்முக்கனிதேன் கண்
டமிர்தென்னக் கலந்தென்மேவிடக் கருணை, மன்னிய
வுறவே யுன்னைநான்பிரியா வண்ணமென்மனமெனுங்
கருவி, தன்னதுவழியற் றென்னுழைக்கிடப்பத் தண்
ணருள்வரமது வேண்டும். (சு௦)

ஆசையெனு முற்றிற்று. ஆட நடக்க.

எனக்கெனச்செயல்.

எனக்கெனச்செயல் வேறிலையாவு மிங்கொருநின்
றனக்கெனத்தகு முடல்பொருளாவியுந் தந்தேன்.
மனத்தகத்துள வழுக்கெல்லாமாற்றி யெம்பிரானீ
கினைத்ததெப்படி யப்படியருளுத னீதம். (க)

உளவறிந்தெலா கின்செபலாமென வுணர்ந்தோர்க்
களவிலானந்த மளித்தனையறிவிலாப் புன்மைக்
களவுநாயினேற் கிவ்வணமமைத்தனை கருத்துத்
தளருந்தன்மையிங் காரொடும்புகலுவேன் றக்கோய்.

என்னைத்தானின்ன வண்ணமென்றறிகிலா வேழை
தன்னைத்தானறிந் திடவருள்புரிதியேற் றக்கோய்
பின்னைத்தானின்ற னருள்பெற்றமாதவப் பெரியோர்
சின்னைத்தானிக ராரெனவாழ்த்துவர் நெறியால். (க)

ஏதமின்றித்தன் னடியினைக்கன்புதா னீட்டுங்
காதலன்பர்க்குக் கதிநிலையீதெனக் காட்டும்
போதநித்திய புண்ணியவெண்ணரும் புவன
நாததற்பர நானெவ்வாறுய்குவே னவிலாய். (ச)

வேதமெத்தனை யத்தனைசிரத்திலும் விளங்கும்
பாதநித்திய பரம்பரநிரந்தர பரம
நாததற்பர சிற்பரவடிவமாய் நடிக்கு
நீதநிர்க்குண நினையன்றியொன்றுநா னினையேன். (ரு)

நெறிகடாம்பல பலவுமாயந்தந்த நெறிக்காஞ்
செறியுந்தெய்வமும் பலபலவாகவுஞ் செறிந்தா
லறியுந்தன்மையிற் காருணையறிவினா லறிந்தோர்
பிறியுந்தன்மையில் லாவகைகலக்கின்ற பெரியோய். ()

பெரியவண்டங்க ளெத்தனையமைத்ததிற் பிறங்கு
முரியபல்லுயி ளெத்தனையமைத்ததிற் குறுதி
வருவதெத்தனை யமைத்தனையமைத்தருள் வளர்க்கு
மரியதத்துவ வெனக்கிந்தவண்ணமே னமைத்தாய். எ

கணமதேனின் காரணந்தன்னையே கருத்தி
லுணருமாதவர்க் கானந்தமுதவினை யொன்றுங்
குணமிலாதபொய் வஞ்சனக்கெந்தநிர்க் குணமா
மணமுலாமலர்ப் பதந்தரின்யாருணை மறுப்பார். (அ)

கன்னன்முக்கனி கண்டுதேன்சருக்கரை கலந்த
தென்னமுத்தியிற் கலந்தவர்க்கின்பமா யிருக்கு
நன்னலத்தரின் னற்பதந்துணையென நம்பச் [வேன்.
சொன்னவர்க்கென லாங்கைம்மா தில்லையென்சொல்

தீந்தைதாய்தமர் மகவெனும்வையெலாஞ் சகத்திற்
பந்தமாமென்றே யருமறைவாயினாற் பகர்ந்த
வெந்தைந்யெனை யின்னமவ்வல்லலி லிருத்திச்
சுந்தைதான்றெளிந் தெவ்வணமுய்வணஞ் செப்பாய்.

திய்யன்றண்ணருள் வடிவினன்பொறுமையாற்
றுலங்கு, மெய்யனென்றுனை யையனையடைந்தனன்
மெத்த, நொய்யனுண்ணிய வறிவிலனென்றைநா ருக்
கும், பொய்யனென்றனைப் புறம்விடி னென்செய்வே
ன் புகலாய். (கக)

ஒன்றதாய்ப்பல வாயுயிர்த்திரட்கெலா முறுதி
யென்றதாயென்று முள்ளதாயெவற்றினு மிசைய
நின்றதாய்நிலை நின்றிமெறிஞுவென் னெஞ்ச
மன்றதாயின்ப வருக்கொடுநடித்திடின வாழ்வேன். ()

தீனியிருந்தருட் சகசமேபொருந்திடத் தமிழேற்
கினியிரங்குதல் கடனிதுசமயமென் னிதயக்
கனிவுமப்படி யாயின்தாதலாற் கருணைப்
புனிதநியறி யாததொன்றுள்ளதோ புகலாய். (கங)

திருந்தூரடித் தாமரைக்கன்புதான் செய்யப் [தா
பொருந்தநாணல்ல புண்ணியஞ்செய்யநாள் பொருந்
திருந்தநாள்வெகு தீவினையிழைத்தநா ளென்ற
வருந்தவாவுனைப் பொருந்தநாளெந்தநா ளடிமை. ௧௪

பின்னமுன்னமாய் நடுவுமாயாலினும் பெரிய
தென்னுந்தன்மையா யெவ்வுயிர்த்திரனையு மியக்கி
மன்னுந்தன்னருள் வடிவமேபுணக்கன்பு வைத்துந்
தன்னுமின்னலென் யானெருமகந்தையென் சொல்
லாய். (௧௫)

மின்னையன்னபொய் வாழ்க்கையேநிலையென மெய்யா
முன்னையான்மறந் தெவ்வணமுய்வண முரையாய்
முன்னையவல்வினை வேரறமுடித்தென்று முடியாத்
தன்னையத்தன்னடி யார்க்கருள்புரிந்திடுந் தக்கோய்(௧௬)

எம்பராபர வெம்முயிர்த்தணைவவென் நிறைஞ்சு
மும்பரிம்பர்க்கு முளக்கணைநடிக்கின்ற யுன்ற
னம்பொன்மாமலர்ப் பதத்தையேதுணையென வடிமை
நம்பினேனிளிப் புரப்பதெக்காலமோ நவிலாய். (௧௭)

பாடியாடிநின் நிரங்கிநின்பதமலர் முடிமேற்
சூடிவாழ்ந்தன ரமலநின்னடியார்யான் றொழும்ப
னாடியேயிந்த வுலகத்தைமெய்யென நம்பித்
நீடினேன்வெறுந் தீமையென்னினிச் செய்வேன்.

கனவுவஞ்சனை காமமென்றிவையெலாக் காட்டு
மளவுமாயையிங் காளொனக்கமைத்தன னாயா
வுளவிலேயெனக் குள்ளவாறுணர்த்தினுன் னடியை
வளருமாமதி போன்மதிதளர்வின்றி வாழ்வேன். (கக)

வானநாயக வானவர்நாயக வளங்கூர்
ஞானநாயக நான்மறைநாயக நலஞ்சேர்
மோனநாயக நின்னடிக்கன்பின்றி முற்றுந்
தினனாயகம் வாடவோவென்செய்வேன் செப்பாய். ()

ஏதழற்றவர்க் கின்பமேபொழிகின்ற விதையே
பாதகக்கருவ் கன்மனங்கோயிலாப் பரிந்து
குதகத்தன யாதிறுமிச்சைமேற் றேன்றும்
வாதனைக்கிட மாயினேனெவ்வணம் வாழ்வேன். (2க)

தெளிவொடிகையோ வறிகிலானறிவிலான் சிறிது
மனியிலானிவன் றிருவருட்கயலென வறிந்தோ
வெளியனாக்கினை யென்செய்வேனென்செய்வே னெல்
லா, வொளியுமாய்நிறை வெளியுமாயாவுமாமூரவோய்.

கண்ணினுண்மணி யென்னவேதொழுமன்பர் கருத்து
ணண்ணுகின்றநின் னருளெனக்கெந்தநா ணனுகு
மண்ணுவின்னுமற் றுள்ளனபூதமு மாறப்
பெண்ணுமானுமா யல்லவாய்நிற்கின்ற பெரியோய். ()

சுகமெலாந்தனி புரந்தனைதகவுடைத் தக்கோ
 ரகமெலாநிறைந் தானந்தமாயின யளவின்
 மகமெலாம்புரிந் தோணாவாழ்வித்தினை மாற
 விகமெலாமெனைப் பிறந்திடச்செய்ததே நெந்தாய். (1)
 ஏய்ந்தநல்லருள் பெற்றவர்க்கேவலா யெளியேன்
 வாய்ந்தபேரன்பு வளர்க்கவுங்கருணை வளர்ப்பா
 யாய்ந்தமாமறை யெத்தனையத்தனை யறிவாற் [யோய்.
 ரேய்ந்தபேர்கட்குந் தோன்றிலாத்தோன்றலாந் து

தீக்ககின்னருட் கேள்வியோசிநிதின்றிச் தமிழே
 ன், மிக்கதெய்வமே நின்னின்பவெள்ளத்தில் வீழே,
 னெக்கரூய்தந்கை மகவெறும்பாசக்கட் டிடனே, துக்
 கவெள்ளத்தி லாழ்கின்றேனென்செய்வான் துணர்ந்
 தேன். (2க)

பவம்புரிந்திடும் பாலியேற்கருணிலை பதியத்
 தவஞ்செயும்படித் தயவுசெய்தருள்வதே கரும
 மவம்புரிந்திடார்ச் சானந்தவயிர்த்ததை யளிக்க
 நவங்கொடத்துவத் தினாயெறிகடலெனு நலத்தோய்.
 உற்றுணர்ந்தெலா நீயலதில்லையென் றுணையே
 பற்றுதென்றன னொந்தநின்னடியர்யான் பாவி
 முற்றுமாயமாஞ் சகச்சையேமெய்யென முதற
 னற்றிருந்திடத் தொழில்செய்வான் றனைநிகரானேன்.
 எனக்கெனச்செயல் முற்றிற்று. ஆ ந. 2க.

—(*)—

மண்டலத்தின் மிகையொருவன் செய்தவித்தை யனோவெனவும் வாரணாசி, யண்டமவையடுக்கடுக்கா யந்தரத்தினிதுத்தமவ தானம்போல, வெண்டருநல்ல இலாண்ட கோடியைத்தன்னருள்வெளியி லிலகவைத் துக், கொண்டுநின்றவற்புத்ததை யெவராலுநிச்சயிக்க க் கூடாவொன்றை. (க)

ஒன்றிரண்டாய் விவகரிக்கும் விவகாரங்கடந்தே ழாம் யோகபூமி, நின்றதெளிந்தவர்பேசா மௌனநி யாயத்தநிறை நிறைவைத்தன்னை, யன்றியொருபொ ருளிலதா லெப்பொருட்குந்தான்முதலா. யசலமாகி, யென்றுமுள்ளவிற்பத்தைத் தண்ணென்றசாந்தபத வியற்கைதன்னை. (உ)

பதமுன்றுங்கடந்தவர்க்கு மேலானஞானபதப் ப ரிசுகாட்டிச், சதமாகிராலம்ப சாக்ஷியதாயாரம்ப த ன்மையாகி, விதம்யாவுங்கடந்தவித்தை யெனுமிருளை க்கீண்டெழுந்து விமலமாகி, மதமாறுங்காணாத வான ந்தசாகரத்தை மௌனவாழ்வை. (ங)

வாழ்வனைத்துந்தந்தவிற்ப மாகடலைநல்லயிர்கை மணியைப்பொன்னைத், தாழ்வரவென்றுளத்திருந்த த த்துவத்தையத்துவித சாரந்தன்னைச், சூழ்பெரும்பே ரொளியையொளி பரந்தபரவெளியையிற்பச் சுகத்

தைமாறா, வேடுவகுங்கலந்தினரூய் நானையாயென்று
மா மியற்கைதன்னை. (சு)

தின்னையறிந்தவர்தம்மைத் தானாகச்செய்தருளஞ்
சமத்தைலோக, மின்னைநிகர்த் திடர்வழியாய்ச் சொ
ருபானந்தச்சுடனா வேதமாதி, யென்னையறி வரிதெ
ன்னச் சமயகோடிகளிடைய விடையருத, பொன்னை
விரித்திடுமூலகத் தும்பருமீம்பரும்பரவும் புனிதமெ
ய்யை. (ரு)

பரவரியபரசிவமா யதுவெனலாய் நானெனலாய்
ப் பாச்சாலம், விரவிநின்றவிசித்திரத்தை யைக்யபத
த்தினிதிருந்த விவேகந்தன்னை, யிரவுபகனினைப்புமற
ப் பெருந்தொந்தமறியார்க ளிதயம்வேதச், சிரமென
வாழ்பராபரத்தை யானந்தநங்காத சிதாகாசத்தை.

அத்துவிதவனுவவத்தை யனந்தமறையின்னமி
ன்ன மறியேமென்னு, நித்தியத்தைநிராமயத்தை நி
ர்க்குணத்தைத்தன்னருளா நினைவுக்குள்ளே, வைத்
துவைத்தப்பார்ப்பவனாத் தானாகவெந்நாளும் வளர்
த்துக்காக்குஞ், சித்தினைமாதாவெளியைத் தன்மயமா
மானந்தத் தெய்வந்தன்னை. (எ)

தின்னிலேதானாக நினைந்துகனிந் தவுழ்ந்துசுகமா
துயாகப், பொன்னிலேபணிபோலு மாயைதருமன

மேயுன் புணாகடர்ந்தா, யென்னினோயான்பிழைப்பே
னெனக்கினியாருன்போல்வா ரில்லையிலை, யுன்னி
லோதிருவருளுக் கொப்பாவாயென்னுயிர்க்கோ ருற
வுமாவாய். (அ)

உறவுடையெடுத்தவரிற் பிரமாதியேனமுனை யொ
ழிந்துதள்ளத், கறவுமரிதரிதன்றோ விகபரமுமுன்
னையன்றி யாவதுண்டோ, வறிதிலுன்னையசத்தென்
னல் வழக்கன்றுசத்தெனவும் வாழ்த்துவேனென், சி
றுமைகெடப்பெருமையினின் சென்மமதேயத்தினினி
செல்லல்வேண்டும். (க)

வேண்டியநாளென்னோடும் பழகியநீயெனைப்பிரி
ந்த விசாரத்தாலே, மாண்டுகிடக்கினுமந்த வெல்லையை
யும்பூரணமா வணக்கஞ்செய்வே, னுண்டகுருமௌனி
தன்னால் யானெனதற்றவனருனா னுவேன்பூவிற், கா
ண்டகவென்சித்திமுத்தி யெனக்குண்டாமுன்னாலெ
ன் கவலைதீர்வேன். (க௦)

தீராதவென்சனன வழக்கெல்லாந்தீருமிந்தச் சன
னத்தோடே, யாரோனாமதிவரிய சேவன்முத்தியுண்டாகு
மையவைபோ, காரோனுகற்பகப்பூங் காவேனமுனக்
குவமை காட்டப்போமோ, பாராதியாகவெழு மண்ட
லத்தினின்மகிமை பகரலாமோ. (கக)

மண்டலத்தின் முற்றிற்று. ஆட ௪௦௦.

பாயப்புலிமுன் மான்சுன்றைக்காட்டும் படியிலே,
மாயைப்பெரும்படைக் கேயிலக்காவெனை வைத்தனே
யோ, நீயெப்படிவகுத் தாலுநன்றேநின் பெருங்கரு
னை, தாயொத்தடியர்க் கருள்சச்சிதானந்த தற்பரமே

தற்பரமாஞ்சிற் பரமாகமன்றந் தனினடித்து
நிற்பரம்போருகன் மால்பணிந்தொன் னெஞ்சுகமாங்
கற்பரந்தாய்கு கரைந்திடவானொத்த காட்சிநல்கும்
பொற்பரமாயென் வினைக்கருந்தாதைப் பொடிசெய்த
தே, (உ)

செய்யுந்தவஞ்சற்று மில்லாதநாலுன் நிருவடிக்கே
கொய்யும்புதுமல ரிட்டுமெய்யன்பர் குழாத்துடனே
கையுஞ்சிரமிசைக் கூப்பிநின்றாடிக் கசிந்துருகி
யுய்யும்படிக்கருள் செய்வதன்றோ புலியூரத்தனே. (ங)

அத்தனைச்சிற்றம் பலவனையென்றாயி ராகிநின்ற
சுத்தனைச்சுத்த வெளியானவனைச் சுகவடிவா
நித்தனைநித்த நிராதாரமாகிய நின்மலனை [கே.
யெத்தனைநாள்செல்லு மோமனமேகண் டிறைஞ்சுதற்

கண்டாருளத்தினிற் காலுன்றிப்பெய்யுங் கருனை
முடி, லண்டார்புரத்துக்கு மன்பர்வினைக்கு மசனிதன்
னைச், கொண்டாடினார்முனங் கூத்தாடுமெத்தன்றன்

கோலமெல்லாம், விண்டாலம்மாவொன்றுங் காணாது
வெட்ட வெறுவெளியே. (௫)

வெளியானநீயென் மனவெளியூழி விரவினையா,
வொளியாருங்கண்ணு மிரவியும்போனின் துலாவின்
கா, ணளியாருங்கொன்றைச் சடையாடவம்புலி யா
டக்கங்கைத், துளியாடமன்று ணடமாடுமுக்கட் கட
ர்க்கொழுந்தே. (௬)

கொழுந்தா துறைமலர்க் கோதையர்மோகக் கு
காகடலி, லழுந்தாதவண்ண நிற்பாதப்புனைதந் தரு
ள்வதென்றோ, வெழுந்தாதரவுசெ யெம்பெருமானெ
ன் நிறைஞ்சிவிண்ணோர், தொழுந்தாதுதேபெ வெண்
பொடிபூத்தமேனிச் சுகப்பொருளே. (௭)

சுகமாகுஞானந் திருமேனியாநல்ல தொண்டர்தங்
க, ளகமேபொற்கோயி லெனமகிழ்ந்தேமன்று ளாடி
யகற், பகமேயுன்பொன்னடி நீழல்கண்டாலன்றிப் பா
விக்நிந்தச், செகமாயையான வருங்கோடைநீங்குந் தி
றமிலையே. (௮)

நீங்காதுயிருக் குயிராகிநின்ற நினையறிந்தே, துங்
காமற்றாங்கினல் லாதேயெனக்குச் சுகமுமுண்டோ,
வோங்காரமாகமந் தெழுத்தாற்புவனத்தை யுண்டுப

ண்ணிப், பாங்காந்தத்தும் பொருளேயாண்ட பா
வியமே. (க)

சிவமாதிரான்முகக் கோவந்தமாமறை செப்புதின்
ற, நவமாயிலங்கிய வொன்றேயிரண்டற்ற நன்மைபெ
று, தவமேதருமைப் புலப்பொறிக்கேயென் னறிவுபொ
ல்லாப், பவமேவினைக்கவென் றேவெளிமானெனப்
பாய்ந்ததுவே. (க0)

ஆறெத்திலங்கு சமயங்களாலுக்கு மாழ்கடலாய்
வீறிப்பரந்த பரமானவானந்த வெள்ளமொன்று
தேறித்தெளிந்து நிலைபெற்றமாதவர் சித்தத்திலே
பூறிப்பரந்தண்ட கோடியல்லாநின் றுலாவியதே. (கக)

நடக்கினுமோடினு நிற்கிலும்வேறொரு நாட்டமி
ன்றிக், கிடக்கினுஞ்செவ்வி திருக்கினுநல்லருட் கேள்
வியிலே, தொடக்குமென்னெஞ்ச மனமற்றபூரணத்
தொட்டிக்குளே, முடக்குவன்யான்பர மானந்தரித்
தினாமுடிமே. (கஉ)

எண்ணுததெண்ணிய நெஞ்சேதுயரொழி யென்
விரண்டு, கண்ணேயுறங்குறங் கென்னுணைமுக்கட் கரு
ணைப்பிரான், தன்னாரகருணை மொனனத்தினுன்முத்தி
சாதிக்கலா, நன்னுததொன்றில்லை பெல்லாநலமு ந
மக்குளவே, (கங)

நானென்றொருமுத லுண்டென்றநான்றலை நாண
வென்னுட், டானென்றொருமுதல் பூரணமாகத் தலைப்
பட்டொப்பி, லானந்தந்தந்தென் னநிகையெல்லாமு
ண் டவசநல்சி, மோனந்தனைவிளைத் தாலிரியாது
மொழிகுவதே. (க௭)

தானந்தவஞ்சற்று மில்லாதநானுண்மை தானநி
ந்து, மோனம்பொருளெனக் கண்டிடச்சற்குரு மோ
னனுமாய்த், தீனன்றனக்கிங் கிரங்கினையேயிலைச் சிந்
தைக்கென்று, மானந்தந்தானல்லவோ பரமேசச் சிதா
னந்தமே. (க௮)

எனக்கோர்சுதந்தர மில்லையப்பாவெனக் கெய்ப்
பில்வைப்பாய், மனக்கோதகற்றும் பரம்பொருளையெ
ன்னை வாழ்வித்திட, நினக்கேபரநின்னை நங்காதபூர
ண நீள்கருணை, தனக்கேபரமினிச் சும்மாவிருக்கத் த
குமென்றுமே. (க௯)

இடம்பெறுவீடுமின் னூர்சேயுறவு மிருநிதியு, முட
ம்பைவிட்டாருயிர் போம்போதுகூடி யுடன்வருமோ,
மடம்பெறுமாயை மனமேயினியிங்கு வாமவுனி, திட
ம்பெறவைத்த மவுனஞ்சகாயந் தெளிந்துகொள்ளே.

நாற்றச்சடலத்தை யொன்பதுவாச னடைமனை
யைச், சோற்றுப்பசையினை மும்மலபாண்டத் தொட

க்கதையை, யாற்றப்பெருக்கன்ன கன்மப்பெருக்கை
யடர்ருமிச், சேற்றைத்துணையென்ற நாய்க்ருமுண்
டோகதி சேர்வதுவே. (கஅ)

பொய்யாருலக நிலையல்லகானற் புனலெனவே
மெய்யாவதிற்தென்ன வென்னாலிஃது விடப்படுமோ
கையான்மவுனற் தெரித்தேகல்லானிழற் கண்ணிருந்த
வையாவப்பாவென் னரசேமுகக்கண்ணுடை யாரமுதே.

ஆராவமுதென மோனம்வகித்துக்கல் லானிழற்கீழ்ப்
பேராதுநால்வருடன் வாழ்முக்கணுடைப் பேரரசே
நீராயுருகவுள் ளன்புதந்தேசுக நிட்டையைநீ
தாராவிடினென் பெருமுகச்சுத்தானத் தனஞ்சயனே.()

வாயுண்டுவாழ்த்த மவுனஞ்செப்போது மவுனவ
ருட், டாயுண்டிசேயென்ன வென்னைப்புரக்கச் சதான
ந்தமா, நியுண்டிநின்னைச் சரண்புகநானுண்டென் னெ
ஞ்சமையா, தியுண்டிருந்த மெமுகல்லவோகதி சேர்வ
தற்கே. (உக)

கல்லாலெறிந்துங்கை வில்லாலடித்துங் கனிமதுர
ச், சொல்லாற்றுதித்துநற் பச்சிலைதுவியுந் தொண்ட
ரின, மெல்லாம்பிழைத்த னரன்பற்றநானினி யேது
செய்வேன், கொல்லாவிரதியர் நேர்நின்றமுக்கட் குரு
மணியே. (உஉ)

முன்னிலைச்சுட்டொழி நெஞ்சேநின்போத முளை
க்கிலையோ, பின்னிலைச்சன்மம் பிறக்குங்கண்டாய்.
ந்தப் பேய்த்தனமேன், நன்னிலையேநிலு தானே
தனிச்ச ச்சிதானந்தமா, நன்னிலைவாய்க்குமெண் சி
த்தியுங்காணு நமதல்லவே. (உங)

சொல்லான்மவுன மவுனமென்றே சொல்லிச்
சொல்லிக்கொண்ட, தல்லான் மனமறப் பூரணநிட
டையி லாழ்ந்ததுண்டோ, கல்லாதமுட னினியென்
செய்வேன்சகதி காரணமாம், வல்லாளனான மவுன
சதானந்த மாகடலே. (உச)

ஆரணமாகம மெல்லாமுரைத்த வருண்மவுன
காரணமுலங் கல்லாலடிக்கேயுண்டு காணப்பெற்றாற்
பாரணங்கோடி சுழனெஞ்சமாகிய பாதரச
மாரணமாய்விடுமென்சித்திமுத்தியும்வாய்த்துடுமே.

சித்தமவுனி வடபான்மவுனிரந் தீபகுண்ட
சுத்தமவுனி யெனுமுவருக்குந் தொழும்புசெய்து
சுத்தமவுன முதன்முன்றுமவுனமுந் தான்படைத்தே
னித்தமவுனமல்லா லறியேன்மற்றை நிட்டைகளே.

கண்டேனினதரு ளவ்வருளாய்நின்று காண்பதெ
ல்லா, முண்டேயதுவு நினதாக்கினேனுவட் டாதவி
ன்ப, மொண்டேயருந்தி யிளைப்பாறினேனல்ல முத்

திபெற்றுக், கொண்டேன்பராபர மேயெனக்கேது
ங் குறைவில்லையே. (உ௭)

மேற்கொண்டவாயுவுங் கீழ்ப்படமுலத்து வெந்
தழைச், சூற்கொண்டமேக மெனவூகமகின்னு சொ
ரிவதையென், னாற்கண்டதன்று மவுனோபதேசி யளி
க்கையினிப், பாற்கண்டுகொண்டனன் மேலையமிர்
தம் பருகுவனே. (உ௮)

சொல்லாற்றொடர்பொரு ளாற்றொடராப்பர
ஞ் சோதிநின்னே, வல்லாளர்கண்ட வழிகண்டிலேன்
சக மார்க்கத்திலுஞ், செல்லாதென்கின்றத நடுவேறு
டந்து திகைத்துவிம்மி, யல்லானதும்பக லானதும்
வாய்விட் டரற்றுவனே. (உ௯)

அறியாதவென்னை யறிவாயுந்யென் றகம்புறமு
ம், பிறியாதறிவித்த பேரறிவாஞ்சுந்தப் பேரொளி
யோ, குறியாதவானந்தக் கோவோவமுதருள் குண்
டலியோ, சிறியென் படுந்துயர் கண்டுகல்லானிழற்
சேர்ந்ததுவே. (௩0)

எல்லாமுதவு முனையொன்றிற்பாவனை யேனுஞ்
செய்து, புல்லாயினுமொரு பச்சிலையாயிரும் போ
ட்டிதைஞ்சி, நில்லேனல்லோக நெறியுஞ்செயேனரு
ணீதியொன்றுங், கல்லேனெவ்வாறு பரமேபாகதி
சாண்பதுவே (௩௧)

ஒன்றுந்தெரிந்திட வில்லையென்னுள்ளதுத் தொரு வவெனக், கென்றுந்தெரிந்த விவையவைகே ளிரவு ம்பகலங், குன்றுங்குழியும் வனமுமலையுங் குகைக டலு, மன்றுமலையு மனமாதிதத்துவ மாயையுமே.()

பழுதுண்டுபாவையர் மோகவிகாரப் பரவையி டை, விழுதின்றபாலிக்குந் தன்ருட்புணையை வியந் தளித்தான், றெழுதின்றவன்ப ருளங்கனிகூரத் துல ங்குமன்று, ளெழுதின்றவானந்தக் கூத்தனென்கண் மணி யென்னப்பனே. (௩௩)

அழுக்கார்ந்தநெஞ்சுடை யேனுக்கையாநின் னரு ள்வழங்கி, னிழுக்காருமென்றெண்ணி யோவிரங்கா த வியல்புகண்டாய், முழுக்காதலாகி விழிநீர்பெருக் கிய முத்தொலுங், குழுக்காணநின்று நடமரநீர்தில் லைக் கொழுஞ்சுடரே. (௩௪)

ஆலம்படைத்த விழியார்கண்மால்கொண் டவர் சேயிந்தர், சாலம்படைத்துத் தளர்ந்தனையேயென் றுந் தண்ணருள்கார், கோலம்படைத்துக் கல்லாலடி க்கீழ்வைகுங் கோவுக்கன்பாங், காலம்படைக்கத் த வம்படையாதென்கொல் கன்னெஞ்சமே. (௩௫)

சும்மாவிருக்கச் சுகஞ்சுகமென்று சுறுதியெல்லா மம்மாநிரந்தரஞ் சொல்லவுங்கேட்டு மறிவின்றியே

பெம்மான்மவுனி மொழியையுந்தப்பியென் பேதை
மைபால், பெம்மாயக்காட்டி லலைந்தேனந்தோவெ
ன் விதிவசமே (௩௬)

நின்மேசெலச்செல வாழ்நாளுநீங்கச் செகத்தி
ருள்சொற், பனமேயெனவெளி கண்டேயிருக்கவும்
பாசபந்த, வினமேதுணையென் திருந்தோநமன்வரி
னென்செய்குலோ, மனமேமம்போல வுண்டோசுத்
தமுடரிய் வையகத்தே. (௩௭)

கூடலெத்தனைமலை யெத்தனையத்தனை கன்மமதற்
குடலெத்தனையத்தனைகடனுண்மண லொக்குமிந்தச்
சடலத்தைநான்விடு முன்னேயுனைவந்து சார்விருட்
படலத்தைமாற்றப் படாதோநிசுறந்த பராபரமே.()

நினையுநினைவு நினையன்றியில்லை நினைத்தடுங்கால்
வினையென்றொருமுத னின்னையல்லாது வினைவதுண்
டோ, தனையுந்தெளிந்தன்னைச் சார்ந்தோர்களுள்ள
ச் செந்தாமரையா, மனையும்பொன்மன்றமு நின்ற
மிஞ்சோது மணிவிளக்கே. (௩௮)

உள்ளத்தையுயிற் றெனையுநின்சையினி லொப்பு
வித்துங், உள்ளத்தைச்செய்யும் வினையால்வருந்தக்
கணக்குமுண்டோ, பள்ளத்தில்வீழும் புனல்போற்
படிந்தன் பரமவின்ப, வெள்ளத்தின்முழ்கினர்க்கே
யெளிதாந்தில்லை வித்தகனே. (௪0)

கள்ளம்பொருந்து மட்டுஞ்சமேசொடுங் காலார்
வந்தா, லுள்ளன்பவர்கட் குண்டோலில்லையெயுல னீ
ன்றவன்னை, வள்ளம்பொருந்து மலரடிகாணமன் று
டுமின்ப, வெள்ளச்செம்பாதப் புணையேயல்லாற்கு
வேறில்லையே. (ச௧)

தின்மயமான சுபாபத்தின்மெள்ளத் தலைப்படுங்
கான், மின்மயமான சகம்யாதநாதத்தென் வெளியி
லுய்த்த, சின்மயமுத்திகாக் கையேமெய்யாகந் தெ
ளிந்தநெஞ்சே, நின்மயமென்மய மெல்லாநிறைந்த
நிராமயமே. (ச௨)

ஆயுங்கலையுஞ் சுருதியுங்காண்டற் கரியவுனைத்,
தோயும்படிக்குக் கருணைசெய்வாய்சுக வான்பொரு
ளே, தாயும்பிதாவந் தமருங்குருவுந் தனிமுதலு, நீயு
ம்பகையு மென்றேயுணர்ந்தே விதுதிச்சயமே. (ச௩)

அல்லும்பகலு முண்க்கேயபய மபயமென்று
சொல்லுஞ்சொலின்னந் தெரிந்ததன்றோதுதிப் பார்
கண்மனக், கல்லுங்ககைக்கு மவுனாவனது கருணை
யென்பாற், செல்லும்பொழுதல்லவோ செல்லுவே
னந்த சிற்சுகத்தே. (ச௪)

எல்லாஞ்சிவன்செய லென்றறிந்தாலவ னின்ன
ருளே, யல்லாற்புகலிடம் வேறுமுண்டோவது வே

நிலையா, நில்லாயுன்னுற்றமி யேற்குக்கதியுண்டிந்
நீணிலத்திற், பொல்லாமயக்கத்தி லாழ்ந்தாவதென்
ன புகனெஞ்சமே, (சுடு)

ஒளியேயொளியி னுணர்வேயுணர்வி னுவகை
பொங்குங், களியேகளிக்குங் கருத்தேகருத்தைக் க
வளங்கொண்ட, வெளியேவெளியின் விளைசுகமேசு
கர் வீறுகண்டிந், தெளியேன்றெளிந்த வரைப்போற்
றிடேனென்ன செய்துவனே. (சுக)

மறக்கின்றதன்மை யிறத்தலொப்பாகு மனம
தொன்றிற், பிறக்கின்றதன்மை பிறத்தலொப்பாகுமி
ப் பேய்ப்பிறவி, யிறக்கின்றவெல்லைக் களவில்லையே
யிர்தச் சன்மவல்ல, துறக்கின்றநாளெந்த நாள்பர
மேயின் றொழும்பனுக்கே. (சுஎ)

காட்டியவந்தக் கரணமுமாயையிக் காயமென்
து, குட்டியகோலமு நானுவியங்கத் துறையிதனும்,
ஹட்டியநான்றனக் கென்றோரறிவற்ற நானிவற்றை
க், கூட்டியின்றூட்டினை யேபரமேநல்ல கூத்திதுவே.

பொல்லாதமாமர்க் கடமனமேயெனைப்போலமி
த்த, வெல்லாற்றையும்பற்றிக் கொண்டனையேயென்
னை நின்மயமா, நில்லாயருள்வெளி நீநானிற்பேனரு
ணிட்டையொரு, சொல்லாற்பதிந்து புரிபூரணந்த
ந் தோங்குவனே, (சுக)

வாராய்நெஞ்சேயுன்றன் துன்மார்க்கம்யாவை
யும் வைத்துக்கட்டிக், காராயடிக்கடி சுற்றுநின்றாயு
ன்ன வலம்திக், கோராயிரம்புத்தி சொன்னாலுமோ
ர்ஐலை யோகெடுவாய், பாராயுணைக்கொல்லுவேன்
வெல்லுவேனருட் பான்குகொண்டே. (௫௦)

மாதத்திலேயொரு திங்களுண்டாதி மடிவதையி
ன், போதத்திலேசுற்றும் வைத்திலையேவெறும் புன்
மைநெஞ்சே, வேதத்திலேதர்க்க வாதத்திலேவிளங்
காதுவிந்து, நாதத்திலேயடங் காதந்தவான்பொரு
ளுடிக் கொள்ளே. (௫௧)

எங்கும்விபாபித் துணர்வாயுனக்கென் னிதயத்து
ளே, தங்குந்துயரந் தெரியாதவண்ணந் தடைசெய்
ததா, ரங்கங்குழைத்துள் ளுருகுமன்பாளர்க் கணைக
டந்து, பொங்குங்கருணைக் கடலேசம்பூரண போத
த்தனே. (௫௨)

வைவியகமாதர் சுகத்தையும்பொன்னையு மாயை
மல, மெய்யையுமெய்யென்று நின்னடியார்தம் வி
வேகத்தையு, மையமில்வீட்டையு மெய்ந்நூலையும்
பொய்ய தாகவெண்ணும், பொய்யார்தந்நட்பை விடு
வதன்றோபரி பூரணமே. (௫௩)

அனியுங்கனியொத் தருவினையானொந் தயர்வுறு
வேன், றெனியும்படிக்கிப் பரிபாககாலமுஞ் சித்திக்

குமோ, வொளியுங்கருணையு மாற்தவீன்பமு மோரு
ருவாய், வெளிவந்தடியர் களிக்கநின்றும் விழும்
பொருளே. (௫௪)

அடையார்புரஞ்செற்ற தேவேநீன்பான் னடி
க்கன்புசற்றும், படையாதவென்னைப் படைத்தீந்த
ப்பாரிற் படர்ந்தவினைத் தடையாற்றலையிட்டு நெ
ஞ்சம்புண்ணுநத் தளரவைத்தா, யுடையாயுடைய ப
டியன்றியான்செய்த தொன்றியையே. (௫௫)

ஆய்கறங்குந் திரிகையும்போல வலைந்தலைந்து
காடுங்கலாயுந் திரிவதல்லானின் கருணைவந்து, கூடும்
படிக்குத் தவமுயலாத கொடியொமன், நேடும்பொ
ழுதென்ன செய்வார்பரானந்த சிற்சுடரே. (௫௬)

கற்றும்பலபல கேள்விகள்கேட்டுங் கறங்கென
வே, சுற்றுந்தொழில்கற்றுச் சிற்றின்பத்துடி சுழலி
னென்னுங், குற்றங்குறைந்து குணமேலிடுமன்பர் கூ
ட்டத்தையே, முற்றுந்தணையென நம்புகண்டாய்வு
த்த முடநெஞ்சே, (௫௭)

நீயெனநானென வேறில்லையென்னு நினைவருள
த், தாயெனமோன குருவாகிவந்து தடுத்தடிமைச்,
சேயெனக்காத்தனை யேபரமேநின் திருவருளக், கே

யென்னசெய்யுங் கைம்மாறுளதோ சுத்தவேழைப
னே. (ருஅ)

ஆத்திரம்வந்தவர் போலலையாம லரோகதிட,
காத்திரந்தந்தென்னை யேயன்னைபோலுங் கருணைவை
த்தம், மாத்திரமுன்னின் றுணர்த்தினையெமௌ னுவி
னிநான், சாத்திரஞ்சொன்ன பயியியமாந்யுஞ் சாதி
ப்பனே. (ருக)

பாயப்புவிழுந்விற்று. ஆ சருக.

உடல்பொய்யுறவு.

நேரிசை வெண்பா.

உடல்பொய்யுறவாயி னுண்மையுறவாகக்
கடவாரார்தண்ணருளே கண்டாய் - திடமுடனே
யுற்றுப்பார்மோன னொருசொல்லேயுண்மைநன்றூப்
பற்றிப்பார்மற்றவெல்லாம் பாழ். (க)

பாராதிபூதமெல்லாம் பார்ச்குக்காலப்பரத்தின்
சீராகநிற்குந் திறங்கண்டாய் - நேராக
நிற்குந்திருவருளி் னெஞ்சேயானிற்பதல்லாற்
கற்குநெறியாதினிமேற் காண். (உ)

மெய்யானதன்மை விளங்கினுலயார்க்கேனும்
பொய்யானதன்மை பொருந்துமோ - லையாலே

மன்னுரிசை யின்னம் வந்ததல்லவுன்னடிமை
யென்னுரிசையெய்துமா நென். (௧)

அநியாமைமேலிட் டறிவின் திறிற் குங்
குறியேற்கறிவென்ற கோலம் - வறிதேயா
ந்யுணர்த்தநானுணரு நேசத்தாலோவறிவென்
றையெனக்கோர்நாம மிட்டதே. (௨)

எதுக்குச்சும்மா விருமனமேயென்றுனக்குப்
போதித்தவுண்மையெங்கே போகவிட்டாய் - வாதுக்
வந்தெதிர்த்தமல்லனாப்போல் வாதாடினாயெயுன்[கு
புந்தயென்ன போதமென்னபோ. (௩)

சுமனைத்தும்பொய்யெனவே தானுணர்ந்தாற்றுக்க
சுமனைத்தும்பொய்யன்றோ சோரா - திகபரத்தும்
லிட்டுப்பிரியாத மேலானவந்துவிதக்
கட்க்குளாவதென்றோ காண். (௪)

கற்கண்டோதேனோ கனிரசமோபாலோவென்
சொற்கண்டாதேதெனநான் சொல்லுவேன் - விற்க
வானமதிகாண மௌனிமௌனத்தளித்த [ண்ட
தானமதிலுது மமிர்தம். (௫)

கேட்டலுடன்சிந்தித்தல் கேடிலாமெய்த்தெளிவால்
வாட்டமருவுற்பவநோய் மாறுமோ - நாட்டமுற்று
மெய்யானநிட்டையினை மேவினர்கட்கன்றோதான்
பெய்யாம்பிறப்பிறப்பும் போம். (௬)

என்னை யுன்னை யின்ன திது வென் னுமலிற் துநிலை
தன்னை யருளென்ற தருணத்தி - லன்னைபெற்ற
பிள்ளைக் குஞ்சொல்லாத பெற்றிகண்டாயயனே
யுள்ளத்தினுள்ளே யுணர். (கூ0)

சொன்னவர்தாநிட்டை தொகுத்திராநிட்டையிலே.
மன்வினவர்போதியார் மாமௌனன் - றன்னுள்
விருப்பாகக்கைகாட்டி மிக்கவடநீழ
லிருப்பானிருவிகற்பத்தே (கூக)

இத்திருவிகற்பத் தெந்தையிருக்கநிட்டை
சின்தைநீதேரூய் செகமனைத்தும் - வந்ததொடர்ப்
பாடுகெடவன்றோவோர் பாத்திரத்துக்காடல்லலா
லாடுவதேனாட்டு மவன். (கூஉ)

அவனேபாழு மவனேகுருவு
மவனேயகில மனைத்து - மவனேதா
மானவனோசொன்னு லவனோகுருவெனக்கு
நானவனாய்நிற்பதெந்த நாள். (கூகூ)

நாளவங்கள்போகாம னுடோறுந்தமையே
யாளவந்தார்தாளின்னீ ழாட்புகுந்தாய்-மீளவுன்னைக்
காட்டாமனிற்குங் கருத்தறிந்தானெஞ்சேயுன்
னாட்டானுனையமில்லை யால். (கூசு)

செல்லுமோசெல்லாதே செல்லுமிடமின்பமலாற்
சொல்லுமோவேதத் தொனி. (கச)

கல்லேறுஞ்சில்லேறுங் கட்டியேறும்போலச்
சொல்லேறப்பாழ்த்த துடைச்செவிகொண் - டல்லே
நெஞ்சனெனநிற்கவைத்தாய் நீதியோதற்பரமே [அ
வஞ்சனல்லேனியே மதி. (கரு)

அப்பொருளுமான்மாவு மாரணனால்சொன்னபடி
தப்பிலாச்சித்தொன்றஞ் சாதியினு - லெப்படியுந்
தேறிற்றுவிதஞ் சிவாகமமேசொல்லுநிட்டை
யாருமிடத்தத்துவித மாம். (கக)

வேதமுதலாய் விளங்குஞ்சிவவடிவாம்
போதநிலையிற் பொருந்தாம - லேதமிஞ்
மோகாதியல்லலிலே மூழ்கினையேநெஞ்சேயித்
தேகாதிமெய்யோ தெளி. (கௌ)

நோக்கற்கரிதான நுண்ணியவான்மோனநிலை
நாக்கற்குபாயஞ் சமைத்தபிரான் - காக்குமுயி
ரத்தனைக்குநானடிமை யாதலினுல்யானெனதென்
றித்தனைக்கும்பேசவிட மில். (கடி)

ஒன்றுமறநில்லென் அணர்த்தியநம்மோனருரு
தன்அணைத்தாணிழி தாம்வாழ்க - வென்றென்றே

திக்கனைத்துங்கைகுவிக்குஞ் சின்மயராந்தன்மையர்
க்சே, கைக்குவருமின்பக் கனி. (கக)

மனத்தாலும்வாக்காலு மன்னவொண்ணாமோன
வினத்தானோல்ல வினத்தார் - கனத்தபுகழ்
கொண்டவருமன்னவரோ கூறரியமுத்திநெறி
கண்டவருமன்னவரோ காண். (20)

கண்ணொளியேமோனக் கரும்பேகவலையறப்
பண்ணொளிக்குமுள்ளொளியாம் பான்மையினை - ந
ண்ணிடவுன், சித்தமிரங்கிலதென் சித்தந்தெளியா
வே, நித்தனைக்குமாதரவு மில். (21)

அரியாமைசாரி னதுவாயறிவா
நெறியானபோததுவாய் நிற்குங் - குறியாற்
சதசத்தருணர்த்தத் தானுணராநின்ற
விதமுற்றநிலிவும்பேர் மெய். (22)

குருலங்கசங்கமமாக் கொண்டதிருமேனி
கருவொன்றுமேனிரம்பாற் காட்டா - தருளென்று
கண்டவர்க்கேயானந்தங் கண்டுகொளலாமலது
கொண்டவர்க்கிங் கென்னகிடைக்கும். (23)

புலியினதருடையான் பூதப்படையான்
புலியிரந்துமெல்லாம் பரிப்பான் - மலபுனல்சேர்
பொன்முடியான்முக்கட் புனிதன்சரண்புகுந்தோர்க்
கென்முடியாதேது முளதே. (24)

சொல்லுக்கடங்காச் சுகப்பொருளைநாமெனவே
யல்லும்புகனு மரற்றவதென் - னல்லசிவ
ஞானமயம்பெற்றோர்க னாமில்லையென்பரந்தோ
மோனமயமான முறை. (உரு)

ஐ பாவருணமிரி யப்பாவுனைப்போல [தோர்
மெய்யாகவோர்சொல் விளம்பினர்யார் - வையகத்
சாற்றிர்தென்றேசத்தார் தன்னையாய்முக்கணெந்தை
நாற்றிசைக்கும் கைகாட்டினான். (உசு)

காதற்றுப்போனமுறி கட்டிவைத்தாலாவதுண்டோ
தித்தற்காயமும்ச் செய்கையே - போதமாய்
நிற்பரல்லாவிச்சகத்தி னேரார்கணேரிடினாந்
தற்பரமாக்கண்டிருப்பார் தாம். (உ௪)

வெள்ளங்குலாவுசடை வெள்ளக்கருணையினான்
கள்ளங்குலாவுவஞ்சக் கள்ளனே - னுள்ளத்தி
லில்லனென்றாலன்னவன்றா னெங்கும்வியாபகத்தா
னல்லனென்றஞ்சொல்ல வழக்காம். (உ௫)

தீத்துவப்பேயோடே தலையடித்துக்கொள்ளாமல்
வைத்தவருண்மோன வள்ளலையே - தீத்தமன்பு
பூணக்கருதுநெஞ்சு போற்றக்கரமெழும்புங்
காணத்துடிக்குமிரு கண். (உ௬)

தொல்லைவினைக்கீடாய்ச் சுழல்கின்றநானொருவ
 நெல்லையிலாநின்கருணை யெய்துவனோ - வல்லவனா
 மோனகுருவே முழுதுணையுந்தானுணர்ந்த
 ஞானகுருவே நவில். (௬௦)

மூன்றுகண்ணமுத்தொழிலா மும்முதலாமாவுலகுந்
 தோன்றக் கருணைபொழி தோன்றலே - பின்றவன்னை
 தன்னைப்போலன்பு தழைத்தோயொருதெய்வ
 முன்னைப்போலுண்டோ வுரை. (௬௧)

நேசிக்குஞ்சிந்தை நினைவுக்குஞன்னைவைத்துப்
 பூசிக்குந்தானிறைந்து பூரணமா - யோசித்து
 நின்றதல்லான்மோனா நிருவிகற்பநிட்டைநிலை
 யென்றுவருமோ வறியேனே. (௬௨)

அறிவிலறியாமை யற்றறிவாய்மின்று
 பிறிவறவானந்தமயம் பெற்றுக் - குறியவிழந்தா
 லன்றைக்குடல்வேண்டேனையா விவ்வாக்கையையே
 யென்றைக்கும்வேண்டுவனே யான். (௬௩)

உடலைப்பழித்திங் குணவுங்கொடாமல்
 விடவிடவேநாடுவரோ மெய்யைப் - படபடென
 வேண்டுவேனிந்தவுடன் மெய்யுணராப்பொய்யனா
 ஞாண்டந்தானே யறி. (௬௪)

அநியாயோவெண்ணையுநீ யாண்டநீசுத்த
வெறிபாய்மயங்கவு மேன்விட்டாய் - நெறிமயங்கிக்
குன்றஞ்செடியுங் குறுகுமோவையாவே
கன்றுகெட்டாற்றாயருகே காண், (௩௫)

ஏதக்குடற்சுமைகொண் டேனிருந்தேனையனே
யாதிக் குமோன வருட்டாயே - சோதியா
மன்னிருவிசற்ப வானந்தரிட்டையிலே
பின்னமறநில்லாத பின். (௩௬)

பின்னமுடற்சுமையாப் பேசும்வழக்கதனா
லென்னபலனாமுற் றிருந்தோமே - யன்னதனா
லானந்தந்தானே தானாகுமெம்மையனே
யேனிர்தத்துன்ப மினி. (௩௭)

துன்பக்கடலிற் றுனைந்ததெல்லாந்தீர்ந்ததே
யின்பக்கடலி லிருமென்ன - வன்பிற்
கரைந்துகரைந்துருகிக் கண்ணருவிகாட்ட
வினாந்துவருமா னந்தமே. (௩௮)

கரைந்துகரைந்துருகிக் கண்ணீராறுக
வினாந்தேநிருவிசற்ப மெய்த - டிராந்தாமு
நின்னையேசுந்திக்க நிகொடுத்தாய்மோனாநா
னென்னமுழுதங் கொடுத்தேனே. (௩௯)

அல்லும்பகலும்பே ரன்புடனேதானிருந்தாற்
சல்லமுருகாஃதா கன்னெஞ்சே - பொல்லாத
தப்புவிழியேகினைந்தாய் சந்ததமுநீயிறந்த
வெப்பிலே யானந்தமே. (ச0)

கொடுத்தேனெயென்னைக் கொடுத்தவுடனின்ப
மடுத்தேனெநீழி வாழ்ந்தே - யடுத்தேனே
பெற்றேனெபெற்றுப் பிழைத்தேனேசன்மவல்ல
லிற்றேனெயேழை யடியேன். (சக)

பெற்றோம்பிறவாமை பேசாமையாயிருக்கக்
கற்றோமெனவுணாக்கக் காரியமேன் - சற்றேறு
நீக்கற்றவின்ப நிலைபொருந்தியேசற்று
வாக்கற்றற்பேசுமோ வாய். (சஉ)

காலன்றனையுதைத்தான் காமன்றனை யெரித்தான்
பாலன்பசிக்கிரங்கிப் பாற்கடலை - ஞாலமெச்சப்
பின்னெநடக்கவிட்டான் பேரருளைநாடாதார்க்
கென்னெநடக்கை யினி. (சங)

விண்ணருவிமேன்மேல் விளங்குவபோலேயிரண்டு
கண்ணருவியெள்ளமொடு கைகூப்பித்-தண்ணமிர்த
வெள்ளமேயானந்த வெற்பேயெனத்தொழுவுவோ
ருள்ளமேஞான வொளி. (சச)

பிள்ளைமதிச்செஞ்சடையான் பேசாப்பெருமையின
ன், கள்ளவிழும்பூங்கொன்றைக் கண்ணியா-னுள்ளப
கல்லாலின்னீழிருந்து கற்பித்தானோர்வசன [டி
மெல்லாரு'மீடேறவே. (சுரு)

புலனைந்துந்தானே பொரமயங்கிச்சிந்தை
யலமந்தழுவும்பிமை - நலமிருந்த
சித்தானமோன சிவனேநின்சேவடிக்கே
பித்தானுண்டோ பிறப்பு. (சுரா)

நிறைகுடந்தானீர்கொளுமோ நிச்சயமாமோன
முறையுணர்ந்தார்யாதை முயல்வார் - பிறையணிந்த
மிக்ககலாயமலை வித்தகனேவேதியனே
செக்கரணிமேனியனேச்செப்பு. (சுள)

துங்கமமுமானுடையாய் சூலப்படையுடையாய்
திங்களணிசெஞ்சடையாய் சேவுடையாய் - மங்கை
யொரு, பாலுடையாய்செங்கட் பணியாயென்சென்
னியின்மேற், காலுடையாய் நியேகதி. (சுஅ)

இனியகருணைமுதி லெம்பிரான்முக்கட்
கனியமீர்தவாரியின்பக் கட்டி - தனிமுதல்வ
னித்தன்பரம னிமலனிறைவாய்நிறைந்த
சுத்தனமக்கென்றுந் துணை. (சுக)

நீதியாய்க்கல்லாலி நீழலின்கீழேயிருந்து
 போதியாவுண்மையெல்லாம் போதித்தா-னேதில்
 சனகாதியாய தவத்தோர்க்குஞான
 தினகரனாமெனன சிவன். (௫௦)

தேசச்செயறாநஞ் சிந்தையுடனேகுழையில்
 யோகநிலைஞானிகளுக் கொப்புவதோ - மோகநிலை
 யல்லலிலேவாழ்வாரோ வப்பனேநீயற்ற
 வெல்லையிலேசும்மா விரு. (௫௧)

சும்மாவிருக்கச் சுகமுதயமாகுமே
 விம்மாயாயோகமினி யேனடா - தம்மறிவின்
 சுட்டாலேயாகுமோ சொல்லவேண்டாங்கன்ம
 நிட்டாசிதபிள்ளாய் நீ. (௫௨)

நீயற்றவந்நிலையே நிட்டையதின்யிலையோ
 வாயற்றவனே மயங்காதே - போயற்
 திருந்தாலுநீபோகா யென்றுமுள்ளாய்சும்மா
 வருந்தாதேயின்ப முண்டுவா. (௫௩)

வாவாவென்றின்பம் வரவழைக்குங்கண்ணீரோ
 டாவாவென்றேயமுத வப்பனே - நீவாடா
 வெல்லாநமக்கெனவே யீந்தனையேயீந்தபடி
 கில்லாயதுவே நிலை. (௫௪)

நில்லாப்பொருளை நினையாதேநின்னையுள்ளோர்
சொல்லாப்பொருட்டினைச் சொல்லாதே - கல்லாத
கிந்தைகுழைந்து சுகஞ்சேரக்குருவருளால்
வந்தவழிநல்ல வழி. (ருரு)

விழிய்தென்றமல்லா வழிய்தென்றுஞ்சொல்லிற்
பழிபழியாநல்லருளாற்பார்த்தோர்-மொழியுனக்கே
யேற்றிருக்கச்சொன்னவன்றே யெங்கும்பெருவெளி
யாம், பார்த்தவிடமெல்லா நீபார். (ருசு)

பாரனைத்தம்பொய்யெனவே பட்டினத்தப்பிள்ளை
யைப்போ, லாருந்தறக்கை யரிதரிது - நேரோ
மனத்தறவுமப்படியே மாணாவிவற்றி
லுனக்கினைசந்த வாரென்றேயோர். (ரு௮)

ஓராமலையொருகா லுன்னுமலுள்ளோளினையப்
பாராமலுள்ளபடி பார்த்திருந்தால் - வாராதோ
பத்துத்திசையும் பரந்தெழுந்தானந்தவெள்ளந்
தத்திக்கொபுரண்டு தான். (ருஅ)

தூணானதன்மைவந்து தாக்கினுலவ்விடத்தே
வாணாநமையை வழங்காதோ - ஞானாகே
ளுன்னுள்ளேதோன்றி வறவாசிடின்றதென
வென்னுள்ளேயென்று மிரு. (ருக)

என்னை யுன்னை யின்ன திது வென்னு மலிற் குநிலை
தன்னை யருளென்ற தருணத்தி - லன்னைபெற்ற
பிள்ளை க்தஞ்சொல்லாத பெற்றிகண்டாயையனே
யுள்ளத்தினுள்ளே யுணர். (கூ0)

சொன்னவர்தாநிட்டை தொருத்திராநிட்டையிலே.
மன்னினவர்போதியார் மாமெளனன் - றன்னுள்
விருப்பாகக்கைகாட்டி மிக்கவடநீழ
லிருப்பானிருவிகற்பத்தே (கூக)

இத்திருவிநற்பத் தெந்தையிருக்கநிட்டை
சிறந்தநீதேராய் செகமனைத்தும் - வந்ததொடர்ப்
பாடுகெடவன்றோவோர் பாத்திரத்துக்காடலல்லா
லாடுவதேனாட்டு மவன். (கூஉ)

அவனேபரமு மவனேகுருவு
மவனேயகில மனைத்த - மவனேதா
மானவளோசொன்னு லவனோகுருவெனக்கு
நானவனாய்நிற்பதெந்த நாள். (கூங)

நாளவங்கள்போகாம னாடோறுநந்தமையே
யாளவந்தார்தாளின்கீழாட்புகுந்தாய்-மீளவுன்னைக்
காட்டாமனிற்சூங் கருத்தறிந்தானெஞ்சேயுன்
னாட்டானானையமில்லை யால்- (கூச)

யான்றொனனறவே யின்பகிட்டையென்றருனைக்
கோன்றானாத்தமொழி கொள்ளாயோ - தோன்றி
யிழுக்கடித்தாய்கெஞ்சேநி யென்கலைகள்சோர
வழுக்கடிக்கும்வண்ணார் போலாய். (௬௫)

எங்ருஞ்சிவமே யிரண்டற்றுநிற்கினெஞ்சே
தங்ருஞ்சுகநீ சலியாதே - யங்கங்கென்
றெண்ணுதேபாழி லிறந்தபிறந்தழலப்
பண்ணுதேயானுன் பரம். (௬௬)

மெய்யைப்பொய்யென்றிடவு மெய்யனையாப்பொ
ய்க்கெஞ்சே, பொய்யைத்தான்மெய்யெனவும் போரு
மோ - வையமறத், தன்மயத்தைமெய்யெனவே சா
ர்த்தனையேலானந்த, மென்மயமு நின்மயமுமே. ௬௭

பூங்காவனநிழலும் புத்தமுதுஞ்சார்தபதம்
வாங்காதவானந்த மாமழையு - நீங்காவாஞ்
சொல்லிறந்துமாண்டவார்போற் றாமெளன்பூயியின
னில்லையென நின்றவிடம். (௬௮)

இடம்வானல்லபொரு ளின்பமெனக்கேவ
டடங்காக்கருவி யனைத்து - முடனுதவ
மந்தாரதாருவென வந்துமவுனகுரு
தத்தானோர்சொற்கொண்டு தான். (௬௯)

தானந்தவஞானஞ் சாற்றரியசித்திமுத்தி
யானவையெல்லாந் தாமேயாகுமே - மோனகுரு
சொன்னவொருசொல்லாந் சுகமாயிருமனமே
யின்னமயக்கமுனக் கேன். (எ0)

உன்னையுடலை யுறுபொருளைத்தாவெனவே
யென்னையடிமைக் கிருத்தினான் - சொன்னவொரு
சொல்லைமறவாமற் றேய்ந்தானெஞ்சேயுன்ன
வில்லைபிறப்பதெனக் கே. (எக)

எனக்குமுனக்கு முறவில்லையெனத்தேர்ந்து
நினைக்கவரிதான வின்பநிட்டை - தனைக்கொடுத்தே
யாசான்மவுனி யளித்தானெஞ்சேயுனையோர்
காசாமதியேனான் காண். (எஉ)

ஆனந்தமோனகுரு வாமெனவேயென்னறிவின்
மோனந்தனக்கிசைய முற்றியதாற் - நேனுந்து
சொல்லெல்லாமோர்னந் தொழிலாதியுமோன
மெல்லாநன்மோன வடிவே. (எங)

எல்லாமேமோனநிறை வெய்துதலாலெவ்விடத்து
நல்லார்கண்மோனநிலை நாடினார் - பொல்லாத
நானெனவிங்கொன்றை நடுவேமுனைக்கவிட்டிங்
கேனலைந்தேன்மோன குருவே. (எச)

மோனகுருவளித்த மோனமேயானந்த
ஞானவருளுமது நானுமது - வானுதி
நின்றநிலையுமது நெஞ்சப்பிறப்புமது
வென்றறிந்தே னானந்தமே. (எரு)

அறிந்தவறிவெல்லா மறிவன்றியில்லை
மறிந்தமனமற்ற மவுனஞ் - செறிந்திடவே
நாட்டினானந்த நாட்டிற்சூழுவாழ்க்கை
கூட்டினான்மோன குரு. (எக)

குருவாகித்தன்னருளைக் கூறுமுன்னேமோன
வுருநீடுயிர்பொருளு மொக்கத் - தருதியென [வு
வாங்கினையேயேறுமுன்மை வைத்திடவுங்கேட்டிட
நீங்கொருவருண்டோ வினி. (எஎ)

இனியகருப்புவட்டை யென்னாவிலிட்டா
னனியிரதமாறுது நானுந் - தனியிருக்கப்
பெற்றிலேன்மோனம் பிறந்தவன்றேமோனமல்லாற்
கற்றிலேனெனதுங் கதி. (எஅ)

ஏதுக்குஞ்சும்மா விருநீயெனவுகாத்த
குதுக்கோதோன்றாத் துணையாகிப் - போதித்து
நின்றதற்கோவென்னையா நீக்கிப்பிரியாமற்
கொன்றதற்கோபேசாக் குதி. (எக)

சூரியங்குணமுமறக் கூடாதகூட்டத்
தறிவறிவாய்நின்றவிட வாங்கே - பிறிவறவுஞ்
சும்மாவிருத்தி சுகங்கொடுத்த மோனநின்பாற்
கைம்மாறுநானொழிதல் காண்.

(அ௦)

நூன்றொனெனுமயக்க நண்ணங்காலென்னொனை
வான்றொனெனநிறைய மாட்டாப்நீ - யூன்றமல்
வைத்தமவுனத்தாலே மாயைமனமிறந்து
துய்த்துவிடுஞான சுகம்.

(அ௧)

நூன்றெறிக் கேற்றகுரு நண்ணியசித்திமுத்தி
தானந்தருமந்தழைத்த குரு - மானமொடு
தாயெனவும்வந்தென்னைத் தந்தகுருவென்சிறை
கோபிலெனவாழுவ் குரு.

(அ௨)

சித்துஞ்சடமுஞ் சிவத்தைவிடவில்லையென்ற
நித்தன்பரமகுரு நேசத்தாற் - சுத்தநிலை
பெற்றோமேநெஞ்சே பெருமீறிவிசாராமற்
சுற்றோமேமோனக் கரு.

(அ௩)

உடல்பொய்யுறவு - முற்றிற்று.

சூ. இசுஉ.

கொச்சகக்கலிப்பா.

ஏசுற்றவந்நிலையே யெந்தைபரி பூரணமாய்
மாசற்றவானந்த வாரி வழங்கிடமே
பூசுந்நழல்போ லுலகநெறி வாதனையாற்
பாசத்துட்செல்லாதே பஸ்காலும் பாழ்நெஞ்சே. (க)

பாழாடியெண்டப் பாப்பையெல்லாம் வாய்மறித்து
மாழாழியின்பத் தழுந்தப்படி யாயோ [போல்
தாழாயோவெந்தை யருட்டாட்கீழ்நெஞ்சே யெனைப்
வாழாதுவாழ்ந் தழியாவண்ண மிருப்பாயே. (உ)

இருப்பாயிருந்திடப் பேரின்பவெனிக்கே நமக்குக்
குருப்பார்வையில்லாமற் கூடக் கிடைத்திடமோ
வருட்பாய்நமக்காக வாளவந்தார் பொன்னடிகீழ்
மருட்பேயர்போலிருக்க வாகண்டாய் வஞ்சநெஞ்சே.

வஞ்சமோபண்டையுள வாதனையா னியலைந்து
கொஞ்சமுற்றாயுன்னைக் குறைசொல்ல வாயுமுண்டோ
வஞ்சலஞ்சலென் றிரங்குமானந்த மாகடற்கீழ்
நெஞ்சமேயென்போல நீயழுந்த வாராயோ. (ச)

* வாராவரவாய் வடநிழற்கீழ் வீற்றிருந்த
பூராயநம்மைப் புலப்படுத்த வேண்டியன்றோ
வோராயோநெஞ்சே யுருகாயோ வுற்றிருந்து
பாராயோவவ்வுருவைப் பார்த்தநிறைவாய்விடுமே. (ரு)

வாபாதோலின்ப வெள்ளம்வந்துன் வழியாகப்
பாயாதோநாளும் பயிராய்ப் பிழையேனோ
வோயாமலுன்னி யுருகுநெஞ்சே யந்திலைக்கே
தாயானமோன னருள்சந்திக்க வந்திடமே. (க)

வந்தவரவை மறந்துலகாய் வாழ்ந்துகன்ம
பந்தமுறவுன்னைப் படிப்பிக்கக் கற்றவாய்
நீந்தமதியேனாக் கிங்கென்மதிகே ளென்னுலே
சந்ததநெஞ்சே பரத்திற்சாரினின்ப முண்டாமே. (எ)

இன்பமயமா யுலகமெல்லாம் பிழைப்பதற்குன்
னன்புநிலையென்பா ரதுவுதினை யன்றியுண்டோ
வுன்புலத்தையோரி னருட்கொப்பாவாய் நெஞ்சேநீ
தென்புலத்தாரோ டிருந்துசெய்ப்புகை கொண்டருளே.

அருளேயோராலய மாவானந்த மாயிருந்த
பொருளோடியானிருக்கப் போயொளித்த நெஞ்சேநீ
மருடார்முயற்கோடோ வான்மலரோ பேய்த்தேரோ
விருடார்நீயுறைந்த தெவ்விடமோ கானேனே. (க)

எவ்விடத்தும்பூரணமா மெந்தைபிரான் றண்ணருளே
யவ்விடத்தேயுன்னைநெஞ்சே யாராயிற் கண்டிலனே
யவ்விடத்துமாயையிலே மாண்டனையோ வவ்விடமுஞ்
செவ்விடமேநீயுஞ் செனனமற்று வாழியவே. (க0)

ஏசுற்றவந்நிலை-முற்றிற்று. ஆ : ௧௫௫௨.

காடுங்கனாயு மனக்குரங்கு கால்விட்டோட வத
ன்பிறகே, யோடுத்தொழிலாற் பயனுளதோ வொன்றா
ய்ப்பலவாய் யுயிர்க்குயிரா, யாடுங்கருணைப் பாஞ்சோ
தியருளோப் பெறுதற் கன்புநிலை, தேடும்பருவ மிதுகண்
டர் சேரவாருஞ் சகத்தீரோ. (க)

சைவசமய மேசமயஞ் சமயாதிதப் பழம்பொரு
ளைக், கைவந்திடவே மன்றாள்வெளி காட்டுமித்தக் கரு
த்தைவிட்டுப், பொய்வந்துழலுஞ் சமயநெறி புகுத
வேண்டா முத்திதருந், 'தெய்வசபையைக் காண்பதற்
குச் சேரவாருஞ் சகத்தீரோ. (உ)

காடுங்கனாயு கலந்தண்ணக் கண்டரகண் டாகாரசி
வ, போகமெனும் பேரின்பவெள்ளம் பொங்கித்ததும்
சிப் பூரணமா, யேகவுருவாய்க் கிடக்குதைபோ வின்
புற்றிட நாமினியெடுத்த, தேகம்வியுமுன் புசிப்பதற்
குச் சேரவாருஞ் சகத்தீரோ. (ங)

காடுங்கனாயும்-முற்றிற்று. ஆ ௫௫௫.

எ டு த் த தே க ம்.

கட்டளைக்கலிப்பா.

எடுத்ததேகம் பொருளாவி முன்னுநீ
யெனக்கொன்றில்லை யெனமோன நன்னெறி

கொடுத்தபோது கொடுத்ததன் ரூபியும்
 குளரிநானென்று கூத்தாடமாயையை
 விடுத்தவாறும் கண்ணிரொடுகம்பலை
 விலகுமாறுமென் வேட்டைப் பரவாகத்தைத்
 தடுத்தவாறும் புகலாய்சிரகிரித்
 தாயுமான தயாபரமூர்த்தியே.

(க)

நோயும்வெங்கலிப் பேயுந்தொடரின்
 னூலிற்சொன்ன முறையியமாதிநான்
 ரோயும்வண்ண மெனைக்காக்குங்காவலுந்
 தொழும்புகொள்ளுஞ் சுவாமியுந்கண்டாய்
 யோயஞ்சன்ம மினியஞ்சலஞ்சலென்
 றலகங்கண்டு தொழுவோருருவிலே
 தாயுந்தந்தையு மாணோய்சிரகிரித்
 தாயுமான தயாபரமூர்த்தியே.

(உ)

எடுத்ததேகம்-முற்றிற்று. ஆ. ௫௫௭.

முகமெலாம்.

முகமெலாங்கனிர்முத்தரும்பிடச்செங்கை முகிழ்
 ப்ப, வுகமெலாங்குழைந் தானந்தமாக நல்லநிஞ, ரிக
 மெலாந்தவ மிழைக்கின்று றென்செய்கோவேழை, சக
 மெலாம்பெற நல்லருளுதரமாச் சமைந்தோய். (க)

முகமெலாம் - முற்றிற்று. ஆ. ௫௫௮.

கொச்சகக்கலிப்பா.

நிடமுறவே நின்னருளைச் சேர்த்தென்னைக்காத்தா
ளக், கடனானக்கென் றெண்ணியின்னைக் கைகுவித்தோ
னானலனோ, வடைவுகெட்ட பாழ்மாயை யாழியிலே
யின்னமல்லற், படமுடியா தென்னாவிப் பற்றேபரா
பரமே. (க)

ஆராமைகண்டிற் கருட்குருவாய் நியொருகால்
வாராயோவந்து வருத்தமெல்லாந் தீராயோ
பூராயமாகவருட் பூரணத்தி லண்டமுதற்
பாராதிவைத்த பதியே பராபரமே. (உ)

வாழாதுவாழவுனை வந்தடைந்தோ ரெல்லாரு
மாழாழியென்ன வருளானா ரமூக்காற்றோ
டேழாபெனவுலக மேசுமினி நானொருவன்
பாழாகவாறுமுகம் பார்ந் பராபரமே. (ஈ)

உள்ளத்தினுள்ளே யொளித்தென்னை யாட்டுகின்ற
கள்ளக்கருணையை யான்காணுந் தரமாமோ
வெள்ளத்தைமாற்றி விடக்குண்பார் நஞ்சூட்டும்
பள்ளத்தின்மீன்போற் பதைத்தேன் பராபரமே. (ச)

வாவிக்கமலமலர்வண்டாய்த்துவண்டுதுவண், டா
விக்ருணின்ற வுனக்கன்புவைத்தார்க் கஞ்சலென்பாய்
பூவிற்கும்வான்கடையிற் புல்விற்போர் போலவொன்
றைப், பாவிக்கமாட்டேன் பதியே பராபரமே. (ரு)

விண்ணாவெற்பின் விழுந்தாங்கெனமார்பிற் [யோ.
கண்ணாறுபாய்ச்சிடுமென் காதல்வெள்ளங் கண்டினை
தண்ணாறுசார்தபதத் தற்பரமே நால்வேதப்
பண்ணாறுமின்பப் பதியே பராபரமே. (௬)

கூடியநின்றேடியார் கூட்டமென்றோ வாய்க்குமென
வாடியவென்னெஞ்சமுக வாட்டமுநீ கண்டிளையோ
தேடியநின்றேருளைத்திடுக்கனைத்துங் கைகுவித்துப்
பாடியநான்கண்டாய்ப்பதியே பராபரமே. (௭)

நெஞ்சத்தினுடே நினைவாய் நினவூடு
மஞ்சலெனவாழு மெனதாவித் துணையே
சஞ்சலமாற் றினையினிமேற் றுய்க்குபசாரம்புகன்று
பஞ்சரிக்கநானூர் பதியே பராபரமே. (௮)

புத்திரெறியாகவுனைப் போற்றிப் பலகால
முத்திரெறிவேண்டாத மூடனே னாகெடுவேன்
சித்திரெறிக்கென்கடவேன் சேடியார்க் கேவல்செயும்
பத்திரெறிக்கேனுமுகம் பார்நீ பராபரமே. (௯)

கீண்டறியேன் கேட்டறியேன் காட்டுநினையேயித.
யங், கொண்டறியேன் முத்திரெறிக்குந் தரமுமுண்
டோ, தொண்டறியாப் பேதைமையேன் சொல்லேனி
ன் றென்மையெல்லாம், பண்டறிவாய்நீயே பகராய்
பராபரமே. (௧௦)

திடமுறவே - முற்றிற்று. ஆடுசுஅ

கொச்சகக்கணிப்பா.

தன்னையநியத் தனதருளாற் றுணுணர்த்த
மன்னைப்பொருளெனவே வாழாமற் பாழொஞ்சே
பொன்னைப்புலியை மடப்பூவைவயனா மெய்யெனவே
யென்னைக்கவர்ந்திழுத் திட்டென்னபலன் கண்டாயே.

தன்னை - முற்றிற்று. ஆ. ௫௯௩௩.

ஆக்குவை.

ஆக்குவைமாயை யாவுநொடியினி லவற்றைமாள
நக்குவைரிக்கமில்லா நனைப்பொடு மறப்புமாற்றிப்
போக்கொடுவரவுமின்றிப் புனிதநல் லருளானந்தந்
தாக்கவுஞ்செய்வாயன்றோ சச்சிதானந்த வாழ்வே. ()

ஆக்குவை - முற்றிற்று. ஆ. ௫௯௪௦.

கற்புறுசிந்தை.

கற்புறுசிந்தைமாதர் கணவரை யன்றிவேறோ
நிற்புறத்தவனாராடார் யாங்கனும்இன்ப வாழ்வுந்
தற்பொறியாகநல்குந் தலைவநின்னலதோர் தெய்வம்
பொற்புறக்கருதோங்கண்டாய் பூரணனந்த வாழ்வே.

முருந்தினநகையார்பார முலைமுகந் தழுவிச்செவ்வாய்
விருந்தமிர்தெனவருந்தி வெறியாட்டுக் காளாய்நாளு
மிருந்தலோகாயுதப்பே நினத்தனா யிருந்தவேழை
பொருந்தவுந்ததிமேலுண்டோ பூரணனந்த வாழ்வே.

திதெலாமொன்றும்வன்மைசெறிந்திருட்படலம்போ
பாதகசிற்தைபெற்ற பதகனுன் பாதகீழ [ர்த்த
லாதரவடையவுள்ளன் பருள்கிலையாயின் மற்றியார்
போதனைசெய்யவல்லார் பூரணனந்த வாழ்வே. (௩)

நாதனைநாதாதித நண்பனைநடுவாய் நின்ற
நீதனைக்கலந்துநிற்க நெஞ்சுமே நீவாவென்றால் [ர்க்க
வாதனைபெருக்கியென்னை வசஞ்செய்து மனந்துன்மா
போதனைசெய்தனன்றோ பூரணனந்த வாழ்வே. (௪)

எண்ணியவெண்ணமெல்லா மிறப்புமேற் பிறப்புக்
காசை, பண்ணியென் னறிவையெல்லாம் பாழாக்கி
யெனைப்பாழாக்குந், திண்ணியவினையைக்கொன்று சி
றிப்பனையுய்யக் கொண்டாற், புண்ணியநினக்கே யன்
றோ பூரணனந்தவாழ்வே. (௫)

பத்திரீபத்திக்கான பலனுந் பலவாச்சொல்லுஞ்
சித்திரீசித்தர்சித்தித் திறமுநீ திறமார்டோன
முத்திரீமுத்திக்கான முதலுநீ முதன்மையான
புத்திரீயெனக்கொன்றுண்டோ பூரண னந்தவாழ்வே.

தாயினுமினியநின்னைச் சரணெனவடைந்த நாயேன்
பேயினுங்கடையனாகிப் பிதற்றுதல் செய்தானன்றோ
தீயிடைமெழுகாய்நொந்தேன் நெளிவிலேன் வீணே
காலம், போயினதாற்றுகில்லேன் பூரணனந்தவாழ்வே.

கற்புறுசிந்தை - முற்றிற்று. ஆட ருளள.

பதியுண்டிபதியுண்டி புத்திரர்கன்மித்திரர்கள்
பக்கமுண்டெக்காலமும்
பவிகண்டு தவிகண்டு திட்டாந்தமாகபும
படொலுந் தியிரமணுகாக்
கதியுண்டு ஞானமாய் கதிருண்டு சதுருண்டு
காயசித்திகளு முண்டு
கறையுண்ட கண்டர்பா லம்மைநின்றூளிற்
கருத்தொன்று முண்டாகுமே
னதியுண்ட கடலெனச் சமாபத்தையுண்டபா
ஞானவானந்த வொளியே
நாதாந்தருபமே வேதாந்த மோனமே
நானெனும்கந்தை தீர்த்தென்
மதியுண்ட மதியான மதிவதன வல்லியே
மதுகுதனன் றங்கையே
வனாராஜனுக்கிருகன் மணியாயுதித்தமலை
வளர்காதலிப்பெ னுமையே.

(க)

தெட்டிலேவலியமட மாதர்வாய்வெட்டிலே
சிற்றிடையிலே நடையிலே
சேலொத்தவிழியிலே பாலொத்தமொழியிலே
சிற்றிடைததற் சிற்றிலே
பொட்டிலேயவர்கட்டு பட்டிலேபுனைகந்த
பொடியிலே யடியிலேமேற்

பூரித்தமுலையிலே நிற்கின்றநிலையிலே
 புந்திதனை துழையவிட்டு
 நெட்டிலேயையாம லறிவிலேபொறையிலே
 நின்னடியார் கூட்டத்திலே
 நிலைபெற்றவன்பிலே மலைவற்றமெய்க்குஞான
 சூரபத்திலேயு னிருதான்
 மட்டிலேமனதுசெல நினதருளுமருள்வையோ
 வளமருவு தேவையரசே
 வகாராஜன்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
 வளர்காதலிப்பெணுமையே.

(2)

பூதமுதலாகவே நாதபரியந்தமும்
 பொய்யென்றெனைக் காட்டியென்
 போதத்தினடுவாகி யடியீறுமில்லாத
 போதபூரண வெளிக்கு
 ளே துமறநிலல்லென்று பாயமாலைத்துநீனை
 வெல்லாஞ்செய் வல்லசித்தா
 மின்பவுருவைத்தந்த வன்னையேநின்னையே
 யெளியேன் மறந்துய்வனோ
 வேதமுதலானநல் லாகமத்தன்மையை
 விளக்குமுட் கண்ணிலார்க்கு
 மிக்கநின்மகிமையைக் கேளாதசெவிடர்க்கும்
 வினுவாதம் புகலும்வாய்

வாதனோயாளர்க்கு மெட்டாதமுக்கனுடை
 மாமருந்துக் கமிர்தமே
 வகாராஜனுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
 வளர்காதலிப்பெ னுமையே.

(ங)

மிடியிட்டவாழ்க்கையா லுப்பிட்டகலமெனவு
 மெய்யெலா முள்ளுடைந்து
 வீறிட்டசெல்வர்தந் தலைவாயில்வாசமாய்
 வேதனைக னுறவேதனுந்
 துடியிட்டவெவ்வீனையை யேவினான்பாவிநான்
 ரொடரிட்ட தொழில்களெல்லாந்
 துண்டிட்டசாண்கும்பி யின்பொருட்டாயதுன்
 ரொண்டர்பணி செய்வதென்றே
 வடியிட்டசெந்தமிழி னருமையிட்டாருரி
 லரிவையோர் பரவைவாயி
 லம்மட்டுமடியிட்டி நடைநடந்தருளடிக
 ளடியீது முடியீதென
 வடியிட்டமறைபேசு பச்சிளங்கிள்ளியே
 வளமருவு தேவையரசே
 வகாராஜனுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
 வளர்காதலிப்பெ னுமையே.

(உ)

பூரணிபுராதனி சுமங்கலைசுதந்தரி
 புரார்தகி திரியம்பகியெழிற்

புங்கவிவிளங்குசிவ சங்கரிசகஸ்ரதள
புத்தபமிசை வீற்றிருக்கு
நார்ணிமனாதித நாயகிகுனாதித
நாதாந்த சத்தியென்றுன்
னாமேயுச்சரித் திடுமடியார்நாமமே
நாணுச்சரிக்க வசமோ
வாரணிசடைக்கடவு ளாரணியெனப்புகழ்
வகிலாண்டகோடி யின்ற
வன்னையேபின்னையுங் கன்னியெனமறைபேசு
மானந்த ரூபமயிலே
வாரணியுமிருகொங்கை மாதர்மகிழ்கங்கைபுகழ்.
வளமருவு தேவையரசே
வரைராஜனுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
வளர்காதலிப்பெ னுமையே.

(௫)

பாகமோபெறவுனைப் பாடவறியேன்மல்
பரிபாகம் வரவுமனதிற்
பண்புமோசற்றுமில்ல நியமமோசெய்திடப்
பாவியேன் பாபரூப
தேகமோதிடமில்லை ஞானமோகனவிலுஞ்
சிந்தியேன் பேரின்பமோ
சேரவென்றற்கள்ள மனதுமோமெத்தவுஞ்
சிந்திக்குதென் செய்குவேன்

மோகமோமதமோகு ரோதமோலோபமோ
முற்றுமாற்சரிய மோதான்
முதியிட்டெனைக்கொள்ளு நிதியமோதேடவெனின்
மூசுவரி வண்டுபோல
மாமமோடவும்வல்ல னெனையாளவல்லையோ
வளமருவு தேனையரசே
வனாராஜனக்கிருதன் மணியாயுதித்தமலை
வளர்காதலிப்பே னுமையே.

(௬)

தூளேறுதுசிபோல் வினையேறுமெய்யெனந்
தொக்கினுட் சிக்கினானுஞ்
சுழலேறுகாற்றினிடை யழலேறுபஞ்செனச்
சூறையிட் டறிவையெல்லா
நாளேறநாளேற வார்த்திகமெனுங்குற்றி
னட்பேற வுள்ளுடைந்து
நயனங்களற்றதோ ருளேறுபோலவே
நானிலந்தனி லலையவோ
வேளேறுதந்தியைக் கனதந்தியுடன்வென்று
லிளைபேறு மாலேகுடி
லிண்ணேறுமேகங்கள் வெற்பேறிமறைவுற
வெருட்டிய கருங்கூந்தலாய்
வாளேறுகண்ணியே விடையேறுமெம்பிரான்
மனதுக்கிசைந்த மயிலே

வகாராஜனுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
வளர்காதலிப்பெ னுமையே.

(௭)

பூதமொடுபழகிவள றிந்திரியமாம்பேய்கள்
புந்திமுத லானபேய்கள்
போராடுகோபாதி ராகுசுசப்பேய்களென்
போதத்தை யூழித்து
வேதனைவளர்த்திடச் சதுர்வேதவஞ்சன்
விதித்தானி வல்லலெல்லாம்
வீழும்படிக்குனது மௌனமந்த்ராபிக்ய
வித்தைபை வியந்தருள்வையோ
நாதவடிவாவிய மஹாமந்த்ரரூபியே
நாதாந்த வெட்டவெளியே
நற்சமயமானபயிர் தழையவருமேகமே
ஞானவா னந்தமயிலே
வாதமிடுபரசமயம் யாவுக்குமுணர்வரிய
மகிமைபெறு பெரியபொருளே
வகாராஜனுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
வளர்காதலிப்பெ னுமையே.

(௮)

—(*)—

மலைவளர்காதலி - முற்றிற்று.

ஆ. ௧௮௧௦.

அநிலாண்டநாயகி-விருத்தம்.

வட்டமிட்டொளிர் பிரானவாயுவென - நிகளமோ
 நெமனஞ்செயு, மனமெனும்பெரிய மத்தயானையை
 யென் - வசமடக்கிடினமு மண்டலத், திட்டமுற்றவன
 ராஜ்யோகமீவன் - யோகமென்றறிஞர் புகழுவே, யே
 னையேழலவி ன்நிவாழ்வனினி-யிங்கிதற்குமனு மான
 மோ, பட்டவர்த்தனர் பராவுச்சந்தர-பாக்யமானசப
 யோகமும், பாரகாவிய கவித்வநான்மறை - பராயண
 ஞ்செய்மதி புகழு, மட்டசித்தியுந லன்பருக்கருள-வி
 ருடாகட்டியபொ னன்னமே, யண்டகோடிபுகழ் கா
 வைவாழ்மதி - லாண்டநாயகியெ னம்மைமே. (க)

அநிலாண்டநாயகி - முற்றிற்று. ஆ ௫௮௬.

பெரியநாயகி-விருத்தம்.

காற்றைப்பிடித்துமட் கரகத்தடைத்தபடி - கன்
 மப்புனற்குளுநுங், கடைகெட்டநவவாயில் பெற்றபசு
 மட்கலக் - சாயத்தனெனையிருத்திச், சோற்றைச்சுமத்
 திந் பங்கித்துவைக்கத் - தருத்திக்குண் மதுவென்ன
 வே, தள்ளித்துடித்தென்ன பேறுபெற்றேனருட்-டோ
 யந் பாய்ச்சல்செய்து, நாற்றைப்பதித்தென ஞானமா
 ம்பயிரதனை - நாட்டிப்புலப்பட்டியு, நமனானஜீப்பூடு
 மனுகாமன்முன்னின்று - நாடுசிவபோகமான, பேற்
 றைப்பகுந்தருளி யெனையாளவல்லேபோ - பெரியவகி
 லாண்டகோடி, பெற்றநாயகிபெரிய கபிலைமாநகர்மரு
 வு-பெரியநா யகியம்மைமே. (க)

பெரியநாயகி - முற்றிற்று. ஆ ௫௮௭.

திந்தைதாய்மகவுமனை வாழ்க்கையாச்சுக்
சகமனைத்துமெளரியரு டழைத்தபோதே
யிர்திரசாலங்க னவுகானனீரா
யிருந்ததுவேயிவ்வியற்கை யென்னெயென்னே. (க)

என்னைநான்கொடுக்க வொருப்பட்டகால
மியாதிருந்தென்னெவைபோ யென்னென்னைநீங்கா
வன்னைபோலருள் பொழியுங்கருணைவாரி
யானந்தப்பெருமுகிலே யரசேசொல்லாய். (உ).

அரசே நின்றிருக்கருணை யல்லாதொன்றை
யறியாதசிறியே னானதனான்முத்திக்
கனாசேரும்படிக்கு நருட்புணையக்கூட்டுந்
கைப்பிடியேகடைபிடியாக் கருத்துட்கொண்டேன்.நா

கண்டேனிக் கென்னையு மென்றனையநிங்காக்
கருணையுநின்றன்னையுநான் கண்டேன்கண்டேன்
விண்டேனென்றெனைப் புறம்பாத்தள்ளவேண்டாம்
விண்டதுநின்னருட்களிப்பின் வியப்பாலன்றோ. (ச)

ஓவென்றசுத்தவெளி யொன்றேநின்றிய்
சூயினாயெல்லாம்வம்மினென வுவட்டாவின்பத்
தேவென்றநீகலந்து கலந்துமுத்தி
சேர்த்தனையேற்குறவாமோ செகவிலாசம். (௫)

செகத்தையெல்லா மனுவளவுஞ்சிதருவண்ணஞ்
சேர்த்தனுலில்லைவப்பை யனுத்திராயெல்லா
மகத்துவமாப்பிர மாண்டமாகச்செய்யும்
வல்லவாநீரினைந்த வாறேயெல்லாம். (௬)

சொல்லாலேவாய் துடிப்பதல்லானெஞ்சந்
துடித்திருகனீரருவி சொரியத்தேம்பிக்
கல்லாலேயிருந்தநெஞ்சங் கல்லான்முக்கட்
கனியேநெக்குருகிடவுங் காண்பேன்சொல்லோ. (௭)
தந்தைதாய்-முற்றிற்று. ஆட ருசுச.

பெற்றவட்கே.

பெற்றவட்கே தெரியுமந்த வருத்தம்பின்னை
பெருப்பேதை யறிவாளோ பேரானந்த
முற்றவர்க்கே கண்ணீர்கம்பலை யுண்டாகு
முருதவளோ கன்னெஞ்ச முடையராவார். (௧)

ஆவாவென் றழுதுதொழுங் கையராகி
யப்பனே யானந்த வடிகளேநீ
வாவாயென்ற வர்க்கருளுங் கருணையெந்தாய்
வன்னெஞ்சர்க் கிரங்குவதெவ் வாறுநீயே. (௨)

நீயேயிக் கெனியேற்குந் தாகமோக
நினைவுடே நின்றணர்த்தி நிகழ்த்தலாலே

பேயேற்குந் தனக்கெனவோ ரன்புமுண்டோ
பெம்மானே மின்னமன்பு பெருகப்பாராய். (௩)

பாராயோ வென்றுயர மெல்லாமையா
பகருமுன்னே தெரியாதோ பாலியேன்முன்
வாராயோ வின்னமொரு காலானுலு
மலர்க்காலென் சென்னிமிசை வைத்திடாயோ. (௩)

வைத்திநெங்காலைப் பிடித்துக்கண்ணின் மார்பில்
வைத்தனைத்துக் கொண்டுக்கையால் வளைத்துக்கட்டிச்
சித்தமிசைப் புகவிருத்திப் பிடித்துக்கொண்டு
தியக்கமற விற்பசுகஞ் சேர்வதென்றோ. (௩)

சேராமற்சிற் தினத்தைப்பிரித் தெந்நாளூந்
திருவடிப்பே ரினத்துடனே சேராவண்ண
மாராக நானலைந்தே னரசேந்தா
னறிந்திருந்து மாயையிலே னமுந்தவைத்தாய். (௪)

வைத்தபொரு ளுடலாவி முன்றுநின்கை
வசமெனவே யான்கொடுக்க வாங்கிக்கொண்டு
சித்தமிசைப் புகுந்ததுதான் மெய்யோபொய்யோ
சிறியேற்கிங் குளவுகாயாய் திகையாவண்ணம். (௪)

திகையாதோ வெந்நாளும் பேரானந்தத்
தெள்ளமுத முதவாமற்றி வலிகாட்டி

வகையாக வலக்கழித்தா யுண்டுடுத்து
காழ்ந்தேனா னிரண்டிகான் மாடுபோலே. (அ)

மாடுமக்கள் சிற்றிடையார் செம்பொருடை
வைத்தகன தனமேடை மாடகூடம்
விதிமென்பாற் றொடர்ச்சியோ விடைவிடாமன்
மிக்ககதி வீடன்றோ விளங்கல்வேண்டும் (க)

விளங்கவெனக் குள்ளுள்ளே விளங்காநின்ற
வேதகமேபோதகமே விமலவாழ்வே
களங்கரகிதப்பொருளே யென்னை நீங்காக்
கண்ணுதலே நாதாந்தக் காட்சிப்பேறே. (க0)

நாதமே நாதாந்த வெளியேசுத்த
ஞாநருவே ஞானமே ஞாயமேநல்
வேதமே வேதமுடி வானமோன
வித்தேயிங் கென்னையினி விட்டிடாதே. (கக)

பெற்றவட்கே - முற்றிற்று. ஆட ஈராடு.

கல்லாலின்.

கல்லாலின்முறனி லொருநால் வார்க்குங்
கடவுண் யுணர்த்துவதுங் கைக்காட்டென்றுற்
சொல்லாலே சொலப்பதிமோ சொல்லுந்தன்மை
தரும்புபற்றிக் கடல்கடக்குந் துணிபேயன்றோ. (க)

அன்றோவா மோவெனவுஞ் சமயகோடி
யத்தனையும் வெவ்வேறு யரற்றநேரோ
நின்றாயே நினைப்பெறமா நெவ்வாறுங்கே
நின்னருள்கொண் டறிவதெல்லா னெறிவேருண்டோ.

நெறிபார்க்கி னின்னையன்றி யகிலம்வேறோ
நிலநீர்திக் கால்வானு நீயலாத
குறியாது மில்லையென்றால் யாங்கள்வேறோ
கோலதயொரு கூறுடையாய் கூறாய்கூறாய். (௩)

கூறுயவைம்பூதச் சுமையைத் தாங்கிக்
குணமிலா மனமெனும்பேய்க் குரங்கின்பின்னே
மாறாதகவலையுடன் சுழல வென்னை
வைத்தனையே பரமேசின் மகிமைநன்றே. (௪)

நன்றெனவுந் தீதெனவு மெனக்கிங்குண்டோ
நானாகிநீயிருந்த நியாயஞ் சற்றே
யின்றெனக்கு வெளியானு லெல்லாம்வல்ல
விறைவாசின் னடியருட னிருந்துவாழ்வேன். (௫)

வாழ்வெனவுந் தாழ்வெனவு மிரண்டாப்பேசும்
வையகத்தார் கற்பனையா மயக்கமான
பாழ்வலையைக் கிழித்துதறிச் செயல்போய்வாழப்
பரமேசின் னுணந்தப் பார்வையெங்கே. (௬)

எங்கேயெங் கேயருளென் நெயமயிரந்தா
 னெழையிவ னெனவுமெண்ணி யிச்சைகூரு
 மங்கேயெங் கேயெளிவந் தென்னையாண்ட
 வாரமுதே யுனைக்காண்பா னலந்துபோனேன். (௭)

போனநாட் கிரங்குவதே தொழிலாவிக்ங்ஙன்
 பொருந்துநா ளத்தனையும் போக்குனெனென்
 ஞானகு யகனேநின் மோனஞான
 நாட்டமுற்று வாழ்ந்திருக்கு நாளெந்நாளோ. (௮)

நாட்பட்ட கமலமென்ன விதயமேவு
 நறுந்தேனே துன்மார்க்க நாரிமார்கண்
 வாட்பட்ட காயமிந்தத் காயமென்றோ
 வன்கூற்று முயிர்பிடிக்க வருமந்நிதி. (௯)

நீதியெங்கே மறையெங்கே மண்விண்ணெங்கே
 நித்தியரா மவர்களுங்கே நெறிதப்பாத
 சாதியெங்கே பொழுக்கமெங்கே யாங்களெங்கே
 தற்பரநீ பின்னொமொன்றைச் சமைப்பதானால். (௧0)

ஆனாலு யானெனதிக் கற்றவெல்லை
 யதுபோது மதுகதிதா னல்லவென்று
 போனாலும் யான்போவ னல்லான்மோனப்
 புண்ணியனே வேறுமொரு பொருளைநாடேன் (௧௧)

பொருளேநின் பூரணமே லிட்டகாலம்
 போக்குவா வுண்டோதற் போதமுண்டோ
 விருடானுன் டோவல்லால் வெளிதானுண்டோ
 வுன்பமுண்டோ துன்பமுண்டோ யாமங்குண்டோ.()

உண்டோநீ படைத்தவயிர்த் திரனிஸென்போ
 லொருபாவி தேகாதி யுலகம்பொய்யாக்
 கண்டேயு மெள்ளளவுத் துறவுமின்றிக்
 காசினிக்கு ளைந்தவரார் காட்டாய்தேவே. (கா)

தேவொல்லாந் தொழச்சிவந்த செந்தாண்முகட்
 செங்கரும்பே மொழிக்குமொழி தித்திப்பாக
 மூவர்சொலுந் தழிழ்கேட்குந் திருச்செவிக்கே
 முடனேன் புலம்பியசொன் முற்றுமோதான். (கா)

முற்றுமோ வெனக்கினி யானந்தவாழ்வு
 முதறிவுக் கினியாப்நின் முளரித்தாளிற்
 பற்றுமோ சற்றுமில்லை யையோவையோ
 பாவிபடுங் கட்கலக்கம் பார்த்திலாயோ. (கா)

பார்த்தன வெல்லாமழியு மதனாற்சுட்டிப்
 பாராதே பார்த்திருக்கப் பரமேமோன
 மூர்த்திவடி வாயுணர்த்துங் கைக்காட்டுண்மை
 முற்றியென தல்லல்வினை முடிவதென்றோ. (கா)

என்றுநீ யன்றுளம்யா மென்பதென்னை
விதுநிற்க வெல்லாந்தா மில்லையென்றே
பொன்றிடச்செய் வல்லவனீ யெமைப்படைக்கும்
பொற்புடையா யென்னினது பொருந்திடாதே. (கௌ)

பொருந்துசக மனைத்தினையும் பொய்பொய்யென்று
புகன்றபடி மெய்பென்றே போதருபந்
திருந்தபடி பென்றிருப்ப தன்றேயன்றோ
வெம்பெருமான் யான்கவலை யெய்தாக்காலம். (கடி)

காலமே காலமொரு மூன்றுங்காட்டுங்
காரணமேகாரண காரியங்க ளில்லாக்
கோலமேயென வாவா வென்றுகூவிக் [ய்.
குறைவறநின்னருள்கொடுத்தாற் குறைவோசொல்லா

சொல்லாய தகுதியெல்லாங் கடந்துநின்ற
சொருபானந்தச் சுடரோ தொண்டனேனைக்
கல்லாகப் படைத்தாலு மெத்தநன்றே
காணமுட னுறையு கலக்கமாட்டேன். (உ௦)

கூலங்காத ரெஞ்சுடைய ஞானதீரர்
கடவுளுனைக் காணவே காயமாநி
புலங்காணர் நானொருவன் ஞானம்பேசி
பொய்க்கூடு காத்ததென்ன புதுமைகண்டாய். (உ௧)

கண்டிலையோ யான்படும்பா டெல்லாமுன்று
கண்ணிருந்துந் தெரியாதோ கசுந்துள்ளன்பார்
தொண்டாடித் தொண்டனன்றோ கருணைநீங்காச்
சுத்தபரி பூரணமாஞ் சோதிநாதா. (உஉ)

சோதியா யிருப்பிழம்பைச் சூறையாடுந்
துவெளியேயெனைத்தொடர்ந்து தொடர்ந்தெங்காளும்
வாதியா நின்றவினைப் பகையைவென்ற
வாழ்வேயிங் குணப்பிரிந்து மயங்குகின்றேன். (உ௩)

மயக்குறுமென் மனமனாகாப் பாதைகாட்டி
வல்வினையைப் பறித்தனையே வாழ்வேநானென்
செயக்கடவேன் செயலெல்லா நினைதேயென்று
செங்கைகுவிப் பேனல்லாற் செயல்வேறில்லை. (உ௪)
வேறுபடுஞ் சமயமெல்லாம் புகுந்துபார்க்கின்
விளங்குபரம் பொருளேனின் வினையாட்டல்லான்
மாறுபடுங் கருத்தில்லை முடிவின்மோன
வாரிதியி னதித்திரள்போல் வயங்கிற்றம்மா. (உ௫)

அம்மாவீ ததிசயந்தா னன்றோவன்றோ
வகண்டநிலை யாக்கியென்னை யறிவாம்வண்ணஞ்
சும்மாவே யிருக்கவைத்தா யையாவாங்கே
சுகமயமா யிருப்பதல்லாற் சொல்வானென்னே. (உ௬)

என்னேநான் பிறந்துழல வந்தவாறிங்
கெனக்கெனவோர் செயலிலையே யேழையேன்பான்

முன்னேசெய் வினையெனவும் பின்னேவந்து
 மூலும்வின யெனவும்வர முறையெனெந்தாய். (உஎ)
 தீர்ப்பான தண்ணருளை நிரம்பவைத்துத்
 தமிழேனைப் புரவாமற் தள்ளித்தள்ளிப்
 போயான தென்கொலையா வேகதேசம்
 பூரணத்துக் குண்டோதான் புகலல்வேண்டும். (உஅ)

புலரிய நின்வினையாட் டென்னையெந்தாய்
 புன்மையறி வுடையவென்னைப் பொருளாப்பண்ணி
 யிகல்வினைக்கு மலமாயை கன்மத்தனடே
 விடருறவுஞ் செய்தனையே யிரக்கமிதோ. (உக)

இரக்கமொடு பொறையீத லறிவாசார
 மில்லேனா னல்லோர்க ளீட்டங்கண்டாற்
 கரக்குமியல் புடையேன்பாழ் நெஞ்சமெந்தாய்
 கருத்தாதோ வல்லருக்கோ கரியகல்லோ. (உ௦)
 கல்லாநின் முற்றிற்று. ஆகாஊடு.

பராபரக்கண்ணி.

சீராருந்தெய்வத் திருவருளாம்பூமிமுதற்
 பாராதியாண்ட பதியேபராபரமே. (க)

கண்ணாக்கண்டோர் கருப்பொருள்காணாமலருள்
 விண்ணாடி ருத்தவின்ப வெற்பேபராபரமே. (உ)

சுந்தித்தவெல்லாமென் சிந்தையறிந்தேயுதவ
வந்தகருணை மழையேபராபரமே. (க)

ஆராவமுதே யரசேயானந்தவெள்ளப்
பேராறேமோனப் பெருக்கேபராபரமே. (ச)

ஆரவிரவொன்ன வனந்தமறையோலமிமே
பேரறிவேயின்பப் பெருக்கேபராபரமே. (ரு)

உடையிறந்தவன்பருளத் தோங்கொளியாயோங்கிக்
கடையிறந்தவின்பக் கடலேபராபரமே. (சு)

எத்திக்குந்தானாகி யென்னிதயத்தேயுறித்
தித்திக்குமானந்தத் தேனேபராபரமே. (எ)

திக்கொடுகிழ்மேலுந் திருவருளாம்பொற்பறிந்தோர்
கைக்குள்வளர்நெல்லிக் கனியேபராபரமே. (அ)

முத்தேபவளமே மொய்த்தபசும்பொற்சுடரே
சித்தேயென்னுள்ளத் தெனிலேபராபரமே. (க)

கண்ணேகருத்தேயென் கற்பகமேகண்ணிறைந்த
விண்ணையானந்த வியப்பேபராபரமே. (க௦)

வாக்காய்மனதாய் மனவாக்கிறந்தவர்பாற்
றுக்காதேதாக்குந் தனியேபராபரமே. (கக)

பார்த்தவிடமெல்லாம் பரவெளியாய்த்தோன்றவொ
ரு, வார்த்தைசொல்லவந்த மலுவேபராபரமே, (க௧)

வானந்தமண்ணினந்தம் வைத்துவைத்துப்பார்க்கவே
னக், கானந்தந்தந்த வரேபரபரமே. (க௭)

அன்பப்பெருக்கியென தாருயினாக்காக்கவந்த
வின்பப்பெருக்கே யிறையேபரபரமே. (க௮)

வானமெல்லாங்கொண்ட மௌனமணிப்பொட்டக
த்துக், கானபணியான வணியேபரபரமே. (க௯)

ஓநிமிருநிதியு மொன்றாகக்கண்டவர்க
னும்பொருளான நட்பேபரபரமே. (க௯)

சித்தநினைவுஞ் செயுஞ்செயலுந்யெனவா
ழுத்தமர்கட்கான வறவேபரபரமே. (க௯)

போதாந்தப்புண்ணியர்கள் போற்றிசயபோற்றியெ
னும், வேதாந்தவீட்டின் விளக்கேபரபரமே. (க௯)

முத்தாந்தவீதி முளரிதொழுமன்பருக்கே
வித்தாந்தவீதிவருந் தேவேபரபரமே. [க௯]

ஈனந்தருமுடல மென்னதியானென்பதற
வானந்தம்வேண்டி யலந்தேன்பரபரமே. (௨௦)

என்புருகெஞ்ச யிளகிக்கனாந்துகனாந்
தன்புருவாய்நிற்க வலந்தேன்பரபரமே. (௨௧)

சுத்தவறிவாய்ச் சுகம்பொருந்தினல்லாலென்
சித்தந்தெனியாதென் செய்வேன்பரபரமே. (௨௨)

மாருவனாபுதி வாய்க்கினல்லாலென்மயக்கந்

தேருதென்செய்வேன் சிவமேபராபரமே. (2௩)

தாகமறிந்தின்பரிட்டை தாராயேலாகெடுவேன்

நேகம்விழந்திடினென் செய்வேன்பராபரமே. (2௪)

அப்பாவென் னெய்ப்பில்வைப்பே யாற்றுகிலேன்
போற்றியென்று, செப்புதல்ல்லால்வேறென் செய்
வேன்பராபரமே. (2௫)

உற்றறியுமென்னறிவு முட்கருவிபோற்சலிமான்

டற்றுமின்பந்தந்திலையே யையாபராபரமே. (2௬)

சொல்லாலடங்காச் சுககட்டலில்வாய்மடுக்கி

னல்லாலென்றாக மறுமோபராபரமே. (2௭)

பாராயோவென்னைமுகம் பார்த்தொருகாலென்கவலை

தீராயோவாய்திறந்து செப்பாய்பராபரமே. (2௮)

ஓயாதோவென்கவலை யுள்ளையானந்தவெள்ளம்

பாயாதோவையா பகராய்பராபரமே. (௩0)

ஓகோவுனைப்பிரிந்தா ருள்ளங்கனலில்வைத்த

பாகோமெழுகோ பகராய்பராபரமே. (2௯)

கூடர்த்தவறிவத்தனையுங் கொள்ளுகொடுத்தன்னருளை

ப்பார்த்தவனானென்னைமுகம்பாராய்பராபரமே. (௩௧)

கூடலமுதேதேனையென் கண்ணைகவலைப்
படமுடியாதென்னைமுகம் பார்நீபராபரமே. (௩௨)

உள்ளமறிவா யுழப்பறிவாநானேழை
தள்ளிவிடின்மெத்தத் தவிப்பேன்பராபரமே. (௩௩)

கன்றிலுக்குச்சேதா கனிந்திரங்கல்போலவெனக்
கென்றிரங்குவாய்கருணை யெந்தாய்பராபரமே. (௩௪)

என்னுதவெண்ணமெலா மெண்ணியெண்ணியேழை
நெஞ்சம், புன்னாகச்செய்ததினிப் போதும்பராபர.()

ஆழித்தாரும்பெனவே யங்குமிங்குமுன்னடிமை
பாழிற்றிரிவதென்ன பாவம்பராபரமே. (௩௬)

கற்றவறிவாவுனைநான் கண்டவன்போற்கூத்தாடி
குற்றமென்றென்னெஞ்சே கொதிக்கும்பராபரமே. ()

ஐயாவுனைக்காண்பா னுசைகொண்டதத்தனையும்
பொய்யோவெளியாப் புகலாய்பராபரமே. (௩௮)

துன்பக்கண்ணீரிற் றுனைத்தேற்குன்னானந்த
வின்பக்கண்ணீர்வருவ தெந்நான்பராபரமே. (௩௯)

வஞ்சனையும்பொய்யுமுள்ளே வைத்தமுக்காளுயுளறு
நெஞ்சனுக்குமுண்டோ நெறிதான்பராபரமே. (௪0)

பாசம்போய்கின்றவர்போற் பாராட்டியானாஹு
மோசம்போனேனான் முறையோபராபரமே. (௪௧)

நன்றியேன்றி தறியே னுனென்றுகின்றவன
 னொன்றியே னுனெனழ யென்னேபராபரமே. (௪௨)

இன்றுபுதிதன்றே யெளியேன்படுந்நுயர
 மொன்றுமறிபாயோ வுளையாய்ப்பராபரமே. (௪௩)

எத்தனைதான்சன்மமெடுத் தெத்தனைநான்பட்டதுய
 ரத்தனையுநீயறிந்த தன்றோபராபரமே. (௪௪)

இந்தநாட்சற்று மிரங்கிலையேற்காலன்வரு
 மந்தநாட்காக்கவல்லா ரார்காண்பராபரமே. (௪௫)

உற்றுற்றுநாடி யுளமருண்டபாவினயந்
 சற்றிரங்கியாளத் தகாதோபராபரமே. (௪௬)

எள்ளளவுநின்னைவிட வில்லாவெனைமயக்கிற்
 றள்ளுதலாலென்னபலன் சாற்றாய்ப்பராபரமே. (௪௭)

பாடிப்படித்துலகிற் பாராட்டிநிற்பதற்கோ
 தேடியெனையடிமை சேர்த்தாய்ப்பராபரமே. (௪௮)

சொன்னத்தைச் சொல்வதல்லாற் சொல்றவென்
 சொல்லுதுதிசு, கென்னத்தைச்சொல்வே னெளியே
 ன்பராபரமே. (௪௯)

சொல்லும்பொருளுமற்றுச் சும்மாவிருப்பதற்கே
 யல்லும்பகலுமெனக் காசைபராபரமே. (௫௦)

நேசகிருவிதற்ப நிட்டையல்லா லுன்னடிமைக்
காசையுண்டோநீயறியா தன்றேபராபரமே. (௫௧)

அச்சனெனவேண்டாமித் தொல்லுகி லல்லல்கன்
டா, லச்சமிகவுடையே னையாபராபரமே. (௫௨)

கன்னுவாநோலுமுனைக் கைகுவியாராயினந்த
மன்னுவார்நட்பை மதியேன்பராபரமே. (௫௩)

கொல்லாவிரதங் குவலயமெல்லாமோங்க
வெல்லார்க்குஞ் சொல்லுவதென் னிச்சைபராபரமே.

எத்தாற்பிகழப்பேனோ வெந்தையேநின்னருட்கே
பித்தானேன்மெத்தவுநான் பேதைபராபரமே. (௫௫)

வாயினுற்பேசா மௌனத்தைவைத்திருந்துந்
தாயிலார்போனான் தளர்ந்தேன்பராபரமே. (௫௬)

அன்னையிலாச்சேய்போ லலக்கணுற்றேன்கண்ணார
வென்னகத்திற்குய்போ லிருக்கும்பராபரமே. (௫௭)

உற்றுநினைக்கிற்றுயர முள்ளுள்ளேசெந்தியாய்ப்
பற்றநொந்தேனென்னெழுகம் பார்நீபராபரமே. (௫௮)

பொய்யனிவ னென்றுமெள்ளப் போதிப்பார்சொற்
கேட்டு, கைவிடவும்வேண்டாமென் கண்ணேபரா
பரமே. (௫௯)

எண்ணமறிந்தேயினைப்பறிந்தே யேழையுய்யும்
வண்ணந்திருக்கருணை வையாய்ப்பராபரமே. ௬௦

நாட்டாதேயென்னையொன்றி னாட்டியிதமகிதங்
காட்டாதேயெல்லாந் கண்டாய்ப்பராபரமே. ௬௧

உன்னையினைந் துன்னியிறைவினன்னையுலாவுமென்னை
யன்னையிற்றின்ன மடைக்காய்ப்பராபரமே. ௬௨

பாழுனக்கென்றெண்ணும் பழக்கமேமாரு
வரமெனக்குத்தந்தருளென் வாழ்வேபராபரமே. ௬௩

வந்தித்தநின்னை மறவாக்கடனாகச்
சிறிதிக்கநின்னதருள் செய்யாய்ப்பராபரமே. ௬௪

எவ்வுயிருமென்னுயிர்போ லெண்ணியிரங்கவுநின்
றெய்வவருட்கருணை செய்யாய்ப்பராபரமே. ௬௫

வெட்டவெளிப்பேதையன்யான் வேறுகபடொன்ற
றியேன், சிட்டருடன்சேரனந்தந் தெண்டன்பராபர.

இரவுபகலற்றவிடத் தேகாந்தயோகம்
வரவுந்திருக்கருணை வையாய்ப்பராபரமே. ௬௬

மால்காட்டிச்சிந்தை மயங்காமனின்னுசுகக்
கால்காட்டிவாங்காதே கண்டாய்ப்பராபரமே. ௬௭

எப்பெருருளுந்யெனவே யெண்ணினான்றோன்றாத
வைப்பையழியாநிலையா வையாய்ப்பராபரமே. (௬௮)

சும்மாவிருப்பதவே சுட்டற்றபூரணமேன்
றெம்மாலறிதற் கெளிதோபராபரமே. (௭௦)

முன்னொடுபின்பக்க முடியடிநாப்பண்ணறநின்
றன்னொடுபாரிந்பதென்றோ சாற்றாய்பராபரமே(௭௧)

மைவண்ணந்தீர்ந்த மௌலிசொன்னதெவ்வண்ண
மவ்வண்ணநிட்டை யருளாய்பராபரமே. (௭௨)

வித்தன்றியாதம் வினைவதண்டோநின்னருளாஞ்
சித்தன்றியாங்குண்டோ செப்பாய்பராபரமே.(௭௩)

அங்காமமுற்றுன் னறிவானவன்பருக்கே
தங்காததுக்கமது துக்கும்பராபரமே. (௭௪)

சின்தையவிழ்ந்தவிழ்ந்து சின்மயமாரின்னடிக்கே
வந்தவர்க்கேயின்பநிலை வாய்க்கும்பராபரமே. (௭௫)

சொல்லாடாலுமணாப்போற் சொல்லிறந்தநீயாகி
னல்லலெனக்குமுத்தி யாமோபராபரமே. (௭௬)

பேச்சாகாமோனம் பிறவாருளைத்தென்றற்
காச்சாச்சுமேற்பயனுண்டாமோபராபரமே. (௭௭)

கெட்டியென்றுன்னன்பர்மலங் கெட்டயர்ந்தோர் பூ
ரணமாந், நொட்டிலுக்குட்சேய்போற் துயின்ருர்ப
ராபரமே. ௭௮

காட்டவருளிருக்கக் காணுதிருண்மலத்து
நாட்டமெனக்குவர னன்றோபராபரமே.

எக

எத்தன்மைக்குற்ற மியற்றிடினந்தாய்பொறுக்கு
மத்தன்மைநின்னருளு மன்றோபராபரமே.

அ௦

எத்தனையோதேர்ந்தாலு மென்னாலேயின்பமுண்டோ
சித்துருவேயின்பச் சிவமேபராபரமே.

அக

மண்ணொடுவில்காட்டி மறைந்துமறையாவருளைக்
கண்ணொடுசண்ணாகவென்று காண்பேன்பராபரமே.

பஞ்சரித்துநின்னைப் பலகாலிரந்ததெல்லா
மஞ்சலெறும்பொருட்டே யன்றோபராபரமே.

அ௩

எங்கெங்கேபார்த்தாலு மெவ்வுயிர்க்குமவ்வுயிரா
யங்கங்கிருப்பதுந் யன்றோபராபரமே.

அச

அனைத்துமாய்நின்றாயே பான்வேரோநின்னை
நினைக்குமாறெங்கே நிகழ்த்தாய்பராபரமே.

அரு

நின்போதத்தாலே நினைப்புமறப்புமென்ற
லென்போதமெங்கே யியம்பாய்பராபரமே.

அ௧

ஒன்றைநினைந்தொன்றைமறந் தோடுமனமெல்லாந்
மென்றறிந்தாலெங்கே யியங்கும்பராபரமே.

அ௨

கொழுந்தில்வயிரமெனக் கோதறவுள்ளன்பி
லமுந்துமவர்க்கேசுகமுண் டாகும்பராபரமே.

அ௩

பற்றும்பயிர்க்குப் படர்கொழுந்துபோற்பருவம்
பெற்றவர்க்கேநின்னருடான்ட்பேரும்பராபரமே. அக
யோகியர்க்கேனான மொழுங்காம்பேரன்பான
தாகியரும்யோகமுன்னே சார்ந்தோர்பராபரமே. ௧௦

அல்லும்பகலு மறிவாகிநின்றவர்க்கே
சொல்லும்பொருளுஞ் சமைகாண்பராபரமே. ௧௧

எச்சிலென்றுபுகை யிகழ்ந்தோர்க்குண்ப்போற்றப்
பச்சிலையுங்கிள்ளப் படுமோபராபரமே. ௧௨

அந்தக்கரண மடங்கத்துறப்பதுவே
யெந்தத்துறவினுநன் நெந்தாய்பராபரமே. ௧௩

தன்னையறிந்தாற் றலைவன்மேற்பற்றலது
பின்னையொருபற்றுமுண்டோ பேசாய்பராபரமே.

அன்பாற்கணாந்துகண்ணீ ராறுகண்டபுண்ணியருக்
குன்பால்வரவழிதா னுண்டோபராபரமே. ௧௪

தன்னையறிந்தருளே தாரகமாநிப்பதுவே
யுன்னையறிதற் குபாயம்பராபரமே. ௧௫

கற்றகலையானிலைதான் காணுமோகாண்பதெல்லா
மற்றவிடத்தேவெளியா மன்றோபராபரமே. ௧௬

கண்மூடிக்கண்விழித்துக் காண்பதுண்டோ நின்னரு
ளாம், விண்மூடினெல்லாம் வெளியாம்பராபரமே. ௧௭

நேரோமினதருளென் னெஞ்சைக்கவரினொன்றும் ,
பாளேன்சுகமும் படைப்பேன்பராபரமே. ௧௧

வான்காணவேண்டின் மலையேறலொக்குமுன்னை
நான்காணப்பாவனைசெய் நாட்டம்பராபரமே. ௧௦௦

வாதனைவிட்டுன்னருளின் மன்னினல்லால்வேறுமொ
ரு, சாதனைதானுண்டோநீ சாற்றாய்பராபரமே. ௧௦௧

பாரகமும்விண்ணகமும் பற்றுகறிப்பதருட்
டாரகத்தைப்பற்றியன்றோ சாற்றாய்பராபரமே. ௧௦௨

விளக்குந்தகளியையும் வேறென்னாநினைத்
துளக்கமறச்சீவனென்று சொல்வார்பராபரமே. ௧௦௩

பாராதிநீயாப் பகர்ந்தாலகமெனவு
மாராயுஞ்சீவனுநீ யாங்காண்பராபரமே. ௧௦௪

பொய்யைப்பொய்யென்றறியும் போதத்தக்காதரவு
ன், மெய்யருளேயன்றோ விளம்பாய்பராபரமே. ௧௦௫

வருவான்வந்தேனெனல்போன் மன்னியழியுஞ்சகத்
தைத், தெரிவாகவில்லையென்ற தீரம்பராபரமே. ௧௦௬

மாயாசகமிலையேன் மற்றெனக்கோர்பற்றுமில்லை
நீயேநானென்றுவந்து நிற்பேன்பராபரமே. ௧௦௭

வானுதிநீயெனவே வைத்தம்றையென்னையுநீ
தானாகச்சொல்லாதோ சாற்றாய்பராபரமே. ௧௦௮

வெள்ளக்கருணைமத வேழமாதினன்னருட்கென்
கள்ளக்கருத்தே கவளம்பராபரமே. க0க

வண்டாய்த்தவண்டு மெனனமலரணைமேற்
கொண்டார்க்கோலின்பங்கொடுப்பாய்பராபரமே. ஈய

மாலையமுதலாம்வினைநீ மன்னுயிர்நீமன்னுயிர்தோர்
தாயுமறிவானதுநீ யன்றோபராபரமே. ககக

என்னதியும்யானு மெனதென்பதுவுமாயிவைக
ணின்னவையேயன்றோ நிகழ்த்தாய்பராபரமே. ககஉ

பாரதியாதண்டப் பரப்பறியாதன்பெருமை
யாரறிவார்காளு வறிவேன்பராபரமே. ககங.

அண்டமனைத்திலுமா யப்பாலுக்கப்பாலுங்
கொண்டநின்னை யாரறிந்து கொள்வார் பராபரமே.

ஒப்புயர்வொன்றின்றி யொலிபுகாமோனவட்டக்
கப்பலுக்காம்வான்பொருணி கண்டாய்பராபரமே.

என்போலெளியவரு மெங்கெங்கும்பார்த்தாலு
முன்போல்வலியவரு முண்டோபராபரமே. ககக

பார்க்கினண்டபிண்டப் பரப்பனைத்துநினைசெயலே
யார்க்குஞ்செயலிலையே யையாபராபரமே. ககஎ

ஒன்றேபலவே யுருவேயருவேயோ
யென்றேயனைப்பதுன்னை யென்றுபராபரமே. ககஅ

செப்புவதெல்லாஞ்செப நான்கிந்திப்பதெல்லாநின்
 னெப்பிறியானமென வோர்ந்தேன்பராபரமே ககக
 ஆகிருந்தென்னாப்போயென் னாமுதாநின்னருளின்
 சீகிருந்தாலுய்வேன் சிவமேபராபரமே. கஉ௦

வஞ்சமன்வாதனைக்கும் வன்பிறவ்வேதனைக்கு
 மஞ்சியுனையடைந்தே னையாபராபரமே. கஉக

எந்தப்படியுன்னி தயமிருந்ததெமக்
 கந்தப்படிவருவ தன்றோபராபரமே. கஉஉ

எந்தெந்தநாளு மெனைப்பிரியாதென்னுயிராய்ச்
 சிந்தைகுடிசொண்டவருட் டேவேபராபரமே. கஉ௩

அஞ்சலஞ்சலென்றடிமைக் கப்போதைக்கப்போதே
 நஞ்சிலுணர்ந்து நிறைவேபராபரமே. கஉ௪

என்னையுன்றன் கைக்களித்தார் யாவொன்னை யான்
 கொடுத்தப், பின்னையுன்னுற்பெற்றநலம் பேசேன் ப
 ராபரமே. கஉ௫

வாய்பேசாலுமையென வைக்கவென்றோந்மெளனத்
 தாயாகவந்தருளைத் தந்தாய்பராபரமே. கஉ௬

தன்னைத்தந்தென்னைத் தடுத்தாண்டநின்கருணைக்
 கென்னைக்கொண்டென்னபல நெந்தாய்பராபரமே.

மார்த்தகன்டர்க்காக மறலிபட்டபாட்டையுன்னிப்
 பர்க்கினன்பர்க்கென்ன பயங்காண்பராபரமே. ௧௨௮

சுட்டியுணராமற் துரியநிலையாப்வெளியில்
 லிட்டநின்னையாடு வியப்பேன்பராபரமே. ௧௨௯

ஞுதொன்ருமின்றியென்னைச் சுழ்மாலிருக்கவைத்தா
 ய்தொன்றும்போதாதோ விஷ்பம்பராபரமே. ௧௩௦

வாரியொன்றும்பேசா மௌனியாய்வந்தாண்ட
 தேயொன்றும்போதாதோ லின்பம்பராபரமே ௧௩௧

என்றமிருந்தபடிக் கென்னெயெனக்களித்த
 தொன்றும்போதாதோ வுறையாய்பராபரமே. ௧௩௨

எண்டிசைக்கீழ்மேலான வெல்லாம்பெருவெளியாக்
 கண்டலிடத் தென்னையுநான் கண்டேன் பராபரமே.

பித்தனையேதும்மறியாய் பேதையனையாண்டவுனக்
 கெத்தனையோன்றெண்ட னிடுவேன்பராபரமே. ௧௩௪

தாயர்கற்பத்தாடனமுந் தண்ணீருந்தந்தருளு
 நேயவுனையாரே நிலையார்பராபரமே. ௧௩௫

விரிந்தமனமொடுங்கும் வேளையினாகப்
 பரந்தவருள்வாழி பதியேபராபரமே. ௧௩௬

சித்தனையோய் நானெனல்போய்த் தேக்கலின்ப மாம
 லழையை, வந்தபொழிந்தனை வாழிபராபரமே. ௧௩௭

தந்தேனேயோர்வசனந் தந்தபடிக்கின்பமுமாய்
வந்தேனேயென்றனைகீ வாழிபராபரமே. க௩௮

மன்னும்வின்னும்வந்து வணங்காவோநின்னருளைக்
கன்னுறவுட்கண்டவனாக் கண்டாற்பராபரமே. க௩௯

என்றுங்கருணைபெற்ற வின்பத்தபோதனர்சொல்
சென்றசென்றதிக்களைத்தஞ் செல்லும்பராபரமே.

அறிவதும்பாடுவது மானந்தமாகநின்னைத்
தேடுவதுநின்னடியார் செய்கைபராபரமே. க௪௦

பொங்கியநின்றன்னருளைப் புட்கலமாப் பெற்றவர்க
ட், கெங்கெழுந்தென்னுயி நியம்பாய்பராபரமே.

பாலரொடுபேயர்பித்தர் பான்மையெனநிற்பதுவே
சிலமிகுளுனியர்தஞ் செய்கைபராபரமே. க௪௧

உண்டிடுத்துப்பூண்டிங் குலகத்தார்போற்றிரியுந்
தொண்டர்வினையாட்டே சுகங்காண்பராபரமே. க௪௨

கங்குல்பகலற்றதிருக் காட்சியர்க்க்கண்டவழி
யெங்குமொருவழியே யெந்தாய்பராபரமே. க௪௩

காயநிலையல்லவென்று காண்பாருறங்குவரோ
தாயவருட்பற்றாத் தொடர்வார்பராபரமே. க௪௪

அப்புழுப்பும்போன்ற வயிக்யபரானந்தர்தமக்
கொப்புவமைசொல்லவும்வா யுண்டோபராபரமே.

சித்தந்தெளிந்து சுவமானோல்லோர்க்கும்
கொத்தடிமையான குடிநான்பராபரமே. கருஅ

தம்முயிர்போலெவ்வுயிருந் தானென்றுதண்ணருள்கு
ந், செம்மையருக்கேவலென்று செய்வென்பராபரமே.

விண்ணுக்கும்விண்ணாகி மேருமுனகியான்பூசை
பண்ணிபிற்குமாறு பகராய்பராபரமே. கரு௦

நெஞ்சகமேகோயி வினைவேசகந்தமன்பே
மஞ்சனநீர்பூசைகொள்ள வாராய்பராபரமே. கருக

கெட்டவழியாணவப்பேய் தோகமேலான
கிட்டஞ்சிப்பூசை செய்வார்பராபரமே. கரு௨

காட்பிடித்தமுலக் கனலைமதிமண்டலத்தின்
மேலெழுப்பிற்பேசம் விழுமோபராபரமே. கரு௩

பஞ்சகத்திசெய்துநினைப் பாலித்தப்பூசைசெய்தா
ல், விஞ்சியனானம் விளங்கும்பராபரமே. கருச

அன்பர்பணிசெய்யவெனை யாளாக்கிவிட்டுவிட்டா
லன்பகிலைதானேவந் தெய்தும்பராபரமே. கரு௫

மூர்த்திதலந்தீர்த்த முறையாற்றொடங்கினர்க்கோர்
வார்த்தைகொலச்சற்குருவும் வாய்க்கும்பராபரமே.

விரும்பஞ்சரியமுதன் மெய்க்ஞானநான்கு
மரும்புமலர்க்காய்கனிபோ லன்றோபராபரமே. கரு௭

தாநந்தவந்தருமஞ் சந்ததமுஞ்செய்வர்சிவ
ஞானந்தனையணைய நல்லோர்பராபரமே. கருஅ

சொன்னத்தைச்சொல்லித் துடிக்கின்றவாணவம்பே
ய்க், கின்னல்வருவதெந்நா லெந்தாய்பராபரமே.

இன்றோவிருவினைவந் தேறியதுநானென்றோ
வன்றேவினைந்ததன்றோ வாற்றேன்பராபரமே. ககூ0

எண்ணமுந்தானின்னைவிட வில்லையென்றாலியான்மு
னமே, பண்ணவினையேது பகராய்பராபரமே. ககூக

என்னையின்னதென்றறியா வேழைக்குமாகெடுவேன்
முன்னைவினைகூடன் முறையோபராபரமே. ககூஉ

அறியாநான்செய்வினையை யையாநீகூட்டுங்
குறியேதெனக்குளவு கூறாய்பராபரமே. ககூங்

என்னைக்கெடுக்க விசைந்தவிருவினைநோய்
தன்னைக்கெடுக்கத் தகாதோபராபரமே. ககூச

வல்லமையேகாட்டுகின்ற மாமாயைநானொருவ
னில்லையெனினெங்கே யிருக்கும்பராபரமே. ககூரு

முக்குணத்தாலெல்லா முளைக்கப்பிரகிருதிக்
கிக்குணத்தைநல்கியதா ரெந்தாய்பராபரமே. ககூக

ஆற்றப்படாதுதுன்ப மையவென்னாலென்மனது
தேற்றப்படாதினியென் செய்வேன்பராபரமே. ககூஎ

பூராயமாய்மனதைப் போக்கவறியாமலையோ
யாராயலிந்தே னரசேபராபரமே. க௬அ

சினிழக்கக்கற்றாவுஞ் சித்தியெல்லாம்பெற்றாவு
மனபிறக்கக்கல்லாற்கு வாயேன்பராபரமே. க௬க

வாழ்க்குவந்தெதிர்த்த மல்லரைப்போற்பாழ்த்தமன
மேதுக்குக்கூத்தாடு தெந்தாய்பராபரமே. க௬௦

சூதாடுவார்போற்று வண்டுதவண்டுமனம்
வாதாடினென்னபலன் வாய்க்கும்பராபரமே. க௬க

கொள்ளித்தேள்கொட்டிக் குதிக்கின்றபேய்க்குரங்
காய்க், கள்ளமனந்துள்ளுவதென் கண்டாய்பரா
பரமே. க௬உ

வந்ததையும்போனதையும் வைத்தவைத்துப்பார்த்தி
ருந்தாற், சிந்தையிதமகிதஞ் சேரும்பராபரமே. க௬க

ஏறமயிர்ப்பாலமுனர் வந்தவிடயங்கணைருப்
பாறெனவுரன்ற வறிந்தேன்பராபரமே. க௬ச

பொறிவழியேயேழை பொறியாயுழல்வதனின்
னறிவின்விதித்தவிதி யாமோபராபரமே. க௬ரு

பாசசாலங்களெல்லாம் பற்றுவிடஞானவைவாள்
வீசநாளெந்நாள் விளம்பாய்பராபரமே. க௬க

எந்தவுடலேனு மெடுத்தவுடனல்லதென்று
சிந்தைசெயவந்ததிறஞ் செப்பாப்பராபரமே. களக
பொய்யெல்லாமொன்றூப் பொருத்திவைத்தபொய்
யுடலை, மெய்யென்றூன்மெய்யாய் விடுமோப்பராபரமே.
மின்னனையபொய்யுடலை மெய்யென்றுநம்பியையோ
நின்னேமறக்கை நெறியோபராபரமே. களக

நித்தியமொன்றில்லாத நீர்க்குமிழிபோன்றவுடற்
சித்தனைதான்னுன்பமுண்டோ வென்னேபராபரமே.
தேகமிறுமென்றுசடம் தேம்புவதென்னித்தீராயி
னாகமறிந்தாற்பயந்தா னுண்டோபராபரமே. கடிசு
ஏதைச்சுமையா வெடுப்பாடுடுத்தவுடற்
சேதமுறியாதுபின்னே செல்லும்பராபரமே. கடிஉ
தோற்பாவைநாலாட் சுமையாகுஞ்சீவனென்றிங்
கார்ப்பாலெடுத்ததேவு ராலேபராபரமே. கடிஉ

ஞாலத்தைமெய்யெனவே நம்பிநம்பிநாளுமென்றன்
காலத்தைப்போக்கியென்ன கண்டேன்பராபரமே.
பொய்யுலகவாழ்க்கைப் புலைச்சேரிவாதனைநின்
மெய்யருளின்மூழ்கின் விடுங்காண்பராபரமே. கடிரு
நூலேணிவிண்ணேற நூற்குப்பருத்திவைப்பார்
போலேகருவிநன்னூற் போதம்பராபரமே. கடிசு

சின்னஞ்சிறியார்கள் செய்தமணற்சோற்றையொக்கு
மன்றுங்கலைஞான மார்க்கம்பராபரமே. க௮௭

வாசகஞானத்தால் வருமோசகம்பாழ்த்த
புசலென்றுபோமோ புகலாம்பராபரமே. க௮௮

கேட்டதையேசொல்லுங் கிளிபோலநின்னருளி
ஞட்டமின் நியாய்பேச னன்னோபராபரமே. க௮௯

வெனியாயருளில் விரவுமன்பர்தேக
மொனியாய்ப்பிறங்கியது முண்டோபராபரமே. க௯௦

காலமொருமுன்றுங் கருத்திவணர்ந்தாலுமதை
ஞாலந்தனக்குணாயார் நல்லோர்பராபரமே. க௯௧

கொல்லாவிதமொன்று கொண்டவனோநல்லோர்மற்
தல்லாதார்யாரோ வறியேன்பராபரமே. க௯௨

இல்லாதகாரியத்தை யிச்சித்தச்சிந்தைவழி
செல்லாமைநல்லோர் திறங்காண்பராபரமே. க௯௩

ஏதுவந்துமேதொழிந்து மென்னதியானென்னார்கள்
போதநிலைகண்ட புலத்தோர்பராபரமே. க௯௪

ஆவிரஞ்சொன்னாலு மறியாதவஞ்சநெஞ்சப்
பேயரொடுகூடிற் பிழைகாண்பராபரமே. க௯௫

மாயமயக்கொழிந்தார் மற்றொன்றைநாடுவரோ
வேயவருணியி னிற்பார்பராபரமே. க௯௬

நித்திரையிற்செத்தபிண நேருழுடற்சீச்சைவையாச்
சுத்தர்களேநல்ல துறவோர்பராபரமே. கக௭

எந்நெஞ்சமேனு மிரங்குமேநின்னருட்குக்
கன்னெஞ்சருமுளரோ காட்டாய்பராபரமே. கக௮

மந்தவநிவாயின்பம் வாயாதிருந்தலைந்தாற்
சின்தைமயங்காதோவென் செய்வேன்பராபரமே. ()

தேடினேன்றிக்கனைத்தூந் தெண்டனிட்டேன்சின்தை
நைந்து, வாடினேனென்மயக்க மாற்றாய்பராபரமே.

மடிமையெனுமொன்றை மறுத்தன்றோவென்னை
யடிமைகொளல்வேண்டு மரசேபராபரமே. ௨௦௧

காலர்பயந்திரவின்பக் காற்கபயமென்றெழுந்த
மாலைவளர்த்தனையே வாழிபராபரமே. ௨௦௨

நீர்ப்புற்புதமாய் நினைவருட்கேநின்றழியப்
பார்ப்பதல்லால்வேறுமொன்றைப் பாரோன்பராபரமே

நீர்க்குமிழிபோலென் னினைவுவெளியாய்க்களையப்
பார்க்குமிடமெல்லா மென்பார்வைபராபரமே. ௨௦௪

ஆடியோய்பம்பரம்போ லாசையுடனெங்குமுனைத்
தேடியோய்கின்றேனென் செய்வேன்பராபரவே.

வேதாந்தஞ்சித்தாந்தம் வேறென்னார்கண்களிக்கு
நாதாந்தமேரூன நலமேபராபரமே. ௨௦௬

ஆனந்தமானநின்னை யன்றியொன்றையுன்துத
மோனந்தமியேற்கு முத்தீபராபரமே. ௨௦

ஏதுக்குமுன்னேவிட வில்லையென்றாலென்கருத்தைச்
சோதிக்கவேண்டாநான் சொன்னேன்பராபரமே.

முத்தியிலுந்தேகமிசை மூவிதமாஞ்சித்திபெற்றோ
ரொத்தனைபேரென்றுரைப்ப தெந்தாய்பராபரமே. ௨௦௧

நீயன்றிநானார் நினைவாரென்னெஞ்சகமார்
தாயன்றிச்சூலமுண்டோ சாற்றாய்பராபரமே. ௨௦௨

அங்கமேநின்வடிவ மானசுகர்சுப்பிடநீ
யெங்குமேனென்ற தென்னேபராபரமே. ௨௦௩

கொள்ளுவெள்ளத்தண்ணருண்மேற் கொண்டுசுழித்
தார்த்திமுத்தாற், கள்ளமனக்கப்பலெங்கே காணும்ப
ராபரமே. ௨௦௪

எக்கலையுங்கற்றுணர்ந்தோ மென்றவர்க்குஞ்சம்மதஞ்
சொல், வக்கணையாலின்பம் வருமோபராபரமே. ௦

கல்லெறியாப்பாசி கலைந்துநன்னீர்காணுநல்லோர்
சொல்லுணரின்றானம்வந்து தோன்றும்பராபரமே.

நின்னையுணர்ந்தோர்கடமை நின்றித்தபேயறிஞ்
ரென்னகதிபெறுவா றொந்தாய்பராபரமே. ௨௦௫

என்னதியானென்னலற்றோ றெவ்விருந்துபார்க்கினுநி
ன், சன்னிதியாந்பெரிய சாமிபராபரமே. உசக

சோற்றத்தருத்திச் சுமைசுமப்பக்கண்பினுங்கக்
காற்றைப்பிடித்தலைந்தேன் கண்டாய்பராபரமே. உசக

உள்ளபடியொன்றை யுணாக்கினவர்க்குள்ளுறவாய்க்
கள்ளமின்றியன்பாய்க் களிப்பேன்பராபரமே. உசக

அடுத்தவியல்பாகவொன்றை யான்பகர்வதல்லாற்
றெடுத்ததொன்ஹயான்வேண்டிச் சொல்லேன்பரா
பரமே. உசக

உள்ளமதியாதொருவரொன்றையுன்னிப்பேசியையோ
துள்ளியினங்கன்றாய்த் துடிப்பேன்பராபரமே. உசக

எல்லாருமின்புற் றிருக்கநினைப்பதுவே
யல்லாமல்வேறென் றறியேன்பராபரமே. உசக

முன்னுண்மெய்ஞ்ஞான முனிவர்தவமீட்டுதல்போ
லிந்நாளிற்காணவெனக் கிச்சைபராபரமே. உசக

கண்மமென்பதெல்லாங் கரிசறவேமெய்ஞ்ஞான
தன்மநிலைசார்ந்ததன்பர் தன்மைபராபரமே. உசக

கண்டியிலாதென்னறிவின் கண்ணாடேகாட்சிபெற
மண்டியபேரொளிநீ வாழிபராபரமே. உசக

நாளுனதன்மையென்று நாடாமருடலின்ப
வானுநிநின்றனை வாழிபராபரமே. ௨௨௫

அகத்துடனுவனுவா யண்டமெல்லாந்தானாய்
மகத்தானிநின்றனை வாழிபராபரமே. ௨௨௬

காரகமாக்கற்பவறைக் கண்ணாடுமென்கண்ணே
வாரம்வைத்துக்காத்தனை வாழிபராபரமே. ௨௨௭

புரந்தோர்தந்தேசமென்பார் பூமியைப்போராடி
யிரந்தோருத்தம்மதென்பா னென்னேபராபரமே. (1)

முர்த்தியெல்லாம்வாழியெங்கண் மோனகுருவாழிய
ருள், வார்த்தையென்றும்வாழியன்பர் வாழிபராபர.

சொல்லும்பொருளுந் தொடராவருணிறைவிற்
செல்லும்படிக்கருணீ செய்தாய்பராபரமே. ௨௩௦

இற்றைவரைக்குள்ளாக வெண்ணரியசித்திமுத்தி
பெற்றவர்களைத்தனைபேர் பேசாய்பராபரமே. ௨௩௧

நாடுகருநிசா னாட்டியபாளையமு
யிசெயுமோமுடிவி லெந்தாய்பராபரமே. ௨௩௨

தேநிந்திரவியமுஞ் சேர்த்தமணிப்பெட்டமுங்
கூடவருந்துணியோ கூறாய்பராபரமே. ௨௩௩

தேடாததேட்டினளோ செங்கைத்தலாக்கோல்போல்
வாடாச்சமனிலையில் வாழ்வார்பராபரமே. ௨௩௪

நீராய்க்கசிந்துருகி நெட்டுயிர்த்துநின்றேனைப்
பாராததென்னோ பகராய்பராபரமே. உசுரு

உள்ளபொருளாலியுடன் மூன்றுமன்றேதான்
கொள்ளுகொண்டநீயென் குறைதீர்பராபரமே. உசுசு

அழ்ந்தாயேயிவ்வுலகி லல்லெல்லாந்தீர்த்தருளால்
வாழ்ந்தாயேயென்றனைநீ வாழிபராபரமே. உசுஎ

தாராவருளையெல்லாந் தந்தெனையுநின்னருளில்
வாராயோவென்றனைநீ வாழிபராபரமே. உசுஅ

அசையுன்மீதல்லா லருளறியவேறுமொன்றிற்
பாசம்வையேனின்கருணைப் பாங்காற்பராபரமே. ()

அதியந்தநீகுருவா யாண்டதல்லானின்னையன்றிப்
போதனையுமுண்டோ புகலாய்பராபரமே. உசுஓ

தானாகவந்து தடுத்தாண்டெனையின்ப
வானாகச்செய்தவின்ப வானேபராபரமே. உசுக

பற்றற்றிருக்குநெறி பற்றிற்கடன்மையுஞ்
சுற்றநினைக்குமனஞ் சொன்னேன்பராபரமே. உசுஉ

படிப்பற்றுக்கேள்வியற்றுப் பற்றற்றுச்சிந்தை
துடிப்பற்றார்க்கன்றோ சுகங்காண்பராபரமே. உசுந

சுத்தாகிடின்றோர் சடங்கனிலிங்கமென
வைத்தாருமுண்டேயென் வாழ்வேபராபரமே. உசுச

- சித்ததிருவிகற்பஞ் சேர்த்தாருடற்றிபம்
வைத்தகர்ப்பூரம்போல் வயங்கும்பராபரமே. உசரு
- ஆகிலாலத்திலெனை யாண்டனையேயிப்பானி,
போதிபெனினெங்கேநான் போவேன்பராபரமே. ()
- நாவமுத்தஞ்சொன்மலரோ நானுதிக்கும்பொன்மல
ரோ, தேவையுனக்கின்னதென்று செப்பாய்பராபர.
கின்னறும்பாகாய்க் கருப்புவட்டாய்க்கற்கண்டா
யின்னமுதாயென்னு ளிருந்தாய்பராபரமே. உசஅ
- சிப்பரமேதற்பரமே தெய்வகருதிசொன்ன
வற்புதமேயன்பே யறிவேபராபரமே. உசக
- அறிகிப்பானியென் றுலைம்புலன்கடந்தந்
தெறிநிப்பார்யாரோ நிகழ்த்தாய்பராபரமே. உரு0
- அந்தக்கரணமெனு மாகாதபேய்களெனை
வந்துபிடித்தாட்ட வழக்கோபராபரமே. உருக
- ஐயரொடுங்குடாம லந்தரங்கசேவைதந்த
தெய்வவழிவே சிவமேபராபரமே. உருஉ
- அருளாகிநின்ற சுகமாகாமலையோ
விருளாகிநிற்க வியல்போபராபரமே. உருங
- அன்பொல்லாமின்ப மருந்திடவும்யானொருவன்
அன்புறுதனன்றோந் சொல்லாய்பராபரமே. உருச

சந்ததமுநின்கருணை சாற்றுவதல்லால்வேறு
சிந்தையறியேனன் சித்தம்பராபரமே. உருரு

நாளுனெனக்குன்று நாட்டத்தாலென்னைவிட்டுப்
போளுமுன்னைவிட்டுப் போகேன்பராபரமே. உருசு
இக்காயம்பொய்யென்றோ ரீட்டத்துனக்கபயம்
புக்காதாருண்டோ புகலாய்பராபரமே. உருசு

தாளுதல்பூரணமே சாருமிடமுண்டியிரும்
வாளுதியுமொழுங்காய் மன்னும்பராபரமே. உருஅ
உன்னுமனங்கர்ப்பூர வுண்டைபோலேகனாய்
மின்னுமானந்த விளக்கேபராபரமே. உருசு

நாட்பட்டலைந்த நடுக்கமெல்லாந்தீரவுனக்
காட்பட்டிந்துன்பமெனக் காமோபராபரமே. உசு 0

பாவிபடுங்கண்கலக்கம் பார்த்துமிரங்காதிருந்தா
லாலிக்குறுதுணையா னாயாபராபரமே. உசுக

நின்னிறைவேதாரகமாய் நின்னுசுகமெய்தாம
லென்னிறைவேபாவித்தே னென்னேபராபரமே. ()

நின்னைச்சரண்புகுந்தா னீகாக்கல்வேண்டுமல்லா
லென்னைப்புறம்விடுத லென்னேபராபரமே. உசுந

மாருததுன்பமெல்லாம் வந்துரைத்தானின்செவியி
லேருதவாறே தியம்பாய்பராபரமே. உசுசு

விஞ்சுபுலப்பாடசேத்தம் கீறுதுன்பஞ்செய்யவந்த
வஞ்சுபுலவேடருக்கு மாற்றேன்பராபரமே. உசுநா

கன்னங்கரியநிறக் காமாதிராக்ஷசப்பேய்க்
கென்னையிலக்காகவைத்த தென்னேபராபரமே. ()

சித்திநெறிகேட்டல் செமமயக்கஞ்சன்மமற
முத்திநெறிகேட்டன் முறைகாண்பராபரமே. உசுநா

சிந்தைநெய்ச் சிந்தையாதவானந்த
மெந்தவகையாலேவந் தெய்தும்பராபரமே. உசுநா

கூடர்த்தவறிவாலறியக் கூடாதெனக்குரவன்
நேர்த்தபடிதானே திரிந்தேன்பராபரமே. உசுநா

பந்தரருந்தும் பரமசுகம்யானருந்த
வெத்தனைநாள்செல்லு மியம்பாய்பராபரமே. உசுநா

நீரத்தினுற்றுறவு சேராமலிவ்வுலகிற்
பார்த்தனம்பேசல் பண்போபராபரமே. உசுநா

இந்தவெளிக் கையுண் டேப்பமிடப்பேரறிவாத்
தந்தவெளிக் கெவனியாய்ச் சார்ந்தேன்பராபரமே. ()

உணர்த்துமுனைநாடா துணர்ந்தவையேநாடி
பிணக்குருமென்னேழமைதா னென்னேபராபரமே. ()

உண்டுபோலின்று முலகைத்திரமெனவுட்
கொண்டுகொன்பெற்றபலன் கூறும்பராபரமே. உசுநா

உள்ளபடியாதுமென வுற்றுணர்ந்தேனக்கணமே
கள்ளமனம்போனவழி காணென்பராபரமே. உஎடு
சித்தமவுனஞ் செயல்வாங்கெலாமவுனஞ்
சுத்தமவுனமென்பாற் றேன்றிற்பராபரமே. உஎசு
எண்ணில்பலகோடியுயி றொத்தனையோவத்தனைக்குங்
கண்ணிற்கலந்தவருட் கண்ணேபராபரமே. உஎஎ
எனக்கினியாருன்போலு மில்லையென்றால்யானு
முனக்கினியானாகா வுளவேன்பராபரமே. உஎஅ
அண்டபிண்டங்காணே னகமும்புறமுமொன்றாக்
கண்டவென்னைநீகலந்த காலம்பராபரமே. உஎக
எத்தனையோகோடி யெடுத்தெடுத்துச்சொன்னாலுஞ்
சித்தமிரங்கிலையென் செய்வேன்பராபரமே. உஅ௦
அன்றந்தநால்வருக்கு மற்புதமாநியுனாத்த
தொன்றந்தவார்த்தையெனக் குண்டோபராபரமே.()
அப்பனென்றுமன்னையென்று மாரியனென்றும்மு
செப்புவதுமுன்னிலையின் சீர்காண்பராபரமே.[னையே
கட்டிங்கனமுமந்தக் காலர்வரும்போதெதிர்த்து
வெட்டுந்தளமோ விளம்பாய்பராபரமே. உஅ௩
பேசாதமோனநிலை பெற்றன்றோநின்னருளாம்
வாசாமகோசரந்தான் வாய்க்கும்பராபரமே. உஅசு

கற்றாலுங்கேட்டாலங் காபமழியாததித்தி
பெற்றாலுமின்பமுண்டோ பேசாப்பராபரமே. உகடு

கண்டவடிவெல்லாக் கணாக்கின்றவஞ்சனம்போ
லண்டமெல்லாகின்னருளே யன்றோபராபர. உகடு
தின்செயலாலொன்றுமில் தானென்றானுன்பாவி
நின்செயலாப்பில்லா நினைவேன்பராபரமே. உகடு

கொலைகளவுகட்டாமங் கோபம்விட்டாலன்றோ
மலையிலக்காநின்னருடான் வாப்க்கும்பராபரமே.

தின்னையறியாது சகந்தானாயிருந்தவிட்டா
லுன்னையறியவரு ளுண்டோபராபரமே. உகடு

ஒன்றிரண்டென்றுன்னு வுணர்வுகொடுத்துள்ளபடி
யென்றுமென்னையையா யிறையேபராபரமே. உகடு

கருதமுடியார்களுளங் காணவெனியாகுந்
துரியநிறைவான சுகமேபராபரமே. உகடு

பொய்குவித்தனெஞ்சனருட் பொற்பறிந்ததிக்கனை
த்துங், கைகுவித்துநிற்பதெந்தக் காலம்பராபரமே.

அத்துவிதமான வயிச்யவறுபவமே
சுத்தநிலையந்நிலையார் சொல்வார்பராபரமே. உகடு

வைத்தசுவரலம்பின் மண்போமோமாயினோர்க்
கெத்தனைபோதித்துமென்னு மெந்தாய்பராபரமே. ()

பூட்டற்றுத்தேகமற்றுப்போகுமுன்னேநின்னருளைக்
காட்டத்தகாதோவென் கண்ணேபராபரமே. ௨௬௫
சொல்லிப்பதர்களைந்து சொன்முடிவுநாணாதார்
நெல்லிப்பதர்போல் நிற்பார்பராபரமே. ௨௬௬

அழுக்காற்றானெஞ்ச மழுங்கியபுன்மாக்க
ளிழுக்காற்றாலின்பநல மெய்தார்பராபரமே. ௨௬௭
தேகாதிபொய்யெனவே தேர்ந்தவுபசாந்தருக்கு
மோகாதிபுண்டோ மொழியாய்பராபரமே. ௨௬௮
சாதனைபெல்லாமவிழத் தற்போதங்காட்டாதோர்
போதனைநீநல்குவதெப் போதோபராபரமே. ௨௬௯
ஒன்றுமறியாவிருளா முள்ளம்படைத்தவெனக்
கென்றுகதிவருவ தெந்தாய்பராபரமே. ௩௦௦

சிந்திக்குந்தோறுமென்னுட் சிற்சுகமாயூற்றாறிப்
புந்திக்குணின்றவருட் பொற்பேபராபரமே. ௩௦௧
என்றுமடைந்தோர்கட் கிரங்கார்குறிப்பனைத்துங்
கன்றையுதைகாலி கதைகாண்பராபரமே. ௩௦௨

குற்றங்குறையக் குணமேலிடவருளை
யுற்றவயோவிக் குறவாம்பராபரமே. ௩௦௩

ஒருநாயால்வாய்க்குமுண்மைக் கோரனந்தனால்கோ
டிப், பேருநாயாற்பேசிலென்ன பேரூம்பராபரமே. ௩௦௪

சொல்லஞ்சமயநெறிச் சுற்றுக்குளேகழவு
மல்லலொழிவதென்றைக் கையாபராபரமே. ௩௦௫

பிடித்ததையேஸ்தாபிக்கும் பேராணவத்தை
யடித்துத்தூர்த்தவல்லா ரார்காண்பராபரமே. ௩௦௬

நேசத்தானின்னை நினைக்குநினைவுடையா
ராசைக்கடலி லமுந்தார்பராபரமே. ௩௦௭

கள்ளாதுகட்டுணவும் காரியமோநானொருசொற்
கொள்ளாததோஷமன்றோ கூறும்பராபரமே. ௩௦௮

சென்றவிடமெல்லாந் திருவருளேதாரகமா.
நின்றவர்க்கேயானந்த நிட்டைபராபரமே. ௩௦௯

நீட்சிஞ்ஞகலில்லா நித்யசுகாரம்பசக
சாகுதியாமுன்னைவந்து சார்ந்தேன்பராபரமே. ௩௧௦

வானாதிதத்தவமாய் மன்னிநின்றகாரணநீ
நானாநிற்பதெந்த நானோபராபரமே. ௩௧௧

காட்டத்திலங்கி கடையவந்தாலென்னவுன்னு
நாட்டத்தினுடுவந்த நட்பேபராபரமே. ௩௧௨

நித்தினாயாய்த்தானே நினைவயர்ந்தானித்தனித்தஞ்
செத்தபிழைப்பானதெங்கள் செய்கைபராபரமே. ()

இன்பகிட்டையெய்தாமல் யாதெனினுஞ்சென்றமன்
ந், தன்புறுதல்வன்பிறவித் துக்கம்பராபரமே. ௩௧௩

பொய்யகலமெய்யான போதநிலைகண்டோர்க்கோ
நாயமிலையையமில் யையாபராபரமே. நகரு

மந்திரத்தையுன்னி மயங்காதெனக்கினியோர்
தந்திரத்தவைக்கத் த்காதோபராபரமே. நகரு

வின்கருணைபூத்ததென்ன மேவியுயிர்க்குயிராய்த்
தண்கருணைதோன்றவரு டாய்நீபராபரமே. நகரு

தின்மயமாய்நின்றநிலை தானேதானாகிநின்ற
னின்மயமாயெல்லா நிகழும்பராபரமே. நகரு

ஏங்கியிடையுநெஞ்ச வேழையநீவாவென்றே
பாங்குபெறச்செய்வதுன்மேற் பாரம்பராபரமே. ()

ஆண்டநின்னைநீங்கா வடிமைகள்யாமாணவத்தைப்
புண்டதென்னகன்மம் புகலாய்பராபரமே. நகரு

எங்கணுநீயென்ற லிருந்தபடியெய்தாம
லங்குமிங்குமென்றலைய லாமோபராபரமே. நகரு

கற்குமதுவுண்டு கனித்ததெல்லாநின்னருளி
னிற்குமதுதந்ததுண்டோ நீதான்பராபரமே. நகரு

அண்டபகிரண்ட மறியாதநின்வடிவைக்
கண்டவகைக்கண்டாற் கதியாம்பராபரமே. நகரு

கலக்கமுற்றெஞ்சைக் கலக்கத்திரும்பத்
துலக்குபவனியலையோ சொல்லாய்பராபரமே. நகரு

சிந்தையுமென்போலச் செயலற்றடங்கிவிட்டால்
வந்ததெலாநின்செயலா வாழ்வேன்பராபரமே. ௩௨௫
பந்தமெலாந்தீரப் பரஞ்சோதற்குருவாய்
வந்தவழிவை மறவேன்பராபரமே. ௩௨௬

தானந்தமான சகசகிருவிகற்ப
வானந்ததிட்டையரு னையாபராபரமே. ௩௨௭

அல்லலெல்லாந்தீரவேனக் கானந்தமாகவொரு
சொல்லென்பால்வைத்ததையென்சொல்வேன்பரா.

சிந்தைமயக்கமறச் சிம்மம்மாய்நின்றவுன்னைத்
தந்தவுனக்கென்னையுநான் தந்தேன்பராபரமே. ௩௨௮

மைசாட்டுமாயை மயக்கமறந்தருவாய்க்
கைகாட்டவுங்கனவு கண்டேன்பராபரமே. ௩௨௯

மால்வைத்தசிர்தை மயக்கறவென்சென்னிமிசைக்
கால்வைக்கவுங்கனவு கண்டேன்பராபரமே. ௩௩௦

மண்ணுமாயையெல்லா மாண்டுவிளியாதவீரு
கண்ணுரவுங்கனவு கண்டேன்பராபரமே. ௩௩௧

மண்ணீர்மையாலே மயங்காதுன்கையாலென்
கண்ணீர்துடைக்கவுநான் கண்டேன்பராபரமே. (1)

உள்ளதுணரா வுணர்விலிமாபாவியென்றோ
மெள்ளமெள்ளக்கைநெடு விட்டாய்பராபரமே. (2)

எல்லாநீனதசெய லென்றெண்ணுமெண்ணமுநீ
யல்லாலெனக்குளதோ வையாபராபரமே. ந.ந.ரு

பந்தமயக்கிருக்கப் பற்றொழிந்தேனென்றுளறு
மிந்தமயக்க மெனக்கேன்பராபரமே. ந.ந.க

காட்சியெல்லாங்கண்ணைவிடக் கண்டதுண்டோயாதி
னுக்கு, மாட்சியுனதருளே யன்றோபராபரமே. (.)

எட்டுத்திசையுமொன்று யின்பமாய்நின்றவுன்னை
விட்டுப்பிரியவிடம் வேறோபராபரமே. ந.ந.அ

பிறியாதயிர்க்குயிராய்ப் பின்னமறவோங்குஞ்
செறிவேயறிவே சிவமேபராபரமே. ந.ந.க

ஏதேதுசொன்னாறு மெள்ளளவுநீயிரங்காச்
சூதேதெனக்குளவு சொல்லாய்பராபரமே. ந.உ.0

கற்பனையாய்பாடுகின்றேன் கண்ணீருங்கம்பலையுஞ்
சொற்பனத்துங்காணெனன் சொல்வேன்பராபரமே

வன்பொன்றுநீங்கா மனதிறப்பமாருப்பே
ரன்பொன்றும்போதுமெனக்கையாபராபரமே. ந.ச.உ

ஏதுந்தெரியா வெளியேனைவாவெனநின்
போதநீலகாட்டிற் பொருதோபராபரமே. ந.ச.ந

ஓராமலெல்லா மொழிந்தேற்குன்றெய்வவரு
டாராதிருக்கத் தகுமோபராபரமே. ந.ச.ச

மோனந்தருஞான முட்டியெனக்குவட்டா
வானந்தவாழ்க்கை யருளாய்ப்பராபரமே. ௩௪௫

விரிமுகங்கண்டென்னை வாடாமலேகாத்த
நிமிங்குனை நிறைவேபராபரமே. ௩௪௬

புத்தியிகுனின்னடியைப் போற்றுகின்றமெய்யடியார்
சிந்தையிறப் போதின் நியானம்பராபரமே. ௩௪௭

உனக்குவனமயாக்கருனை யுள்ளவரும்வன்மைக்
செனக்குவனமயானவரு மில்லைபராபரமே. ௩௪௮

தாயிருந்தும்பின்னை தளர்ந்தாற்போலெவ்விடத்து
நீயிருந்துநின்றனர்து லின்றேன்பராபரமே. ௩௪௯

விராயாற்றுகெட்ட வாறேபோல்வாய்ப்பேசிப்
பேயானார்க்கின்பமுண்டோ பேசாய்ப்பராபரமே. ௩௫௦

பாவமென்றாலேதும் பயமின்றிச்செய்யவிந்தச்
செவன்கடார்போதந் தெரித்தார்பராபரமே ௩௫௧

இன்பசிகுவிசுற்ப மின்றேதாவன்றெனிலோ
தன்பம்பொறுப்பரிது சொன்னேன்பராபரமே. ௩௫௨

கற்குநிலைகற்றற் கருவியவிழாதருளாய்
நிற்குநிலைகற்பதுவே நீதம்பராபரமே. ௩௫௩

காச்சச்சுடர்விடும்பொற் கட்டிபோனின்மலமாய்
பேச்சற்றவனோ பிறவார்பராபரமே. ௩௫௪

புற்றொழிந்த சிந்தைப் பதைப்பொழிந்துதானேதா
னற்றிருப்பதென்றைக் கமைப்பாய்ப்பராபரமே. நூரு

உருவெளிதான்வாதலு ருத்தமர்க்கல்லாலினமுங்
குருவழிநின்றார்க்குமுண்டோ கூறும்பராபரமே. ()

தேகமியாதேனாமொரு சித்திபெறச்சீவன்முத்தி
யாகுநெநிகல்லநெறி மையாபராபரமே. நூரு

உலகநெறிபோற்சடல மோயவுயிர்முத்தி
யிலருமெனல்பந்த வியல்போபராபரமே. நூரு=அ

பரமாப்பரவெனியாப் பார்ப்பதல்லான்மற்றெவர்க்கு
திரமேதுமில்லைநன்றாத் தேர்ந்தேன்பராபரமே. [ந்

தேடுவேனின்னருளைத் தேடுமுன்னேயெய்தினட
மாடுவேனானந்த மாவேன்பராபரமே. நூரு 0

உள்ளங்குழைய வுடல்குழையவுள்ளிருந்த
கள்ளங்குழையவென்று காண்பேன்பராபரமே. நூரு

பட்டப்பகல்போலப் பாழ்த்தசிந்தைமாளினெல்லாம்
வெட்டவெளியாக விளங்கும்பராபரமே. நூரு

பார்க்கினனுப்போற்கிடந்த பாழ்ஞ்சிந்தைமாளினெ
யார்த்துச்சரிவிடலா மையாபராபரமே. [ன்னை

பாட்டுக்கோவன்பிறுக்கோ பத்திக்கோவன்பர்தங்க
னிட்டுக்கெல்லாங்குறுகி நின்றாய்பராபரமே. நூரு

முத்தாந்தவித்தே முனைக்குதிலமாயெழுந்த
சித்தாந்தமார்க்கச் சிறப்பேபராபரமே. நகரு

உன்னுவெயிபா யுறங்காதபேருணர்வா
யென்னுவிற்குள்ளே யிருந்தாய்பராபரமே. நகரு

தூத்துவமெல்லாமகன்ற தன்மையர்க்குச்சின்மயமா
நித்தமுத்தசுத்த நிறைவேபராபரமே. நகரு

உள்ளக்கொதிப்பகல வுன்னுள்ளேயானந்த
வெள்ளமலர்கருணை வேண்டும்பராபரமே. நகரு

என்னிப்புரப்பதரு ளின்கடனாமென்கடனா
நின்னிற்பணியறவே நிற்கைபராபரமே. நகரு

தூனையாநன்னிலையைத் தந்தவருளானந்த
வானேமனத்த வாழ்வேபராபரமே. நகரு

மன்னுதிபூதமெல்லாம் வைத்திருந்தநின்னிறைவைக்
கண்ணுரக்கண்டு களித்தேன்பராபரமே. நகரு

அரியாமையிதென் தறிவித்தவன்றேதான்
பிரியாவருணிலையும் பெற்றேன்பராபரமே. நகரு

தீதெனவுன்றெனவுந் தேர்ந்துநான்றேர்ந்தபடி
யேதூதக்கவொட்டா தென்னேபராபரமே. நகரு

கண்டவறிவகண்டா காரமெனமெய்யறிவிற்
கொண்டவர்க்கேழுத்தி கொதிப்பாய்பராபரமே. நகரு

ஈருகவல்வினா நென்னுமலின்பசுகம்
பேரும்படிக்கடிமை பெற்றேன்பராபரமே.

நளடு

பெற்றாநுபூகி பேசாதமோனநிலை
கற்றருணப்பிரியார் கண்டாய்பராபரமே.

நளக

நீயேநானென்று நினைப்புமறப்புமறத்
தாயேயனையவரு டந்தாய்பராபரமே.

நளஎ

சஞ்சலமற்றெல்லாநீ தானென்றுணர்ந்தேனென்
னஞ்சலியுங்கொள்ளா யரசேபராபரமே.

நளஅ

பூதமுதனாதவரை பொய்யென்றமெய்யொல்லாங்
காதலித்தவின்பக் கடலேபராபரமே.

நளக.

வாக்குமனமொன்றுபட்ட வார்த்தையல்லால் வெவ்
வேறாய்ப், போக்குடையவார்த்தை பொருந்தேன்
பராபரமே.

நளஅ0

வன்மையின்றியெல்லா மதித்துணர்வாய்க் காகெடு
வேன், நன்மையொன்றுந்தோயாத் தடையோபரா.

பத்தர்சித்தர்வாழிபரி பக்குவர்கள்வாழிசெங்கோல்
வைத்தவர்கள்வாழி குருவாழிபராபரமே.

நளஅ2

கல்லாதேனானுங் கற்றுணர்ந்தமெய்யடியார்
சொல்லாலேநின்னைத் தொடர்ந்தேன்பராபரமே. ()

சொல்லிறப்பச் சற்குருவாய்த் தோன்றிச்சுகங்கொ
டுத்த, நல்லுணாக்கேகொத்தடிமை நான்காண்பரா.

முத்திக்குவித்தான மோனக்கரும்புவழி
தித்தித்திடவினைந்த தேனேபராபரமே. ந.அ.௫

றித்தினாயும்பாழ்த்த நினைவுமற்றுநிற்பதுவோ
சுத்தவருணிலைச் சொல்லாய்பராபரமே. ந.அ.௬

மண்ணுமறிகடலு மற்றுளவுமெல்லாமுன்
கண்ணிலிருக்கவுநான் கண்டேன்பராபரமே. ந.அ.௭

பூட்டிவைத்துவஞ்சப் பொறிவழியேயென்றனைந்
யாட்டுகின்றதேதோ வறியேன்பராபரமே. ந.அ.௮

பொய்யுணர்வாயிந்தப் புழுக்கூட்டைக்காத்திருந்தே
னய்யும்வகையு முளதோபராபரமே. ந.அ.௯

பராபரக்கண்ணி முற்றிற்று. ஆ. சூ.௨௪.

—*—

பைங்கிளிக் கண்ணி.

அந்தமுடனாதி யளவாமலென்னறிவிற
சுந்தரவான்சோதி தலங்குமோபைங்கிளியே. க.

அகமேவுமண்ணுக்கென் னல்லலெல்லாஞ்சொல்
லிச், சுகமானநீபோய்ச் சுகங்கொடுவாபைங்கிளி
யே. உ.

ஆவீக்குளாவியென மற்புதஞர்சிற்ககந்தான்
பாவிக்குங்கிடும்மோ சொல்லாய்நீபைங்கினியே. ௩

ஆருமதியாமலென யந்தரங்கமாகவந்து
சேரும்படியிறைக்குச் செப்பிவாபைங்கினியே. ௪

ஆருனகண்ணீர்க்கென் னங்கபங்கமானதையுங்
கூறுததென்னே குதலைமொழிப்பைங்கினியே. ௫

இன்பருளவாடையழுக் கேறுமெமக்கண்ணல்சுத்த
வம்பரமாமாடை யளிப்பானோபைங்கினியே. ௬

உன்னுமலொன்றிரண்டென் றோராமல்கீட்டுநெறி
சொன்னுன்வரவும்வகை சொல்லாய்நீபைங்கினியே.

ஊருமிலார்பேருமிலா ருற்றார்பெற்றருடனே
யாருமிலாரொன்னே யறிவாரோபைங்கினியே. ௮

ஊரைப்பாராமலெனக் குள்ளகத்துநாயகனார்
சீரைப்பார்த்தாற்கருணை செய்வாரோபைங்கினியே. ௯

என்றுவிடியு மிறைவாவோவென்றென்று
நின்றநிலையெல்லா நிகழ்த்தாய்நீபைங்கினியே. ௧௦

எந்தமடலுடு மெழுதாவிறைவடிவைச்
சிறந்தமடலாவெழுதிச் சேர்ப்பேனோபைங்கினியே. ௧

கண்ணுண்மணிபோலின்பங் காட்டியெனைப்பிரிந்த
கின்னியருமின்னம்வந்து சேர்வாரோபைங்கினியே.

வடார்மலர்குடே னெம்பெருமான் பொன்னடியாம்
வடார்மலர்முடிக்கு வாய்க்குமோபைங்கிளியே. கக

கல்லேன்மலனோன் கனிந்தவன்பேபூசையென்ற
நல்லோர்பொல்லாவெனையு நாடுவரோபைங்கிளியே.()

கண்டதனைக்கண்டு கலக்கந்தவீனானவே
விண்டபெருமானையுநான் மேவுவனோபைங்கிளியே. ()

காணாதகாட்சி கருத்தவந்துகாணாமல்
வீணுகழித்து மெலிவேனோபைங்கிளியே. கக

காந்தமிரும்பைக் கவர்ந்திழுத்தாலென்னவருள்
வேந்தனெமையிழுத்து மேவுவனோபைங்கிளியே. கஎ

காதலால்வாடினதுங் கண்டனையேயெம்மிறைவர்
போதரவாயின்பம் புசிப்பேனோபைங்கிளியே. கஅ

கிட்டிக்கொண்டன்பருண்மை கேளாப்பலவடிகொள்
பட்டிக்குமின்பமுண்டோ சொல்லாய்நீபைங்கிளியே.

கிட்டோய்நெஞ்சிற் கிளர்வார்தழுவவென்ற
நெட்டோராவரவர் நேசமென்னோபைங்கிளியே. உ0

கூறுங்குணமூயில்லாக் கொள்கையினொன்கவலை
யாறும்படிக்கு மனைவாரோபைங்கிளியே. உக

சின்னஞ்சிறியேன்றன் சிந்தைகவர்ந்தாரிறைவர்
தன்னந்தனியே தவிப்பேனோபைங்கிளியே. உ2

சிக்தைமருளைத் தெளிவித்தெனையாள
வந்தகுஞ்சுநாதனருள் வாய்க்குமோபைங்கிளியே. உக
சொல்லிதந்துகின்ற சுகருபப்பெம்மாளை
யல்லும்பகலு மனைவேனோபைங்கிளியே. உச

தற்போதத்தாலே தலைமீழதாகவைய
னற்போதவின்புலர நாள்செலுமோபைங்கிளியே உரு
தன்னையறியுந் தருணந்தலிற்றலைவ [ளியே
ொன்னையனைபாதவண்ண மெங்கொளித்தார்பைங்கி
தாங்கரியமையலெல்லார் தந்தெனைவிட்டிண்ணருளா
ம், பாங்கியைச்சேர்ந்தாரிறைக்குப் பண்போசொல்
பைங்கிளியே. உள

தாவியதோர்மர்க்கடமாந் தன்மைவிட்டேயண்ணவி
டத், தொவியம்போனிற்கெனை யுள்குவரோபைங்
கிளியே. உஅ

தீராக்கருவழக்கைத் தீர்வையிட்டங்கென்னையினிப்
பாரோகுதாண்டாளைப் பற்றுவனோபைங்கிளியே. உக

தூங்கிவிழித்தென்னபலன் றாங்காமற்றாங்கிதிற்கும்
பாங்குகண்டாலன்றோபலன் காண்பேன்பைங்குளியே

தொல்லைக்கவலை தொலைத்துத்தொலையாத
வெல்லையிலாவின்பமய மெப்துவனோபைங்கிளியே .()

நன்னெஞ்சத்தன்பொல்லா நாதகாச்சேர்ந்கின்பனை
நதார், வன்னெஞ்சத்தாலேமான் வாழ்விறந்தேன்
பைங்கிளியே. ௩௨

நானேகருதின்வர நாடார்கம்மாவிருந்தாற்
குனையனைவரவர் தன்மைமென்னோபைங்கிளியே. ()

நீர்க்குமிழிப்போன்றவுட் னிற்கையிலேசார்குவதஞ்
சேர்க்குவறியாமற் திகைப்பேடுபைங்கிளியே. ௩௪

நெஞ்சகத்தில்வாழ்வார் நினைக்கின்வேறென்றனையா
வஞ்சகத்தாரல்லரவர் மார்க்கமென்னோபைங்கிளி (ந்

பன்முத்திகாச்சமயம் பாற்படக்கல்லாலடிவாழ்
கின்முத்தியாயரசைச் சோவேனோபைங்கிளியே. ௩௬

பச்சைகண்டநாட்டிற் பறக்குமுனைப்போற்பறந்தே
விச்சையெல்லாமண்ணற் கியம்பிவாகுபைங்கிளியே. ()

பாசபந்தஞ்செய்ததன்பம் பாராமலெம்மிறைவ
ராசைதந்ததன்பமதற் காற்றேனான்பைங்கிளியே. ()

பாராசையற்றிறையைப் பற்றறநான்பற்றிநின்ற
பூராயமெல்லாம் புகன்றுவாபைங்கிளியே. ௩௮

பேதைப்பருவத்தே பின்னொடர்ந்தென்பக்குவமுஞ்
சோதித்தவண்ணல்வந்து தோய்வாரோபைங்கிளியே.

பைம்பயினாநாடுமுன்போற் பார்பூத்தபைங்கொடி
சேர், செம்பயினாநாடித் திகைத்தேனான்பைங்கினி.

பொய்க்கூடுகொண்டு புலம்புவனோவெம்மிதறவர்
மெய்க்கூடுசென்று விளம்பிவாபைங்கினியே. சஉ

பொய்ப்பணிவேண்டேனைப் பொருட்படுத்தியண்ண
லென்பான், மெய்ப்பணியுந்தந்தொருகாண் மேவுவ
னோ பைங்கினியே. சங்

மண்ணுறங்கும் விண்ணுறங்கு மற்றுளவெலாமுறங்
குங், கண்ணுறங்கேனெம்மிதறவர் காதலார்பைங்
கினியே, சச

மட்டுப்படாத மயக்கமெல்லாந்திரவென்னை. [யே.
வெட்டவெளிகீட்டிலண்ணன் மேவுவனோபைங்கினி
மாலையளர்த்தென்னை வளர்த்திதறவர்பன்னெறியாம்
பாலையனத்தில்விட்ட பாவமென்னோபைங்கினியே. ()

மெய்யினோய்மாற்றவுழ்த மெத்தவுண்டெம் மண்ண
றத்த, மையனோய்தீர்க்க மருந்தமுண்டோபைங்கி.

மேவுபஞ்சவண்ணமுற்றாய் வீண்சிதையா லல்லவாற்
றாய், பாவிபஞ்சவண்ணம் பகர்ந்துவாபைங்கினியே.

வாய்திறவாவண்ணமெனை வைத்தாண்டார்க்கென்று
யரை, நீதிறவாச்சொல்லினிச மாங்காண்லபைங்கினி.

வாட்டப்படாத மவுனவீன்பங்கையாலே
காட்டிக்கொடுத்தானைக் காண்பேனோபங்கினியே. ()

வாராவரவாக வரிதருளுமோனருக்கென்
பேராசையெல்லாம்போய்ப் பேசிவாழைங்கினியே. ()

விண்ணவர்தம்பாலமுதம் வேப்பங்காயாகவென்பாற்
பண்ணியதெம்மண்ணன்மயல் பார்த்தாயோபங்
கினியே. ௫௨

விண்ணுள்வளியடங்கி வேறற்றதென்னவருட்
கண்ணுளடங்கிடவுந் காண்பேனோபங்கினியே. ௫௩

விண்ணார்நிலவுதவழ் மேடையிலெல்லாருமுற
மண்ணுனவிட்டிலென்னை வைத்ததென்னோபங்கி
னியே. ௫௪

உள்ளத்தினுள்ளே யொளித்திருந்தென்கள்ளமெல்லா
ம், வள்ளலறிந்தாலெனக்கு வாயுமுண்டோபங்கி
னியே. ௫௫

ஆகத்தைநீக்குமுன்னே பாலித்துணைவகாநான்
ருகத்தின்வண்ணந் தழுவுவனோபங்கினியே. ௫௬

தானேசபாவந் தலைப்படநின்றான்ருன
னானவரும் வருவாரோபங்கினியே. ௫௭

கள்ளத்தலைவரவர் கைகாட்டிப்பேசாம
வள்ளத்தில்வந்த வுபாயமென்னோபங்கினியே. ௫௮
பைங்கிளிக்கண்ணி முற்றிற்று ஆ து. ௮௨.

—(*)—

எந்நாட்கண்ணி.
தெய்வவணக்கம்.

நீர்பூத்தவேணி நிலவெறிப்பமன்றும்
கார்பூத்தகண்டனையான் கானுநாளெந்நாளோ. க
பொன்னுருமன்றன்மணிப் பூவைவிழிவண்டுசுற்று
மென்றாமுதினல மிச்சிப்பதெந்நாளோ. உ

நீக்கிமலக்கட்டறுத்து நேரோவெளியிலெம்மைத்
தூக்கிவைக்குந்தாடைத் தொழுதிடுநாளெந்நாளோ. ஈ
கருமுகங்காட்டாமலென்றுங் கர்ப்பூரம்வீசந்
திருமுகமேரோக்கித் திருக்கறுப்பதெந்நாளோ. ச

வெஞ்சேலெனும்விழியார் வேட்கைநஞ்சுக்கஞ்சி
னரை, யஞ்சேலெனுகைக் கபயமென்பதெந்நாளோ
ஆறுசமயத்து மதுவதுவாய்நின்றிலங்கும்
வீதுபனாதிருத்தாண் மேவுநாளெந்நாளோ. கூ
பச்சைநிறமாய்ச்சிவந்த பாகங்கலந்துலகை
யிச்சையுடனின்றானை யாங்காண்பதெந்நாளோ. எ

ஆகியந்தங்காட்டாத கண்டிதமாய்தின் னுணர்த்தும்
 போதவடிவானடியைப் போற்றுகாளெந்நாளோ. அ
 கப்பலகிலவுசடைக் காட்டானைத்தந்தையெனும்
 புங்கவென்கோட்டானைபதம் புந்திவைப்பதெந்நா.

அஞ்சமுகங்காட்டாம லாறுமுகங்காட்டவந்த
 செஞ்சரணச்சேவடியைச் சிந்தைவைப்பதெந்நாளோ
 தந்தையிருநாநினித்துத் தம்பிரான் னுள்ளேர்ந்த
 வெந்தையிருநாளினைக்கே யின்புறுவதெந்நாளோ. கக
 தெய்வவணக்க முற்றிற்று. துசூந.

—*—

குருமரபின்வணக்கம்.

துப்யகரமலராற் சொல்லாமற்சொன்னவுண்மை
 யையனைக்கல்லாலரசை யாமனைவதெந்நாளோ. க
 சிந்தையினுக்கேட்டாத சிற்சுகத்தைக்காட்டவல்ல
 நந்தியடிகீழ்க்குடியாய் நாமனைவதெந்நாளோ. உ
 எந்தைசனற்குமர னாதியெமையாட்கொள்வான்
 வந்ததவத்தினரை வாழ்த்துநாளெந்நாளோ. ஈ
 பொய்கண்டார்காணப் புனிதமெனும்த்துவித
 மெய்கண்டநாதனருண் மேவுநாளெந்நாளோ ன
 பாதிவிருத்தத்தாலிப் பார்விருத்தமாகவுண்மை
 சாதித்தார்பொன்னடியைத் தூன்பணிவதெந்நாளோ.

சிற்றம்பலமன்னுஞ் சின்மயராந்தில்லைகாக்
கொற்றங்குடிமுதலைக் கூறுநாளெந்நாளோ. க

குறைவிலருண் ஞானமுதல் கொற்றங்குடியடிக
ணறைமலர்த்தாட்கன்புபெற்று நாமிருப்பதெந்நா. எ
நாளவங்கள்போகாம னன்னெறியைக்காட்டியெமை
யாளவந்தகோலங்கட் கன்புவைப்பதெந்நாளோ. அ
என்னறியவுள்ளடக்கி யென்போல்வருமவுனி
தன்னறிவுக்குள்ளேநான் சாருநாளெந்நாளோ. க

ஆறுளொன்றைநாடினதற் காறுமுண்டாமென்ற
மக்குக், கூறுமவுனியருள் கூடுநாளெந்நாளோ. க0
நில்லாமனின்றருளை நேரோபாரொன்றவொரு
சொல்லான்மவுனியரு டோற்றுநாளெந்நாளோ. கக
வைதிகமாஞ்சைவ மவுனிமவுனத்தளித்த
மெய்திகழ்ந்தென்னல்லல் வீடியுநாளெந்நாளோ. கஉ
வாக்குமன்மற்ற மவுனிமவுனத்தருளே
தாக்கவுமென்னல்லெல்லாந் தட்டழிவதெந்நாளோ.
குருமரபின்வணக்க முற்றிற்று. சூராகா.

—(—)

அடியார் வணக்கம்.

வெம்பந்தந்திர்த்துலகாள் வேந்தன்றி ருஞான
சம்பந்தனையருளாற் சாருநாளெந்நாளோ. க

ஏரின்றிவபோக மிங்கிவர்க்கேயென்னவுழ [ளோ.
வாரங்கொள் சென்சையர்தான் வாரம்வைப்பதெந்நா
பித்தரிதையொன்றறிந்து பேதைபாற்றாதனப்பு
லித்ததமிழ்ச்சமர்த்தர் மெய்புகழ்வதெந்நாளோ. ஈ
போதலுந்நாடதியப் புத்தர்தமைவாதில்வென்ற
வாதலுநாயனன்ப வாஞ்சிப்பதெந்நாளோ. ஈ
ஒட்டுடன்பற்றினி யுலகைத்துறந்தசெல்வப்
பட்டினத்தார்பத்திரி பண்புணர்வதெந்நாளோ. னு
கண்டதபொய்யென்றகண்டா காரசிவமெய்யென
லிண்டலிவவாக்கியர்தான் மேவுநாளெந்நாளோ. [வே
சுக்கரவர்த்தி தவராசயோகியென
மிக்கதிருமுலனருண் மேவுநாளெந்நாளோ. எ
கந்தரனுபூதிபெற்றுக் கந்தரனுபூதிசொன்ன
வெந்தையருனடி யிருக்குநாளெந்நாளோ. அ
எண்ணியசித்த ரிணமயோர்முதலான
பண்ணவர்கள்பத்தரருள் பாலிப்பதெந்நாளோ. க.
அடியார்வணக்கமுற்றிற்று. ஆதூயரு.

—*—

யாக்கையைப் பழித்தல்.

சுக்கிலமுந்ருஞ் சொரிமலமுநாறுமுடற்
புக்குழலும்வாஞ்சையினிப்போதுமென்பதெந்நாளோ.

நீர்க்குமிழிபூணமைத்து நின்ற லுநிலைமைய்
பார்க்குமிடத்திதன்மேற் பற்றறுவதெந்நாளோ. ௨

காங்கைநரிசெந்நாய் கழுகொருநாள் கூடியுண்டு
தேக்குவிருந்தாமுடலைச் சீயென்பதெந்நாளோ. ௩

செங்கிருமியாதி செனித்தசென்மபூமியினை
யிங்கெனுடலென்று மிழக்கொழிவதெந்நாளோ. ௪

தீத்துவர்தொண்ணூற்றறுவர் தாமாவாழிந்நாட்டைப்
பித்தனென்னென்றும் பிதற்றொழிவதெந்நாளோ.

ஊனென்றிநாத ணுணர்த்துமடைவிட்டறிவே
னென்றபாவிதலை நானுநாளெந்நாளோ ௬

வேலையிலாவேதன் விதித்தவிந்தரசாலமுடன்
மாலைவியாபார மயக்கொழிவதெந்நாளோ. ௭

ஆழ்ந்துநினைக்கின ரோசிகமாமிவ்வுடலில்
வாழ்ந்துபெரும்பேற்றை மதிக்குநாளெந்நாளோ: ௮

மும்மலச்சேருன முழுக்கும்பிபாகமெனு
மிம்மலகாயத்து ளிகழ்ச்சிவைப்பதெந்நாளோ. ௯

நாற்றமிகக்காட்டு நவவாயில்பெற்றபசுஞ்
சோற்றுத்துருத்தி சுமையென்பதெந்நாளோ. 10

உருவிருப்பவுள்ளே தானாறுமலக்கேணி
யருவருப்புவாழ்க்கையைக்கண் டஞ்சுநாளெந்நாளோ

யாக்கையைப்பழித்தல் முற்றிற்று. தூதாஉசு.

மாநாப்பழித்தல்.

மெய்கின்றாற்றமெல்லா மிக்கமஞ்சளான்மறைத்துப்
பொய்கிசும்வாயார் புலையொழிவதெந்நாளோ. க

திண்ணியநெஞ்சப்பறவை சிக்கக்குழற்காட்டிற்
கண்ணிவைப்போர்மாயங் கடக்குநாளெந்நாளோ. ௨

கண்டிமொழிபேசினான் கண்டிகொண்டகவிலையாக்
கொண்டிலிமொனாற்பொய்க்குத்தொழிவதெந்நாளோ
காமசுவாவென்றிருண்ட கண்வலையைவிடமின்னார்
நாமமறந்தருளை நண்ணுநாளெந்நாளோ. ச

கண்களில்வெண்பூளை கரப்பக்கருணமவிட்ட
பெண்கண்மயறப்பிப் பிழைக்குநாளெந்நாளோ. ௫

வீங்கித்தளர்ந்து விழுமுலையார்மேல்விழ்ந்து
தாங்குமதன்சோம்பைத் துடைக்குநாளெந்நாளோ. சு

கச்சிருக்குங்கொங்கை கரும்பிருக்குமின்மாற்றம்
வைச்சிருக்குமாதர் மயக்கொழிவதெந்நாளோ: எ

பச்சென்றகொங்கைப் பசப்பியார்பாழானமய
னச்சென்றறிந்தருளை நண்ணுநாளெந்நாளோ. ௮

உந்திச்சுழியா லுளத்தைச்சுழித்தகன
தந்தித்தனத்தார் தமைமறப்பதெந்நாளோ. ௯

தட்டுவைத்தசேலை கொய்சகத்திற்கின்றையெல்லாங்
கட்டிவைக்குமாயமின்னூர் கட்டழிவதெந்நாளோ. ௮
ஆழாழியென்ன வளவுபடாவஞ்சநெஞ்சப்
பாழானமாதர்மயற் பற்றொழிவதெந்நாளோ. (க௧)
தூயபனித்திங்கள் சுடுவதெனப்பித்தேற்று
மாயமடவார் மயக்கொழிவதெந்நாளோ. (க௨)
ஏழைக்குறும்புசெயு மேந்திழையார்மோகமெனும்
பாழைக்கடந்து பயிராவதெந்நாளோ. (க௩)
விண்டுமொழிகுளறி வேட்கைமதுமொண்டுதருந்
தொண்டியர்கள்கட்கடையிற்சுற்றொழிவதெந்நாளோ,
மெய்யிற்சிவம்பிறக்க மேவுமின்பம்போன்மாதர்
பொய்யினின்பின்றென்று பொருந்தாநாளெந்நாளோ.
மாதனாப்பழித்தல் முற்றிற்று. தூரசுக.

தத்துவமுறைமை.

ஐம்பூதத்தாலே யலக்கழிந்ததோஷமற
யெம்பூதநாதனரு ளெய்துநாளெந்நாளோ. (௧)
சுத்தமுதலாம்புலனிற் சஞ்சரித்தகள்வொனும்
பித்தர்ப்பயந்திர்ந்து பிழைக்குநாளெந்நாளோ. (௨)
நாளும்பொதிவழியை நாடாதவண்ணமெமை
யாளும்பொதியா லருள்வருவதெந்நாளோ. (௩)

வளக்காடியானகன்ம மாயைதம்பால்வீண்காலம்
போக்காமலுண்மை பொருந்துநாளெந்நாளோ. (சு)

மனமானவானரக்கைம் மாலையாகாம
லெனையாளடிகளடி யெய்துநாளெந்நாளோ. (ரு)

வேட்டைப்புலப்புலையர் மேவாதவண்ணமனக்
காட்டைத்திருத்திக் கணாகாண்பதெந்நாளோ. (சு)

உந்துபிறப்பிறப்பை யுற்றுவிடாதெந்தையருள்
வந்துபிறக்க மனமிறப்பதெந்நாளோ. (எ)

புத்தியெனந்துத்திப் பொறியாவின்வாய்த்தேனா
யொத்துவிடாதெந்தையரு ளோங்குநாளெந்நாளோ.

உல்காரமென்னுமத யானைவாயிற்கரும்பா
யெங்காமலெந்தையரு ளெய்துநாளெந்நாளோ. (க)

சித்தமெனும்பெளவத் திகாக்கடலில்வாழ்துரும்பாய்
நித்தமலையாருளி விற்குநாளெந்நாளோ. ௧0

வித்தியாதத்தவங்க ளேழும்வெருண்டோடச்
சுத்தபரபோகத்தைத் துய்க்குநாளெந்நாளோ. ௧௧

சுத்தவித்தையேழுதலாத்தோன்றுமோனாந்துவகைத்
தத்துவத்தைநீங்கியருள் சாருநாளெந்நாளோ. ௧2

பொல்லாதகாமப் புலைத்தொழில்லென்னறிவு
செல்லாமனன்னெறியிற் சேருநாளெந்நாளோ. ௧௩

அடிகளடிக்கீழ்க்குடியா யாம்வாழாவண்ணங்
குடிகெடுக்கும்பாழ்மடிமைக் கூறெழிவதெந்நாளோ.

ஆனபுறக்கருவி யாறுபத்தமற்றுளவும்
போனவழியுங்கூடப் புன்முனைப்பதெந்நாளோ. ௧௫

அந்தகனுக்கெங்குமிரு ளானவாறாவறிவில்
வந்தவிருள்வேலை வடியுநாளெந்நாளோ. ௧௬

புன்மலத்தைச்சேர்ந்தமலபோதம்பொருந்துதல்போ
ய், நின்மலத்தைச்சேர்ந்தமலநீங்குநாளெந்நாளோ.

கண்டிகண்டுந்தேறாக் கலக்கமெல்லாந்தீர்வண்ணம்
பண்டைவினைவேணாப் பறிக்குநாளெந்நாளோ. ௧௭

பைங்கூழ்வினைதான் படுசாவியாகவெமக்
கெங்கோன்சிரணவெயி லெய்துநாளெந்நாளோ. ௧௮

குறித்தவிதமாதியாற் கூடும்வினையெல்லாம்
வறுத்தவித்தாம்வண்ணமருள் வந்திடுநாளெந்நாளோ.

சஞ்சிதமேயாதிசரக் கானமுச்சேரும்
வெந்தபொரியாகவருண் மேவுநாளெந்நாளோ. ௨௧

தேகமுதனன்காத் திரண்டொன்றாய்நின்றிலகு
மோகமிகுமாயை முடியுநாளெந்நாளோ. ௨௨

சுத்தமுதலாத் தழைத்திங்கெமக்குணர்த்துஞ்
சுத்தமாமாயைத் தொடக்கறுவதெந்நாளோ. ௨௩

எம்மைவினையயிதையை யெம்பாற்காட்டாத
வம்மைதிரோதை யகலுநாளெந்நாளோ. ௨௪

நித்திராயாய்வந்து நினையுதிக்குங்வேவனொஞ்
சத்தருவைவெல்லுஞ் சமர்த்தறிவதெந்நாளோ. ௨௫

சின்னல்பின்னலான சகலமெனாங்குப்பையிடை
முன்னவன்ஞானக்கனலை முட்டினாளெந்நாளோ. ௨௬

மாயாவிகார மலமொழிசுத்தாவத்தை
தோயாவருனத் தொடருநாளெந்நாளோ. ௨௭

தத்துவமுமை முந்நின்று. தாகுஅ.

தன்னுண்மை.

உடம்பநியுமென்னுமந்த ஐயுலெல்லாந்திரந்
இடம்பெறவேயெம்மைத் தெரிசிப்பதெந்நாளோ. ௨௮

செம்மையறிவாலறிந்து தேகாதிக்குள்விசைந்த
யெம்மைப்புலப்படவே யாமறிவதெந்நாளோ ௨௯

நீத்துவமாம்பாழ்த்த சடவுருவைத்தான்சுமந்த
சித்துருவாமெம்மைத் தெரிசிப்பதெந்நாளோ. ௩௦

பஞ்சப்பொதியையுயி னென்னுமந்தப்பஞ்சமறச்
செஞ்செயேயெம்மைத் தெரிசிப்பதெந்நாளோ. ௩௧

அத்தக்கரணமுயி ராமென்றவந்தரங்க
நித்தத்தக்கணத்திலெம்மைத் தோந்தறிவதெந்நாளோ.

முக்குணத்ததச்சேவனென்று முடத்தைவிட்டருளா
லக்கணமேயெம்மை யறிந்துகொள்வதெந்நாளோ. சு
காஹையினென்றுக் கலாதிகள்சொற்கேளாமற்
சீலமுடனெம்மைத் தெளிந்துகொள்வதெந்நாளோ. எ
வான்கெடுத்தத்தேடு மதிசேடர்போலவெமை
நான்கெடுத்தத்தேடாம னன்கறிவதெந்நாளோ. அ
தன்னுண்மை முற்றிற்று. தூ.எசு.

—*—

அருளியல்பு.

ஈனந்தருநா டிதுநமக்குவேண்டாமென்
ருனந்தநாட்டி லவதரிப்பதெந்நாளோ. க
பொய்க்காட்சியான புவனத்தைவிட்டருளா
மெய்க்காட்சியாம்புவன மேவுநாளெந்நாளோ. ௨
ஆதியந்தங்காட்டாம லம்பரம்போலேநிறைந்த
த்திலருட்கடலைச் சேருநாளெந்நாளோ. ௩
எட்டுத்திசைக்கீழ்மே லெங்கும்பெருகிவரும்
வெட்டவெளிவிண்ணுற்றின் மெய்தோய்வதெந்நா. ச
சூதானமென்று சுருதியெல்லாமோலமிடு
மீதானமானவெற்பை மேவுநாளெந்நாளோ. ௫

வெந்துவெடிக்கின்றசிந்தை வெப்பகலத்தண்ண
ருளாய், வந்துபொழிகின்றமழை காண்பதெந்நா. ௬

ஞரியர்சுச்சந்திரர்க டோன்றஞ்சொயஞ்சோதிப்
பூரணதேயத்திற் பொருந்துநாளெந்நாளோ. எ

கின்றமனவெப்பக் கலக்கமெலாந்திரவருட்
டென்றல்வந்தகிசுவெளி சேருநாளெந்நாளோ. அ

கட்டுமன்செங்கோல் கடாவடிக்குங்கோலாக
வட்டவெளிப்பொருளை மேவுநாளெந்நாளோ. க

சூலக்கபாடத் தடைதீரவெம்பெருமா
ஞூலக்கமண்டபத்து ளோடுநாளெந்நாளோ. க௦

விண்ணவன்றொன்னும் விரிபிலாமண்டபத்திற்
றண்ணீருந்தித் தளர்வொழிவதெந்நாளோ. க௧

வெய்யபுவிபார்த்து விழித்திருந்தவல்லறத்
துய்யவருளிற் துயிலுநாளெந்நாளோ. க௨

வெய்யபிறவீவெயில் வெப்பமெலாம்விட்டகல
வையனடிநீழ லணையுநாளெந்நாளோ. க௩

வாதைப்பிறவி வளைகடலைந்தவையுன்
பாதப்புணையினையப் பற்றுநாளெந்நாளோ. க௪

ஈனமில்லாமெய்ப்பொருளை யிம்மையிலெகாணவெளி
ஞானமெனுமஞ்சனத்தை நான்பெறுவதெந்நாளோ.()

எல்லாமிறந்தவிடத் தெந்தைநிறைவாம்வழிவைப்
புல்லாமற்புல்லிப் புணருநாளெந்நாளோ. க௫

சுடத்துருயிர் போலெமக்குத் தானியிராய்ஞான
நடத்துமுறைகண்டுபெணி நாம்விடுவதெந்நாளோ. க
எக்கனாமாந்துன்ப விருட்கடலைவிட்டருளா
மிக்ககனாயேறிவெளிப்படுவ தெந்நாளோ. கஅ

அருளியல்பு முற்றிற்று. தூக்கசு.

பெருளியல்பு.

கைவிளக்கின்பின்னேபோய்க் காண்பார்போன்
மெய்ஞ்ஞான, மெய்விளக்கின்பின்னேபோய் மெய்
காண்பதெந்நாளோ. க

கேடில்பசுபாசமெல்லாங் கீழ்ப்படவுந்தானேமே
லாடுஞ்சுகப்பொருளுக் கன்புறுவதெந்நாளோ. உ

ஆணவத்தைநீக்கி யநிலுடையவகையாக்
காணவத்தைக்கப்பாலைக் காணுநாளெந்நாளோ. ந

நீக்கப்பிரியா நினைக்கமறக்கக்கூடாப்
போக்குவரவற்ற பொருளணவதெந்நாளோ. ச

அண்டருக்குமெய்ப்பில்வைப்பா மாரமுதையெ
ன்னகத்திற், கண்டுகொண்டுநின்று களிக்குநாளெந்
நாளோ. டு

காட்டுந்திருவருளே கண்ணாகக்கண்டுபர
வீட்டின்பமெய்ப்பொருளை மேவுநாளெந்நாளோ. க

நா னுனதன்மை நழுவியேயெய்வயிர்க்குந்
தா னுனவுண்மைதனைச் சாருநாளெந்நாளோ. எ

பித்தைமறந்து திருவருளாய்நிற்பவர்பால்
வந்தபொருளெம்மைமுந்தான் வாழ்விப்பதெந்நாளோ.

எள்ளுகுளெண்ணெம்போ லெங்கும்வியாபகமா
யுள்ளவொன்றையுள்ளபடி யோருநாளெந்நாளோ. க

அருவுருவமெல்லா மகன்றதவாயான
பொருளெமக்குவந்து புலப்படுவதெந்நாளோ. ட

அந்நமங்காண வகண்டிதாசாரபரி
பூரணம்வந்தெம்மைப் பொருந்துநாளெந்நாளோ. டக

சுத்தொடுகித்தாதெத் தயங்கியவானந்தபரி
சுத்தவகண்டசிவந் தோன்றுநாளெந்நாளோ. க2

எங்கெங்கும்பார்த்தாலு மின்புருவாய்க்கமின்றித்
தங்குந்தனிப்பொருளைச் சாருநாளெந்நாளோ. க3

அடிமுடி காட்டாதசுத்த வம்பரமாஞ்சோதிக்
கமியெழிவந்தென்னைக் கலக்குநாளெந்நாளோ. க4

ஒன்றையுங்காட்டா வுளத்திருளைச்சூறையிட்டு
நின்றபாஞ்சோதியுட னிற்குநாளெந்நாளோ. க5

எத்தச்சமய மிசைந்தமநிலூடநிவாய்
வந்தபொருளேபொருளா வாஞ்சிப்பதெந்நாளோ. க6

எவ்வாறியிருந்துணர்ந்தார் யாவரவர்கமக்கே
யவ்வாறாய்ந்திற்பொருட் கன்புவைப்பதெந்நாளோ.
பெண்ணுணலியெனவும் பேசாமலென்னறிவின்
கண்ணுடேறின்றவொன்றைக் காணுநாளெந்நாளோ.
நினைப்புமறப்புமற நின்றபரஞ்சோதி
தனைப்புலமாவென்னறிவிற் சுந்திப்பதெந்நாளோ. கக
பொருளியல்பு முற்றிற்று. துஉராகந்.

ஆனந்தவியல்பு.

பேச்சுமூச்சில்லாத பேரின்பவெள்ளமுற்று
நச்சுநிலைகானும் னிற்குநாளெந்நாளோ. க
சித்தந்தெளிந்தோர் தெளிவிற்தெளிவான
சுத்தசுகக்கடலுட் டோயுநாளெந்நாளோ ௨
சிற்றின்பமுண்டுழ் சிதையவனந்தங்கடல்போன்
முற்றின்பவெள்ளமெமை மூடுநாளெந்நாளோ. ௩
எல்லையில்பேரின்பமய மெப்படியென்றோர்சமக்குச்
சொல்லறியாஆமர்கள்போற் சொல்லுநாளெந்நாளோ
அண்டரண்டகோடி யனைத்துமுகாந்தவெள்ளங்
கொண்டதெனப்பேரின்பங் கூடுநாளெந்நாளோ. ௫
ஆதியந்தமில்லாத வாதியனாதியெனஞ்
சோதியின்பத்துடே துனையுநாளெந்நாளோ ௬

சாலோகமாதி சவுக்ஷியமும்விட்டநம்பான்
மேலானஞானலின்ப மேவுநாளெந்நாளோ. எ
தற்பரத்தினுள்ளேயுஞ் சாலோகமாதியெனும்
பொற்பரித்தானந்தம் பொருந்துநாளெந்நாளோ. அ
உள்ளத்தினுள்ளேதா னாறுஞ்சிவானந்த
வெள்ளந்துளைந்து விடாய்தீர்வதெந்நாளோ. க
கின்னலுடன்முக்கனிபுங் கற்கண்டுசீனியுமாய்
மன்னுமின்பவாரமுதை வாய்மடுப்பதெந்நாளோ. ய
மன்னாடுழன்ற மயக்கமெல்லாந்தீர்த்திடவும்
விண்ணுடெழுந்தகக மேவுநாளெந்நாளோ. கக
காணற்சலம்போன்ற சுட்டுழலைப்பொய்தீர
வானமுதவாவி மருவுநாளெந்நாளோ. கஉ
தீங்கரும்பென்றாலினியா தின்றாலினிப்பனபோற்
பாங்குறும்பேரின்பம் படைக்குநாளெந்நாளோ. கங
புண்ணியபாவங்கள் பொருந்தாமெய்யன்பொல்லா
நண்ணியபேரின்பகக நாமனைவதெந்நாளோ. கச
ஆனந்தவியல்பு முற்றிற்று. தூஉஉஎ.

—*—

ஆன்புநிலைமை.

தக்கரலிகண்டசரோ ருகம்போலென்னிதய
மிக்கவருள்கண்டு விகசிப்பதெந்நாளோ க

வானமுகில்கண்ட மயூரபகிபோலவையன்
ஞானநடங்கண்டு நடிக்குநாளெந்நாளோ ௨
சந்திரனைநாடுஞ் சகோரபகிபோலதீவில்
வந்தபரஞ்சோதியையாம் வாஞ்சிப்பதெந்நாளோ. ௩
குத்திரமெய்ப்புற்றகத்துக்குண்டலிப்பாம்பொன்றுட்
சித்தனைபென்கண்ணுற் றெரிசிப்பதெந்நாளோ. (௫)
அந்தரத்தேநின்றோடு மானந்தக்கூத்தனாக்கென்
சிந்தைதிறைகொடுத்துச் சேவிப்பதெந்நாளோ. ௫
கள்ளனிவனென்றுமெள்ளக் கைவிடுதல்காரியமோ
வள்ளலேயென்று வருந்துநாளெந்நாளோ. ௬
விண்ணுடர்காண விமலாபரஞ்சோதி
யண்ணுவாவாவென் றரற்றுநாளெந்நாளோ. ௭
ஏதேதுசெய்தாலு மென்பணிபோய்நின்பணியா
மாதேவாவென்று வருந்துநாளெந்நாளோ. ௮
பண்டிங்கானேனான் பழம்பொருளேயின்னுமுனைக்
கண்டுங்கானேனெனவுங் கைகுவிப்பதெந்நாளோ. ௯
பொங்கேதமான புழுக்கமெல்லாந்தீரவின்ப
மெங்கேயெங்கேயென் றிரங்குநாளெந்நாளோ. ௧௦
கடலின்மடைகண்டதபோற் கண்ணீராராக
வுடல்வெதும்பிமூர்ச்சித் துருகுநாளெந்நாளோ. ௧௧

புலர்ந்தேன்முதஞ்சருகாய்ப் போனேனிற்காண
வலைந்தேனென்றேங்கி யழுங்குநாளெந்நாளோ. கஉ

புண்ணீர்மையாளர் புலம்புமாபோற்புலம்பிக்
கண்ணிருங்கம்பலையுங் காட்டுநாளெந்நாளோ. கங

போற்றேனென்றாலுமென்னைப் புந்திசெய்யும்வேத
னைக்கிங், காற்றேனொற்றேனென் றரற்றுநாளெந்நா
ளோ. கச

பொய்முடங்கும்பூமிசில பொட்டலறப்பூங்கமலன்
கைமுடங்கநான்சனனக் கட்டறுவதெந்நாளோ. கரு

கிற்குணத்தைப்போன்றவஞ்சக்காரர்கள்கைகோவாம
னற்குணத்தார்கைகோத்து நான்திரிவதெந்நாளோ.

துட்டனைமாமாயைச் சுழனிக்கியந்தரமே
விட்டனையோவென்று வியக்குநாளெந்நாளோ. கள

அன்புநிலைமை முற்றிற்று. துஉசச.

அன்பர்நெறி.

அத்தவாவெல்லா மடங்கச்சோதித்தபடிச்
சித்தருவாய்கின்றார் தெளிவறிவதெந்நாளோ. க

மூச்சற்றுச்சிந்தை முயற்சியற்றமூதறிவாய்ப் [ளோ
பேச்சற்றோர்பெற்றவொன்றைப் பெற்றிடுநாளெந்நா

கோட்டாலையான குணமிறந்தநிற்குணத்தோர்
தேட்டாலேதேடிபொருள் சேருநாளெந்நாளோ. ௩
கெடுத்தேபசுத்துவத்தைக் கேடிலாவானந்த
மந்தோரடித்தபொருட் கார்வம்வைப்பதெந்நாளோ.
கற்கண்டாலோடுகின்ற காக்கைபோற்பொய்ம்மாயச்
சொற்கண்டாலோடுமன்பர் தோய்வறிவதெந்நாளோ.
மெய்த்தகுலங்கல்விபுனை வேடமெல்லாமோடவிட்ட
சித்தரொன்றுஞ்சேராச் செயலறிவதெந்நாளோ. ௪
குற்றச்சமயக் குறும்படர்ந்துதற்போத
மற்றவர்கட்கற்றபொருட் கன்புவைப்பதெந்நாளோ.
தர்க்கமிட்டுப்பாழாஞ் சமயக்குதர்க்கம்விட்டு
நிற்குமவர்கண்டவழி நேர்பெறுவதெந்நாளோ. ௫
வீறியவேதாந்தமுதன் மிக்ககாலாந்தவரை
யாறுமுணர்ந்தோருணர்வுக் கன்புவைப்பதெந்நாளோ.
கண்டவிடமெல்லாக் கடவுண்மயமென்றறிந்து
கொண்டநெஞ்சர்நேயநெஞ்சிற் கொண்டிருப்பதெந்
நாளோ. ௬

பாக்கியங்களெல்லாம் பழுத்துமனம்பழுத்தோர்
நோக்குந்திருக்கூத்தை நோக்குநாளெந்நாளோ. ௭

எவ்வுயிருந்தன்றுயிர்போ லெண்ணுந்தபோதனர்கள்
செவ்வறிவைநாடிமிடச் சிந்தைவைப்பதெந்நாளோ.()

அன்பர்நெறி முற்றிற்று. துஉருகூ.

—*—

அநிருகூ.

இருகிலனாய்த்தீயாகி யென்றதிருப்பாட்டின்
பெருநிலையைக்கண்டனென்று பேச்சுறுவதெந்நாளோ.

அற்றவர்கட்கற்றசுவ குமென்றவத்துவித
முற்றுமொழிகண்டருளின் மூழ்குநாளெந்நாளோ. உ

தானென்னைமுன்படைத்தா னென்றதகவுகாயை
நானென்னுவுண்மைபெற்று நாமுணர்வதெந்நாளோ.

என்னுடையதோழனா யென்றதிருப்பாட்டி
னன்னெறியைக்கண்டிரிமை நாஞ்செய்வதெந்நாளோ.

ஆருடனேசேருமறி வென்றவவ்வுகாயைத்
தேகும்படிக்கருடான் சேருநாளெந்நாளோ. ௫

உன்னிலுன்னுமென்ற வுறுமொழியாலென்னிதயந்
தன்னிலுன்னினெறியைச் சாருநாளெந்நாளோ.()

நினைப்பறவேதானினைந்தே நின்றநிலைநாடி
யனைத்துமாமப்பொருளி லாமுநாளெந்நாளோ. எ

சென்றுசென்றேயனுலாய்த் தேய்ந்ததேய்ந்தொ
ன்றாகி, நின்றுவிடுமென்றநெறி நிற்குநாளெந்நாளோ.

ஆதியந்தமில்லா வரியபாஞ்சோதி
நீங்குமொழிகண்டதுவாய் நிற்குநாளெந்நாளோ. க

பித்தொன்றிலாகையின்றிப் பெற்றிருந்தேனென்ற
நெறியுடையான்சொல்லினிலை நிற்குநாளெந்நாளோ.

தினாயற்றநீர்போற் றெளியவெனத்தேர்ந்த
வுகாபற்றியுற்றங் கொடுங்குநாளெந்நாளோ. கக

அநியாவநிவி லவிழ்ந்தேறவென்ற
நெறியாமுகையுணர்ந்து நிற்குநாளெந்நாளோ. கஉ

எனக்குனியென்று மியற்கையாப்பின்று
முனக்குனென்ற வுறுதிகொள்வதெந்நாளோ. கங

அநிவையநிவதுவே யாகும்பொருளென்
றுறுதிசொன்னவுண்மையினை யோருநாளெந்நாளோ.

அறிஞருரை முற்றிற்று. துஉஎ0.

—(*)—

நிற்குநிலை.

பண்ணினிகைபோலப் பரமன்பானின்றதிற்
னெண்ணியருளாகி யிருக்குநாளெந்நாளோ. க

அறிவோடறியாமை யற்றநிவிலுடே
குறியிலறிவுவந்து கூடுநாளெந்நாளோ. உ

சொல்லான்மனத்தாற் றொடராச்சம்பூரணத்தி
னில்லாநிலையாய் நிலைநிற்பதெந்நாளோ. டு

செங்கதிர்நீர்முன்மதியந் தேசடங்கிநின்றிடல்போ
லங்கணஞர்தாளி லடங்குநாளெந்நாளோ. சு

வானாடடங்கும் வன்போலவீன்புருவாங்
கோனாடடங்கும் குறிப்பறிவதெந்நாளோ. ௩

செப்பரியதன்கருணைச் சிற்சுசுனூர்பூரணத்தி
லப்பினிடையுப்பா மணையுநாளெந்நாளோ. சு

முயவநிவான சுகருபசோதிதன்பாற்
நியினிடும்பென்னத் திகழுநாளெந்நாளோ. எ

நீதணையாக்கர்ப்பூர தீபமெனநானகண்ட
சோதியுடனென்றித் துரிசுவதெந்நாளோ. அ

ஆராரும்சானாத வற்புதனூர்பொற்படிக்கீழ்
நாரார்நிழல்போ விலாவுநாளெந்நாளோ. கூ

எட்டத்தொலையாத வெந்தைபிரான்சன்னிதியிற்
பட்டப்பகல்விளக்காய்ப் பண்புறுவதெந்நாளோ. க௦

கருப்புவட்டைவாய்மடுத்தக் கண்டார்தாப்போல
விருப்புவட்டாவீன்புருவை மேவுநாளெந்நாளோ. கக

துச்சப்புலனாற் சுழலாமற்றன்னருளா
ஊச்சிக்கதிர்ப்படிக மொவ்வுநாளெந்நாளோ. கஉ

இம்மானிலத்தி லிருந்தபடியேயிருந்து
சும்மாவருளேத் தொடருநாளெந்நாளோ. கங

தானவனார்தன்மைபெய்தித் தண்டமெனவண்டமெ
ங்கு, ஞானமதயானை நடத்துநாளெந்நாளோ. கௌ

ஒன்றிரண்டிமில்லதுவாயொன்றிரண்டிமுள்ளதுவாய்
நின்றசமத்துநிலை நேர்பெறுவதெந்நாளோ. கரு

பாசமகலாமற் பதியிற்கலவாமன்

மாசில்சமத்துமுத்தி வாய்க்குநாளெந்நாளோ. கக

சுற்றறிவுமெள்ளச் சிதைந்தெம்மான்பேரறிவை
யுற்றறியாவண்ணமறிந் தோங்குநாளெந்நாளோ

தந்திரத்வதமந்திரத்தைச் சாரினவையாமறிவென்
றெந்தையுணர்வேவடிவர வெய்துநாளெந்நாளோ. கஅ

போக்குவரவற்றவெளி போணிறைந்தபோதநிலை
நீக்கமறக்கடி நினைப்பறுவதெந்நாளோ. கக

காண்பானுங்காட்டுவதுங் காட்சியுமாப்நின்றவந்த
வீண்பாவம்போயதுவாய் மேவுநாளெந்நாளோ. ௨௦

வாடாதேநானுவாய் மாயாதேயெங்கோவை
நாடாதேநாடி நலம்பெறுவதெந்நாளோ. ௨௧

ஆடலையேகாட்டியெம தாடலொழித்தாண்டான்
பொற், ரூடலைமேற்குடித் தழைக்குநாளெந்நாளோ.

மேலொடுகிழில்லாத வித்தகனூர்தம்முடனே
பாலொடுநீர்போற்கலந்து பண்புறுவதெந்நாளோ. ௨௩

அநியாததிறதெமையா எண்ணலைநாமாகத்
குதியாதவண்ணம் குறிக்குநாளெந்நாளோ. ௨௪

ஒராமன்மந்திரமு முன்னுமனம்பரனைப்
பாராமற்பார்த்தப் பழகுநாளெந்நாளோ. ௨௫

ஊன்பற்றுமென்னோ நேவுபற்றும்பூரணன்பால்
வான்பற்றுங்கண்போன் மருவுநாளெந்நாளோ. ௨௬

அண்டான்மௌலி யனித்தவதிவாலதிவைத்
துண்டாமற்றுண்டித் துலங்குநாளெந்நாளோ. ௨௭

அணவத்தோடத்துவித மானபடிமெய்க்குநானத்
தானுவிகோடத்துவிதஞ் சாருநாளெந்நாளோ. ௨௮

நிற்குநிலை முற்றிற்று. து.௨௬௮.

—*—

நிலைபிரிந்தோர் கூடுதற்குபாயம்.

கன்மநெறிதப்பிற் கடுநரகென்றென்னுளு
கன்மைதருஞானநெறி நாமனைவதெந்நாளோ ௧

ஞானநெறிநானே நமுவிடிஓமுப்பதத்து
ளானமுத்திரல்குவென வன்புறுவதெந்நாளோ ௨

பன்மார்க்கமான பலவடிபட்டேஓமொரு
சொன்மார்க்கங்கண்டு துலங்குநாளெந்நாளோ. ௩

அத்துவிதமென்ற வன்னியச்சொற்கண்டுணர்ந்து
சுத்தசிவத்தைத் தொடருநாளெந்நாளோ. ௪

கேட்டன்முதனன்காலே கேடிலாநாற்பதமும்
வாட்டமறவெமக்கு வாய்க்குநாளெந்நாளோ ௧௧

என்னதிபானென்பதற வெவ்விடமுமென்னசான்
சன்னிதியாக்கண்டுவிட்டை சாதிப்பதெந்நாளோ. ௧௨

நாம்பிரமமென்ற னடுவேயொன்றுண்டாமா
நேம்பியெல்லாமொன்றாய்த் திகழுகாளெந்நாளோ. ௧௩

முச்சகமேயாதி முழுதமகண்டாகார
சச்சிதானந்தசிவந் தானென்பதெந்நாளோ. ௧௪

எவ்வடிவுப்பூரணமா மெந்தையுருவென்றிசைந்த
வவ்வடிவுக்குள்ளே யடங்குகாளெந்நாளோ. ௧௫

சித்தித்ததெல்லாஞ் சிவபூரணமாக்
வந்தித்தவாழ்த்தி வணங்குகாளெந்நாளோ. ௧௬

தாங்கியபார்வினனாதி தானேனானாக்நினியா
யோங்குமியோகவுணர் வுற்றிடுகாளெந்நாளோ. ௧௭

அசனமூர்த்தங்களற வகண்டாகாரசிவ
பூசைசெயவாசை பொருந்துகாளெந்நாளோ ௧௮

அஞ்செழுத்தினுண்மை யதுவானவப்பொருளை
நெஞ்சமுத்தியொன்றாகி நிற்குகாளெந்நாளோ ௧௯

அவ்வுயிர்போலெவ்வுயிரு மானபிராந்தன்நினை
யெவ்வுயிருமென்றுபணி யாஞ்செய்வதெந்நாளோ ()

தேசிகர்கோனா திறன்மெளனநந்தமக்கு
வாகுகொடுக்க மடுமுநானெந்நாளோ

கரு

குருவிங்கசங்கம மாக்கொண்டதிருமேனி
யருண்மயமென்றன்புற்றருன்பெறுவதெந்நாளோ. கக
எந்நாட்கண்ணி-முற்றிற்று-ஆடதுநாகசு.

காண்பேனோ வெண்கண்ணி.

சித்திக்குந்தோறந் தெவிட்டாவமுதேயென்
புத்திக்குணீதான் பொருந்திடவுங்காண்பேனோ. க

கேவலத்தினுன்கிடந்து கிழ்ப்படாதின்பவருட்
காவலன்பாலொன்றிக் கலத்திடவுங்காண்பேனோ. 2

துரியங்கடந்தவொன்றே துவெளியாய்நின்ற
பெரியநிறையேயுணைநான் பெற்றிடவுங்காண்பேனோ.

மாசற்றவன்பர்நெஞ்சே மாளுதபெட்டகமாத்
தேசுற்றமாமணிகின். நேசியுங்காண்பேனோ. ச

மாயாவிசார மலமகலவெந்தைபிரா
னையாறுபூதி கிலைபெறவுங்காண்பேனோ. ௩

பொய்யுலகும்பொய்யுறவும் பொய்யுடலும்பொய்
யெனவே, மெய்யநினைமெய்யெனவே மெய்யுடனாகா
ண்டேனோ. ௪

வாலத்தபட்டமென மாபாமனப்படலங்
காலற்றுவிழவுமுகக் கண்ணுடையாய்காண்பேடு. ௭
உள்ளும்புறம்பு மொருபடித்தாய்நின்றசுகங்
கொள்ளும்படிக்கிறைநீ. சுட்டிவருங்காண்பேடு. ௮
காட்டுகின்றமுக்கட் கரும்பேகளியேயென்
னாட்டமெல்லாந்திரவுன தாடலையுங்காண்பேடு. ௯
நூங்காமற்றுங்கிச் சுகப்பெருமானின்னிறைவி
னங்காமனிற்ரு நிலைபெறவுங்காண்பேடு. ௧௦
வாத்தலுராளிதனை வான்கருணையால்விழுங்கும்
போதலுரேநின் பொன்னடியுங்காண்பேடு. ௧௧
சாட்டவடயிலாப்பம்பரம்போ லாடுஞ்சடசால
நாட்டமறவெந்தைசுத்த ஞானவெளிகாண்பேடு. ௧௨
மன்றும்வாழ்வே மரகதஞ்சேர்மாணிக்கக்
குன்றேநின்றாட்டிழைக் குடிபெறவுங்காண்பேடு. ௧௩
பொய்யென்றறிந்துமெமைப் போகவொட்டாதைய
விர்த,வையங்கனமயக்க மாற்றிடவுங்காண்பேடு.
தாயினுல்ல தயாளுவேநின்னையுன்னித்
தியின்மெழுகொத்துருகுஞ் சிந்தைவரக்காண்பேடு.
என்செய்துமென்பெறிந் மென்னிறைவாவேழையன்
யா, னின்செயலென்னுன்னு நினைவுவரக்காண்பே
டு.

என்னத்தையு மிரக்கமிலாவன்பாவி
யுன்னத்துமெந்தை யுலாவிடவுங்காண்பேடு. ௧௭

வஞ்சகத்தக்காலயமாம் வல்வினையேனுகெடுவே
னெஞ்சகத்திலையாநீ நேர்பெறவுங்காண்பேடு. ௧௮

தொல்லிப்பிறவித் துயர்க்கெடவுமெந்தைபிரான்
மல்லற்கருனை வழங்கிடவுங்காண்பேடு. ௧௯

வாளாருங்கண்ணார் மயற்கடலிலாழந்தேன்சந்
ருளாகவெந்தை யருள்செயவுங்காண்பேடு. ௨௦

பஞ்சாய்ப்பறக்குகெஞ்சப் பாகியைநீ கூலியையா
வஞ்சாதேயென்றின் னருள்செயவுங்காண்பேடு. ()

ஆநிகறங்காடி யல்மந்துழன் அமனம்
வாடுமெனையையாநீ வாவெனவுங்காண்பேடு. ௨௧

சிட்டர்க்கெனிய செனையோதிலினையேன்
மட்டற்றவாசை மயக்கறவுங்காண்பேடு. ௨௨

உன்னின் அணர்த்து முலப்பிலாவொன்றேரின்
றண்ணென்றசாந்தவருள் சார்த்திடவுங்காண்பேடு.

ஓங்குகருத்தொடுங்க வுன்னுணர்வுதோன்றநீங்க
கூடும்படிக்கிறைநீ கூட்டிடவுங்காண்பேடு. ௨௩

வாக்கான்மனத்தான் மதிப்பரியாய்நின்னருளை
நோக்காமநோக்கிநீற்கு அன்னதிவுகாண்பேடு. ௨௪

இவ்வுடம்புந்நகுமுனே யெந்தாய்கேளின்னருளா
மவ்வுடம்புக்குள்ளே யவதரிக்கக்காண்பேனோ. ௨௭
றித்தமாயொன்றாய் நிரஞ்சனமாய்நிற்குணமாஞ்
சுத்தவெளிநீவெளியாய்த் தோன்றிடவுங்காண்பேனோ
கண்ணிறைந்தமோனக் கருத்தேயென்கண்ணேயென்
னண்ணிறைந்தமாயை யொழிந்திடவுங்காண்பேனோ.

அத்தாவிமலா வருளாளாவானந்த
சித்தாவெனக்குனருள் செய்திடவுங்காண்பேனோ. ()
வீணேபிறந்திறந்து வேசற்றேனாசையறக்
காணேனிறைநின் கருணைபெறக்காண்பேனோ. ௩௧

சுட்டையொத்தவிவ்வுடலைத் தள்ளுமுன்னேநான்சகச
நிட்டையைப்பெற்றையா நிருவிகற்பங்காண்பேனோ.
எல்லாந்தெரியு மிறைவாவென்னல்லலெல்லாஞ்
சொல்லாமுநீதான் றொகுத்திரங்கக்காண்பேனோ. ௩௩

அண்டபகிரண்ட மனைத்தமொருபடித்தாக்
கண்டவார்கள்கண்டதிருக் காட்சியையுங்காண்பேனோ

ஊனிருந்தகாய முடனிருப்பவெந்தெனின்பால்
வானிருந்ததென்னவுநான் வந்திருக்கக்காண்பேனோ. ()

தினையத்தனையுந் தெளிவறியாப்பாவியே
வினையிற்பரம்பொருணி நேர்பெறவுங்காண்பேனோ. ()

திரிபெருநகரத்திலுள்ள சூரநாதர் கோயிலைப்பற்றி
திரிபெருநகரத்திலுள்ள சூரநாதர் கோயிலைப்பற்றி

காண்பேடுவென்கண்ணி - முற்றிற்று.

சு. து. நு. ௧௮.

—()—

ஆதாதேநா. வெங்கண்ணி.

கூல்லாதொஞ்சம் கனாந்துருகுவெந்தொழிந்தும்
வல்லாய்தின்னின்பம் வழங்கினாலாகாதோ.

6) என்னையறிய வெனக்கறிவாய்நின்றருணின்
றன்னையறிந்தின்பநலஞ் சாரவைத்தாலாகாதோ. உ

பெயர்மம்மயமேயான புறநீர்வெந்தையின்ப
மெய்மம்மயம்வந்தென்னை விழுங்கவைத்தாலாகாதோ.

மட்டிலாச்சிற்சுகமாம் வாழ்வேனின்னிர்பமயஞ்
சிட்டர்போல்யானருந்தித் தேக்கவைத்தாலாகாதோ.

அத்தானின்பொற்று ளடிக்வேறுதினமும்
பித்தாக்கியின்பம் பெருகவைத்தாலாகாதோ. ௫

மெல்லியலார்மோக விழற்கிறைப்பேனையாநின்
 னெல்லையலானந்தநல மிச்சித்தாலாகாதோ. க

சீட்டழகாயெண்ணுமனஞ் சூறையிட்டானந்தமயக்
கட்டழகாநின்னைக் கலக்கவைத்தாலாகாதோ, எ

சோத்யேநந்தாச் சுகவடிவேனுவெளியே
யாதியேநின்னையதியவைத்தாலாகாதோ. ௨

நேசஞ்சிறிதுமிலே நின்மலனேநின்னடிக்கே
வாசஞ்செயவிரங்கி வாவென்றாலாகாதோ. ௩

என்னறிவுக்குள்ளே யிருந்ததுபோலையாவே
நின்னறிவுணின்னுடையா நிற்கவைத்தாலாகாதோ. ()

ஆதிப்பிரானேயென் னல்லலிருளகலச்
சோதிப்ரகாசமயந் தோன்றுவித்தாலாகாதோ. ௪

ஆகைச்சுழற்கடலி லாழாமலையாநின்
னேசப்புணைத்தா ணிறுத்தினாலாகாதோ. ௫

பாசநிகளங்களெல்லாம் பஞ்சாகச்செஞ்செவே
யீசுவெனாவாவென் றிரங்கினாலாகாதோ. ௬

ஓயாவுள்ளன்பா யிருகிவாய்விட்டரற்றிச்
சேயாகியெந்தைநின்னைச் சேரவைத்தாலாகாதோ. ()

ஆதியாழ்வாழ்வா யகண்டிதமாய்நின்றபரஞ்
சோதிந்யென்னைத் தொழும்பனென்றாலாகாதோ. ௭

விண்ணாரக்கண்ட விழிபோற்பரஞ்சோதி
கண்ணாரநின்னிறைவைக் காணவைத்தாலாகாதோ. ()

சேராமற்சேர்ந்துநின்று சின்மயனேநின்மயத்தைப்
பாராமற்பாரொனந் பகலும்வைத்தாலாகாதோ. ௮

கண்ணாடி போலவெல்லாம் காட்டுந் திருவருளை
யுண்ணாடியையயா யுருகவைத்தாலாகாதோ. கஅ

முலகிருள்கால்வாங்க முதறிவுதோன்றவருட்
கோலம்வெளியாகவெந்தை கூடுவித்தாலாகாதோ. கக

சாற்றரியலின்பவெள்ளந் தாக்குமதினீமுளைக்கி
லுற்றமுடிமென்னவதி லுண்மைசொன்னாலாகாதோ.

பைகபுங்குவித்திரண்டு கண்ணருவிபெய்யவரு
ளையகின்றூட்டிழே யடிமைகின்றாலாகாதோ. 2க

ஆகாதோவென்கண்ணி. முற்றிற்று - தந. எஉ.

—*—

இல்லையோ வென்கண்ணி.

எதந்தெரியா தெனமறைத்தவல்லிருளை
நாதநீர்க்கவொரு ஞானவிளக்கில்லையோ. க

பணியற்றுநின்று பறைப்பறவென்கண்ணுண்
மணியொத்தசோதியின்ப வாரியெனக்கில்லையோ. 2

எம்மாலறிவதற வெம்பெருமான்யாதமின்றிச்
சும்மாயிருக்கவொரு சூத்திரந்தானில்லையோ. க

நாய்க்குங்கடையானே னாதாநின்னின்பமயம்
வாய்க்கும்படியினியோர் மந்திரந்தானில்லையோ. க

ஊனாகநிற்கு முனர்கவமறந்தையாந்
தானாகநிற்கவொரு தந்திரந்தானில்லையோ. ௫
அல்லம்பதலு மகண்டவடிவேயுனைநான்
புல்லம்படியெனக்கோர் போதனைதானில்லையோ. ௬
இல்லையோவென்கண்ணி. முற்றிற்று-தூநளஅ.

—*—

வேண்டாவோ வென்கண்ணி.

கண்டவடிவெல்லாநின் காட்சியென்றேகைகுவித்துப்
பண்டுமின்றிவென்னைப் பார்த்திரங்கவேண்டா
வோ. ௭

வாதனையோடாடு மனப்பாம்புமாயவொரு
போதனைதந்தையா புலப்படுத்தவேண்டாவோ. ௮

தன்னையறியத் தனியறிவாய்நின்றருளு
நின்னையறிந்தென்னறிவை நீங்கிநிற்கவேண்டாவோ.

அள்ளக்குறையா வகண்டிதானந்தமெனும்
வெள்ளமெனக்கையா வெளிப்படுத்தவேண்டாவோ.()

அண்டனையண்ட ரமுதேயென்றொருயிரோ
தொண்டனேற்கின்பந் தொகுத்திரங்கவேண்டாவோ.

111 ராஜேநின், பழையாதேசம்மாதான்
வாராயெனவும் வழிகாட்டவேண்டாவோ. க

வேண்டாவோவென்கண்ணி. முற்றிற்று-

—*—
தூதகஅஅ.

நல்லறிவே யென்கண்ணி.

எண்ணிறந்தமேன்மைபடைத் தெய்வயிர்க்கும
வ்வுயிராய்க், கண்ணிறந்தசோதினாய் காணவாந
ல்லறிவே. க

சித்தானநாமென் சடத்தானாமென்னவென்றுஞ்
சத்தானவுண்மைதனைச் சாரவாநல்லறிவே. 2.

அங்குமிங்குமெங்குநிறை யற்புதனூர்பொற்பறிந்து
பங்கயத்துள்வண்டாய்ப் பயன்பெறவாநல்லறிவே. க
கான்றசோறென்னவிர்தக் காசினிவாழ்வத்தையுந்
தோன்றவருவெளியிற் தோன்றவாநல்லறிவே. ச

நல்லறிவேயென்கண்ணி. முற்றிற்று-தூதகஅஅ.

—*—
பலவகைக் கண்ணி.

என்னசேசேட்டியையோ வென்செயலோவேதமிழை
தன்னசுநாடாதித் தத்துவங்குத்தாடியதே. க

புண்டொருகாணின்பாற் பழங்குமுண்டோவெந்தைநி
கண்டொருகாற்போற்றக் கருத்துங்கருதியதே. னைக்
வேறு.

கண்டனவேகாணுமன்றிக் காணுவோகாணுவென்
கொண்டறிவேனெந்தைநினைக் கூடுங்குறிப்பினையே.
கல்லாலடியில்வளர் கற்பகமேயென்னளவோ
பொல்லாவினைக்குப் பொருத்தந்தான்சொல்லாயே. ச
தப்பிதமொன்றின்றியது தானாகநிற்கவுண்மை
செப்பியதுமல்லாலென் சென்னியதுதொட்டனையே.
வேறு.

மாசானனெஞ்சனிவன் வஞ்சனென்றோவாய்திறந்து
பேசாமெளனம் பெருமான்படைத்ததுவே. க
கற்பதெல்லாங்கற்றேமுக் கண்ணுடையாய் நிற்பணி
நிற்பதுகற்றன்றோ நிருவிகற்பமாவதுவே. [பாய்
முன்னளவில்கன்ம முயன்றானிவனென்றோ
வென்னளவிலெந்தா யிரங்காதிருந்ததுவே. அ
வேறு.

நெஞ்சகம்வேருந் நினைக்கூடவெண்ணுகின்ற
வஞ்சகனுக்கின்பமெந்தாய் வாய்க்குமாறெவ்வாறே. ()
வேறு.

பள்ளங்கடோறும் பார்த்தபுனல்போலுலகி
லுள்ளம்பரந்தா லுடையாயென்செய்வேனே. க0

முன்னினைக்கப்பின்மறைக்கு மூடவிருளாகெடுவே
 நென்னினைக்கவென்மறக்கீவெந்தைபெருமானே. ௧௧
 வல்லாளாமோனின் வான்சருணையென்னிடத்தே
 யில்லாதேபோனா நெய்வண்ணமுய்வேனே. ௧௨
 வேறு.

வாக்குமனமு மௌனமுறவெந்தைநின்னை
 நோக்குமௌனமிந்த ஹஸிவினாண்டாமோ. ௧௩
 ஒன்றாய்பலவா யுலகமெங்குந்தானையாய்
 நின்றாயவாவெனநீ நீங்கற்கெளிதாமோ. ௧௪
 அறித்தனையே யருமருந்தேயென்றனைநீ
 கூவியதைத்தின்பங் கொடுத்தாற்குறைவாமோ. ௧௫
 வந்தனையோநின்வினையாட் டெந்தாய்கேளிய்வளவெ
 றத்தனையுமெனா லறியுந்தாமாமோ. [ன்
 தேநவார்தேடுஞ் சுவனையோநின்றிருந்தாள்
 கூடுவான்பட்டனாய் கூறற்கெளிதாமோ. ௧௬
 வேறு.

பற்றினதைப்பற்றுமெந்தாய் பற்றுவிட்டாற்கேவலத்
 துற்றுவிடுநெஞ்சமுனை யொன்றிதிற்பதெப்படியோ[தி
 ஒப்பிலாவொன்றேநின் னுண்மையொன்றுங்காட்
 டாமற், பொய்ப்புவினையெய்தோற் புதுக்கிவைத்ததெ
 ன்னையோ. ௧௭

காலால்வழிதடவுந் காலத்தேகண்முனைத்தாற்
 போலேயெனதறிவிற் போந்தறிவாய்நில்லாயோ. ௨௦
 தன்னரசுநாடாஞ் சடசாலபூமிமிசை
 யென்னரசேயென்னை யிறையாகநாட்டினையோ. ௨௧
 வேறு.

திங்களமுநாரின் நிருவாகக்கவிட்டரசே.
 பொங்குவிடமனைய பொய்ந்நூல்புலம்புவனோ. ௨௨
 உன்னவுன்னவென்னையெடுத்த துள்விழுங்குநின்னி
 றைவற, யின்னமின்னங்கானும், லெந்தாய்சுழல்வே
 னோ. ௨௩

ஆராவமுதனைய வானந்தவாரியென்பாற்
 குராமலையாந் தள்ளிவிடவந்ததென்னோ. ௨௪
 பலவகைக்கண்ணி - முற்றிற்று துசுக௨.

——(*)——
 நின் ற நி லை.

நின்றநிலையேநிலையா வைத்தாநந்த
 நிலைதானேநிருவிகற்ப நிலையுமாதி
 யென்றுமிழியாதவின்ப வெள்ளந்தேக்கி
 யிருக்கவெனைத்தொடர்ந்துதொடர்ந் திழுக்குமத்தோ.
 இருக்காதிமறைமுடிவுஞ் சிவாகமாதி
 யிதயமுங்கைகாட்டனவே யிதயத்துள்ளே

யொருக்காலேயுணர்ந்தவர்கட் கெக்காலுந்தா
ஞெழிபாதலின்பவெள்ள மூலவாசித்தும். ௨

கற்றறுக்கேட்டதுந்தானே யேதக்காகக்
கடபடமென்றுருட்டுதற்கோ கல்லாலெம்மான்
குற்றமறக்கைகாட்டுங் கருத்தைக்கண்டு
குணக்குறியற்றின்பபிட்டை கூடவன்றோ. ௩

மின்றநிலைமுற்றிற்று - சூசகடு.

பாடுகின்ற பனுவல்.

பாடுகின்றபனுவலோர்க, டேடுகின்றசெல்வமே
நாடுகின்றஞானமன்றி, லாடுகின்றவழகனே. ௧

அத்தனென்றநின்னையே, பத்திசெய்தபனுவலாற்
பித்தனின்றபேசவே, வைத்ததென்னவாரமே. ௨

சிற்தையன்புசேரவே, நைந்துநின்னைநாடினேன்
வந்தவந்துநின்பமே, தந்திரங்குதானாவே. ௩

அண்டரண்டம்யாவுந், கொண்டுநின்றகோலமே
தொண்டர்கண்டுசொரிசணர், கண்டநெஞ்சுகரையுமே.

அன்னிபோலவருண் மிகுத்த, மன்றுஞானவரதனே,
யென்னையெனக்களித்த, நின்னையானுநினைவனே.

பாடுகின்றபனுவல் - முற்றிற்று. சூச20.

—(*)—

சங்கரசங்கரசம்புசிவ சங்கரசங்கரசங்கரசம்பு.

ஆகியநாதியுமாகி-எனக்கானந்தமாயறி வாய்நின்
திலங்குஞ், சோதிமௌனியாய்த்தோன்றி - அவன்,
சொல்லாதவார்த்தையைச் சொன்னாண்டிதோழி-சங்.

சொன்னசொல் லேதென்றுசொல்வேன்-என்னைச்,
சூதாய்த்தனிக்கவே சும்மாலிருத்தி, முன்னிலையேது
மில்லாதே - சுக, முற்றச்செய்தேபெனைப் பற்றிக்கொ
ண்டாண்டி - சங்கர. 2

பற்றியபற்றறவுள்ளே - தன்னைப், பற்றச்சொன்
னான்பற்றிப் பார்த்தவிடத்தே, பெற்றதையேதென்று
சொல்வேன்-சற்றும், பேசாதகாரியம் பேசினான்தோ
ழி - சங்கர.

பேசாவிடும்பைகள்பேசிச் - சுத்தப், பேயங்கமா
கிப் பிதற்றித்திரிந்தேன், ஆசாபிசாசைத்தரத்தி- ஐய,
னடியினைக்கீழே யடக்கிக்கொண்டாண்டி - சங்கர. 3

அடக்கிப்புலனைப்பிரித்தே - அவ, னாகியமேனியி
லன்பைவளர்த்தேன், மடக்கிக்கொண்டானென்னைத்
தன்னுட்-சற்றும், வாய்பேசாவண்ண மரபுஞ்செய்தா
ண்டி - சங்கர. 4

மாணபர்க்கெடுத்தனன் செட்டேன் - இதை, வாய்
விட்டுச்சொல்லின் வாழ்வெனக்கிடைய, காவுபுருஷ
ஐமல்லன் - என்னை, காக்குந்தலைமகன் கடவுள்கான்
மின்னே - சங்கர.

கடலின்மடைலின்டதென்ன - இரு, கன்கனமா
னந்தக் கண்ணீர்சொரிய, உடலும்புளகிதமாக, என,
அன்னமுருக அபாயஞ்செய்தான்டி - சங்கர.

உன்னதமில்லதமாய்முன் - ஐனார், வதவாயுன்
ஐனங்கண்டதெல்லாந், தன்னெனச்சொல்லியென் னை
யன் - என்னைத், தானுக்கெக்கொண்ட சமர்த்தைப்பார்
தோழி - சங்கர.

பாராதிபூதநியல்லை - உன்னிப், பாரித்திரியங்கர
ணநியல்லை, ஐராயுணர்வுக் பென்றான் - ஐய, அன்பா
யுனாத்தசொல் லானந்தந்தோழி - சங்கர.

அன்பருக்கன்பான மெய்யன் - ஐய, ஐனந்த
மோன னருட்குருநாதன், தன்பாதஞ்சென்னியில்வை
த்தான் - என்னைத், தானதிற்தேன்மனந் தானிறந்தே
னே - சங்கர.

இறப்பும்பிறப்பும் பொருந்த - எனக்கெவ்வணம்
வந்ததென் றெண்ணியான்பார்க்கின், மறப்புநினைப்பு

மாய்நின்ற - வஞ்சு, மாயாமனத்தால் வளர்ந்ததுதோ
ழி - சங்கர. கக

மனதேகல்லாலெனக் கன்றோ - தெய்வ, மௌன
குருவாகி வந்துகைகாட்டி, எனதாம்பணியற மாற்றி-
அவ, னின்னருள்வெள்ளத் திருத்திவைத்தாண்டி-சங்.

அருளாலெவையும்பா னென்றான்-அத்தை, யதியா
தேசுட்டியென் னதிவாலேபார்த்தேன், இருளானபொ
ருள்கண்ட தல்லாற் - கண்ட, வென்னையுங்கண்டில
னென்னேடிதோழி - சங்கர. கக

என்னையுந்தன்னையும் வேறா - உள்ளத், தெண்ணாத
வண்ண மிரண்டறநிற்கச், சொன்ன துமோவொரு சொ
ல்லே - அந்தச், சொல்லால்வீனாந்த சுகத்தையென்
சொல்வேன் - சங்கர. கச

வினையுஞ்சிவானந்தபூமி - அந்த, வெட்டவெளிநண்
ணித் துட்டவிருளாங், கனையக்களைந்துபின் பார்த்
தேன் - ஐயன், கனையன்றிவேறென்றுங் கண்டிலன்
தோழி - சங்கர. கரு

கண்டார்நகைப்புயிர் வாழ்க்கை - இரு, கண்காண
நங்கவுங் கண்டோந்துயிருன், கொண்டார்போற்போ
னாலும் போகும் - இதிற, குணமேதுநலமேது கூறாய்
ந்தோழி - சங்கர. கச

நலமேதமநியாத வென்னைச் - சுத்த, நாதாந்த
மோனமா நாட்டந்தந்தேசஞ், சலமேதமில்லாம லெ
ல்லாம் - வல்லான், ஞானலென்றலெழு தாக்வினான்
தொழி - சங்கர. ௧௭

தாக்குநல்லானந்த சோதி- அனாத், தன்னிற்சிறிய
வெனைத்தன்னருளாற், போக்குவரவற்றிருக்குஞ் - சுத்
த, பூரணமாக்கினான் புதுமைகாண்மின்னே - சங்கர

• அந்நியனித்துத்துடைக்குந் - தொழி லத்தனைவை
த்துமென் ளத்தனையேனாற், தாக்கறநிற்குஞ் சமர்த்த
ன் - உள்ள சாக்ஷியைச்சிந்திக்கத் தக்கதுதொழி-சங்.

சிறந்தபிறந்ததுமாங்கே - அந்தச் சிறந்தையிறந்து
தெளிந்தது மாங்கே, எந்தநிலைகளுமாங்கே - கண்ட
யான்குனிரண்டற் றிருந்ததுமாங்கே. சங்கர. ௨௦

அந்நென்றுமிகென்று முண்டோ - சச்சி தான
ந்தசோதி யகண்டவடிவாய், ஒங்கிநிறைந்தது கண்டா
ற் - பின்னர் ஒன்றென்றிரண்டென் றுணாத்திடலா
மோ. சங்கரசங்கரசம்பு. • ௨௧.

என்றுமழியுமிக்காயம்-இத்தை யேதுக்குமெய்யெ
ன்றிருந்திருலகிர், ஒன்றுமநியாதந்ரோ - யமனோலை
வந்தாற்சொல்ல வுத்தரமுண்டோ. சங்கர. ௨௨

உண்டோநமைப்போலவஞ்சர் - மல முறித்ததும்
புமுடலைமெய்பென்று, கொண்டோபிழைப்பதிங்கை
போ - அருட்கோலத்தைமெய்பென்று கொள்ளவே
ண்டாஃமா. சங்கரசங்கர. ௨௩

வேண்டாம்விருப்பும்வெறுப்பும் - அந்த வில்லங்
கத்தாலே விளையுஞ்சனனம், ஆண்டானுரைத்தபடியே -
சற்று மசையாதிருந்துகொள் ளறிவாடுநெஞ்சே. சங்.

அறிவாருமில்லையோவையோ - என்னை யாரென்
றறியாதவங்கதேசத்தில், வறிதேகாமத்திவற்சிக்கி - உ
ள்ளவான்பொருடோற்கவோ வந்தேனாந்தோழி. சங்

வந்தவரவைமறந்து - மிக்க மாதர்பொன்பூமி மய
க்கத்திலாமும், இந்தமயக்கையறுக்க - எனக் கெந்தை
மெய்ஞ்ஞானவெழில்வாஸ்கொடுத்தான். சங்கர. ௨௪

வொளாருங்கண்ணியர்மோகம் - யம வாதைக்கன
லைவளர்க்குமெய்பென்றே, வேளானவனுமெய்விட்டா
ன் - என்னின் மிக்கோர்துறக்கை விதியன்றோதோழி.
சங்கர சங்கர. ௨௫

விதிக்கும்பிரபஞ்சமெல்லாம் - சுத்த வெயின்மஞ்
சுளென்னவே வேதாகமங்கள், மதிக்குமதனைமதியார்
அவர்மார்க்கந்துன் மார்க்கஞ்சன் மார்க்கமோமானே.
சங்கர சங்கர. ௨௬

தினமார்ச்சுமாதர்மயச்சம் - மனத் தூயர்க்குப்
பற்றாதசொன்னேன்சனசன், தன்மார்ச்சித்திட்டாந்த
ம் - அவன் குணந்தமானசதானந்தநன்றே. சங்கர.

அன்றென்றமாமென்றுமுண்டோ - உனக் கான
ந்தமவேண்டி னறிவாச்சித்தே, கின்குற்றெரியுமென
வே - மறை நீதியெம்மாதிகழ்த்தினுன்தோழி—சங்
கர சங்கரசம்பு-சிவ சங்கர சங்கர சங்கர சம்பு. ௩௦

ஆனந்தக்களிப்புமுற்றின்று - ஆ தசுரு௦.

—*—

அருள்வாக்கிய அகவல்.

திருவளர்க்குணச் சிவானந்தபூரண
மோருவருமறியா வொருதனிச்சித்து
நலந்தருபேதமாய் நாடகநடித்துத்
பவந்தனைக்கிப் பரிந்தருள்பராபரங்
கண்ணங்குத்துங் கதிரொளிபோல
நண்ணிடவெனக்கு நல்கியநன்மை
யொன்றாய்ப்பலவா யொப்பிலாமோனக்
குன்றாய்நிறைந்த குணப்பெருங்குன்ற
மண்ணையும்புனலையும் வளியையுங்கனலையும்
விண்ணையும்படைத்த வித்திலாவித்தப்
பந்தமனத்தையும் பாழ்படாநியென்

சிந்தையுட்புகுத்த செழுஞ்சுடர்சோதி
 விள்ளொனாஞானம் விளங்கியமேலோர்
 கொள்ளெகொண்டின்னக் குறைவிலாநிறைவு
 தாட்டாமரைமலர்த் தாண்டிண்ப்பவர்க்குக்
 காட்டாவின்பங் காட்டியகதிரிலை
 வாக்கான்மனத்தான் மதித்திடவரிதென
 நோக்காதிருக்க நோக்கியநோக்க
 மாதியாயறிவா யகண்டமாயகண்ட
 சோதிபாய்விரிந்து துலங்கியதோற்றம்
 புரவெளிதன்னிற் பதித்தவென்னுளத்தின்
 விரவிவிரவி மேற்கொளும்வெள்ளஞ்
 சுட்டுக்கடங்காச் சோதியடியார்
 மட்டுக்கடங்கும் வான்பெருங்கருணை
 யெல்லைக்கடங்கா வேகப்பெருவெளி
 தில்லைப்பொதுவிற் திருநடத்தெய்வம்
 வாதலுநொந்தையை வரிசையாய்விழுங்கும்
 போதலூர்மேவு கர்ப்பூரவிளக்குச்
 சுகரையகண்டத் தூவெளியெல்லாத்
 திகழவேகாட்டுஞ் சின்மயசாக்ஷி
 செழுந்தமிழ்ப்பகாச் சிவலிங்கமாநி
 விழுங்கியஞான வித்தகவேழ
 மெழிறருபட்டினத் திறைவனாயென்று

மழிலிலாவிலிங்க மாக்கியவநாதி
 சாந்தபூமி தண்ணருள்வெள்ள
 மாந்தநீழ லசையாக்ககனம்
 பரவுவார்தெஞ்சிற் பரவியமாட்சி
 யிரவுபதலற்ற வேகாந்தக்தாட்சி
 யாட்சிபோலிருக்கு மகிலந்தனக்குச்
 சாத்தியாயிருக்குத் தாரசுத்தனிமுத
 லாணும்பெண்ணு மலியுமல்லாததோர்
 தாணுவாய்நின்ற சத்தாந்தனிச்சுட
 லெள்ளுமெண்ணெயு மெப்படியப்படி
 யுள்ளும்புறம்பு முலாலியவொருபொரு
 ளளவிலாமதந்தொறு மவரவர்பொருளென
 வுளநிறைந்திருக்கு மொருபொற்பண்ணி
 துள்ளுமனப்பேய் துடிக்கத்தறிக்கக்
 கொள்ளுமோனவான் கொடுத்திடுமரசு
 பெரிவபேறு பேசாப்பெருமை
 யரியவுரிமை யளவிலாவளவு
 துரியநிறைவு தோன்றுவதீதம்
 விரியுநல்லன்பு வீணைத்திடும்வீணைவு
 தீராப்பிணியாஞ் செனனமறுக்க
 வாராவரவாய் வந்தசஞ்சீவி
 யாலைக்கரும்புபா கமுதக்கட்டின்

சோலைக்கனிபலாச் சுகைகதலீக்கனி
 பாங்குறுமாங்கனி பாறேன்சருக்கரை
 யோங்குகற்கண்டுசேர்த் தொன்றாய்க்குட்டி
 யருந்தியரசமென வறிஞர்சமாதியிற்
 பொருந்தியவீன்பம் பொழிசிற்குகோதய
 மெங்கனாநிறைந்த வியல்பினையெனக்குச்
 செங்கையால்விளங்கத் தெரித்தமெய்த்தேசிகள்
 நன்னையறிவித்துத் தற்பரமாகி
 யென்னுளத்திருந்தரு ளேகநாயக
 னடிமுடியில்லா வரும்பொருடனக்கு
 முடியடியிதுவென மொழிந்திமுதல்வன்
 மெய்யலான்மற்றவை மெய்யலவெல்லாம்
 பொய்யெனவறியெனப் புன்னகைபுரிந்தோ
 னருளும்பொருளு மபேதமாயிருந்து
 மிருதிறனென்னு மியலுமுண்டென்றோ
 னருளுகக்குண்டே லருளும்வெளிப்படும்
 பொருண்மயந்தானே பொருந்துமென்றுரைத்தோன்
 சத்தசத்திரண்டு தன்மையுந்தானே
 யொத்தலாற்சதசத் துனக்கெனவுரைத்தோ
 னுணவமறாவிடி னருளுறாதென்னக்
 காணருநேர்மையாற் காணவேயுரைத்தோன்
 சென்மமுள்ளளவுந் தீராதிமுக்குங்

கன்மம்விடாதெனக் காட்டியவெள்ள
 ஹாநிலதெனவு முறுதலான்மாயை
 வளமிலதெனவும் வகுத்தினிதனாத்தோ
 னில்லறத்திருந்து மிதயமடங்கிய
 வல்லவன்றானே மகாயோகியென்றேன்
 ஹவறத்திருந்துஞ் சூழ்மனக்குரங்கொன்
 றறவகையறியா னஞ்ஞானியென்றே
 னிறவாமனந்தா னிறக்கவுணர்த்திப்
 பிறவாவரந்தகும் பேரறிவாள
 னத்தனதருளா லனைத்தையுமியக்குஞ்
 சத்தமாமாயின் றேற்றமென்றுணாத்தோ
 னிருண்மலமகல விசைந்ததிலமுத்தம்
 பொருளருட்டிரேர்தைப் பொற்பெனப்புகன்றேன்
 விதிலிலமுதல் விளம்பியபடியே
 யாறுமனாடியென் றறிகுருக்குணாப்போன்
 கொல்லாவிதந் குவலயத்தோர்க
 னெல்லாம்பெறுமினென் றியம்பிதயாகிதி
 தருமமுந்தானமுந் தவழும்புரிபவர்க்
 குரிமையாயவரோ டிறவுகலப்பவன்
 றன்னுயிர்போலத் தரணியின்மருவிய
 மன்னுயிரனைத்தையும் வளர்த்திடும்வேந்தன்
 களவுவஞ்சனைஎன்செய் ாருமிகடமக்குந்

தெளிவுவந்துறவருள் செய்திடுந்திறத்தோன்
 குண்பெறும்பேறு சகமெலாம்பெறவே
 வான்பெருங்கருணை வழங்கியமாரி
 தஞ்சமென்றடைந்த தாபதர்தம்மை
 யஞ்சலென்றாளு மறிஞர்சிகாமணி
 சீவகோடிகளுஞ் சித்தர்கோடிகளுஞ்
 யாவரும்புகழ யாவையுமுணர்ந்தோன்
 யானெனதென்னு விறைவனெம்பெருமான்
 ஞானவனாகிய தலைவனெங்கோமா
 னருணகிரியார்ச் காறுமுகன்சொலும்
 பொருணலமல்லது பொருளெனமதியான்
 பூதமுதலாப் பொலிந்திடுநாத
 பேதமுங்கடந்த பெருந்தகைமூர்த்தி
 மூலாதார முதலாயுள்ள
 மேலாதாரமும் வெறுவெளிகண்டவன்
 மண்டலமூன்றிலு மன்னியவுருவிலுங்
 கண்டவையத்திலுங் கடவுளாய்நின்றேன்
 பகர்சமயந்தொறும் பரமேயிருந்து
 சுகநடம்புரியுந் தொழிலெனச்சொன்னேன்
 பேதவபேத பேதாபேத
 போதமிதுவெனப் புகன்றிடும்புண்ணிய
 னதுதானெனவே யாற்றிடுமெனுபவந்

சுதர்வேதாந்தத் தன்னமயென்றுநாத்தோ
 னல்லும்பகலு மறியாடுஞர்க்குச்
 சொல்லும்பொருளுஞ் சனமயெனச்சொன்னேன்
 அந்நீனகுருவாஞ் சுவாமியாயகற்கென
 னத்கமெய்ஞ்ஞான மல்லவோவென்றோ
 னேசயோகத்தது நீருபொல்லாந்தொழு
 மிராசயோகத்திறை யிராசயோகத்தான்
 பொறுமெதெளிவு புனிதவாசார
 மறவிலாவண்மை வாரமியற்கை
 தண்ணமர்சாந்தந் தயங்கியகீர்த்தி
 யெண்ணெண்கலைபயி லிணையிலாக்கல்வி
 நல்லநீரக்க நடுகிலைசத்திய
 மில்லைபென்னும லெவர்க்குத்தருங்கொடை
 நற்குணனெல்லா நண்ணியபெருந்தகை
 சிற்சுணவாரி திருவருட்செல்வன்
 கடமெனெறித்துக் கருத்தறவணங்கிப்
 பரமேயுனக்குப் பரமேனப்பகர்ந்தோன்
 துலையுமேவு மரசினையுத்தே
 ன்மெய்ஞ்ஞானந் தெளிந்தனனென்னவுஞ்
 சித்தமொளி திடசித்தமாக
 எவத்தகிலின் வளர்ந்தனனெனவு
 மூலன்மரபின் மூலத்தமொளனிதன்

பாலன்யானெனவும் பரிவொடும்பகர்ந்தோன்
வடமொழியியற்கையின் மகிமைமையுணர்ந்து
திடமுறமுப்பொருட் டிறத்தையுந்தெளிந்து
கண்டமுதென்னக் கணிசமென்னத்
தண்டமிழ்மாரி தன்னைப்பொழிந்து
சித்தியுமுத்தியுஞ் சிறந்தருள்கொழிக்கு
நித்தியநிரஞ்சன நிராஸம்பநிறைவைப்
பாடியுநாடியும் பணிந்தெழுந்தன்பா
லாடியுமரற்றிய மகங்குழைவெய்திய
முடலங்குழைய வுரோமஞ்சிலிர்ப்பப்
படபடென்றுள்ளம் பதைத்துப்பதைத்துப்
பாங்குநெட்டுயிர்ப் பாகிப்பரதவித்
தேங்கியேங்கி யிரங்கியிரங்கி
யோய்ந்தபம்பரம்போ லொடுங்கியேசிந்து
மேய்க்தவிழிக ளிமைப்பதுமின்றிச்
சோர்ந்துசோர்ந்து துவண்டுதுவண்டுமெய்
யார்ந்தவன்போ டவசமுற்றடிக்கடி
யுண்ணுக்குறவே யுருகியேசந்துத்
தண்ணமர்மொழியுந் தழுதழுத்திடவே
யுள்ளும்புறம்பு மொருமித்துருகி
வெள்ளநீர்போல் விழிநீர்பெருக்கிக்
கன்றுபசுவைக் கருதிக்கதறிச் .

சென்றுசென்றோடித் திகைப்பதுபோல
 வென்புரெக்குடைய விருகரங்குவித்தப்
 புண்புலால்யாக்கை பொருந்தாதினியென
 வுணர்ந்துணர்ந்தன்பா யுவகைமேற்கொண்டினிக்
 ஈணம்பிரியேனெனக் கருதியேகுறித்தத்
 திருவுருவெல்லாம் திருநீதிலங்க
 விருகரனின் மியன்முடிசுவித்தப்
 பூரணசந்திரன் போலொளிகாட்டுங்
 காரணவதனங் கவின்குறுவெயர்வுற
 விளநிலாவெனவே யிலங்கியசிறுநகை
 தளதளவென்னத் தயங்கியெழில்பெற
 வித்தன்மையெல்லா மிசைந்துமிவனருட்
 சித்தெனச்சிவகதி தேர்ந்தவருணாப்பப்
 பாத்திரமாடப் பரிவுடனாடிச்
 சாத்திரங்காட்டித் தயவுசெய்தருளும்
 வல்லவெனவே மன்னுயிர்க்காக
 வெல்லையிலன்ப னிவெனவிளங்கி
 யினவுலகத் தியற்கைபொய்யென்றே
 ஞானநான்மெய்யென நவின்றினிரங்கிக்
 கேவலசகலங் கீழ்ப்படமேலாய்
 மேவருஞ்சுத்த மெய்யினைநல்க
 வருளேயுருவுகொண் டவனியில்வந்த

பொருளேயிவனெனப் பொலிந்திடும்புனிதன்
 சைவஞ்சிவனுடன் சம்பந்தமென்பது
 மெய்வளர்ஞானம் விளக்குமென்றிசைத்தோன்
 கதிர்விழியொளியுறக் கலத்தல்சித்தார்த
 விதிமுறையாமென விளம்பியமேலோன்
 முடிவினிலாகம முறைமையினுண்மையை
 யடியகாக்குறித்துகாத்தருளியவண்ணல்
 சிதம்பரநேர்மை திறமாவுகாத்திறை
 பதம்பரவெனப்பகர் பரமமெய்ஞ்ஞானி
 முத்திபஞ்சாக்கர முறைமையிலயிக்கியஞ்
 சத்தியமிதுவெனச் சார்ந்தவர்க்குகாத்தோ
 னஞ்செழுத்துள்ளே யனைத்தையுங்காட்டியென்
 னெஞ்சமுத்தியருரு நீதிமாதவ
 னெல்லாநிறைந்த விறைவன்செயலெனக்
 கல்லாவெனக்குங் கருணைசெய்கடவுள்
 குருவருளாலே கூடுவதல்லாற்
 நிருவருளுருதெனத் தெரிந்திடவுகாத்தோன்
 குருவுருவருளெனக் கொண்டபிங்குறையாப்
 பொருண்மயமாமெனப் புகன்றிடுபோத
 னெந்தமூர்த்திகளையு மெழிற்குருவடிவெனச்
 சிந்தையிற்றியக்கறத் தேர்ந்தவர்க்குகாத்தோன்
 சதாசிவமென்றபேர் தான்படைத்ததுதா

னெதாவதேபொருளென் றெடுத்தெடுத்துரைத்தோன்
 கல்லாணைகன்னல் கவர்ந்திடச்செய்தவ
 னெல்லாம்வல்லசித் தெம்மிறையென்றோ
 னெவ்வுயிர்தோறு மிறைமேவியதிறஞ்
 செவ்வியபிரம்படி செப்பிடுமென்றோ
 னெவ்வணமெவ்வொ வரிசைத்தனரவரவர்க்
 கவ்வணமாவனெம் மானெனவறைந்தோ
 னொருபாணனுக்கே யொருசிவனுட்படிந்
 வருமடியார்திறம் வழத்தொனாதென்றோன்
 சிவனடியானாச் சிவனெனக்காண்பவ
 னெவ்வனவன்சிவனே யென்றெடுத்துரைத்தோன்
 விருப்புவெறுப்பினே வேரறப்பறித்துக்
 கருப்புகாதென்னைக் காத்தருள்செய்தோ
 னிருசொல்லுணாயா தியானின்பமெய்த
 வொருசொல்லுணாத்த வுயர்குணபூதர்
 னத்துவாமார்க்க மாறையுமகற்றி
 தத்துவாதிதத் தன்மையைத்தந்தோன்
 நிருமகண்மருவிய திகழ்வளமறைசையில்
 வருமுணர்வாளன் மருளிவாமனத்தா
 னெண்ணியவெண்ண மெல்லாந்தெரிந்தெனக்குத்
 தண்ணருள்செய்தவன் றுயுமானவ
 னொருமொழிபகர்ந்த வதவியாலவன்ற
 னிருபதமுப்போ திறைஞ்சிவாழ்த்துவனே.
 அருள்வாக்கியவகவல் - முற்றிற்று - ஆகசுருஉ.

திருவருணஞானஞ் சிறந்தருள்கொழிக்கும்
 குருவடிவான குறைவிலாநிறைவே
 நின்றவொன்றே நின்மலவடிவே
 குன்றப்பொருளே குணப்பெருங்கடலே
 ஆதியுமந்தமு மானந்தமயமாஞ்
 சோதியேசத்தே தொலைவிலாமுதலே
 சீர்மலிதெய்வத் திருவருளதனாற்
 பார்முதலண்டப் பரப்பெலாநிறுவி
 அண்டசமுதலா மெண்டருநால்வகை
 ஏழுபிறவியிற் றுழாதோங்கும்
 அனந்தயோனியி னினம்பெறமல்க
 அனுமுதலசல மானவாக்கையுங்
 கணமுதலளவீற் கற்பகாலமுங்
 கன்மப்பகுதித் தொன்மைக்கீடா
 இமைப்பொழுதேனாந் தமக்கெனவறிவிலா
 ஏழையுயிர்த்திரள் வாழ்வமைத்தனை
 எவ்வுடலெடுத்தா ரவ்வுடல்வாழ்க்கை
 இன்பமெனவே துன்பமிலையெனப்
 பிரியாவண்ண முரிமையின்வளர்க்க
 ஆதரவாகக் காதலுமமைத்திட்
 கேமின்றியே தேகநானென
 அறிவுபோலநி யாகையியக்கிக்

காலமுங்கன்மமுங் கட்டுங்காட்டியே
 மேலுராழு மேதகுசுவர்க்கமும்
 மாலறவருத்தனை யேலும்வண்ணம்
 அமையாக்காதலிற் சமயகோடி
 அறம்பொருளாதி திறம்படுகிலையிற்
 குருவாயுணர்த்தி யொருவர்போலசைவருந்
 தத்தநிலையே முத்திமுடிவென
 வாதநர்க்கமும் போதநூல்களும்
 நிறைவிற்காட்டியே குறைவின்நிவயங்க
 அங்கங்குநின்றனை யெங்குமாகிச்
 சமயாதிதத் தன்மையாதி
 இமையோர்முதலிய யாவருமுனிவருந்
 தம்மைக்கொடுத்திட் டெம்மையாளென
 ஏசுத்திருக்க மாசற்றஞான
 நலமுங்காட்டினை ஞானமில்ைற்கு
 நிலையுங்காட்டுத னின்னருட்கடனே.

அகவல் - முற்றிற்று. ஆகசதுக.

வண்ணம்.

அருவென்பனவுமன்றி உருவென்பனவுமன்றி
 அகமும்புறமும்ன்றி முறைபிறழாத
 குறியுங்குணமும்ன்றி நிறைவுக்குறைவுமன்றி

மறையொன்றெனவிளம்ப விமலமதாகி
 அசலம்பெறவுயர்ந்து விபுலம்பெறவளர்ந்து
 சபலஞ்சபலமென்று எறிவினர்காண
 ஞானவெளியிடை மேவுமுயிராய். (ஊ)

அனலொன்றிடவெறிந்து புணைமண்டிடுவதன்று
 புனலொன்றிடவமிழ்ந்து மடிவிலதூதை
 சருவும்பொழுதுயர்ந்து சலனம்படுவதன்று
 சமர்கொண்டழிவதன்றொ ரியல்பினதாகும்
 அவனென்பதுவுமன்றி அவளென்பதுவுமன்றி
 அதுவென்பதுவுமன்றி எழில்கொடுலாவும்
 ஆருநிலை யறியாதபடியே. (வ)

இருளென்பதுவுமன்றி ஒளியென்பதுவுமன்றி
 எவையுந்தனுளடங்க ஒருமுதலாகும்
 உளதென்பதுவுமன்றி இலதென்பதுவுமன்றி
 உலகந்தொழிவிருந்த வயன்முதலோர்கள்
 எவருங்கவலைகொண்டு சமயங்களில்விழுந்து
 சூழலும்பொழுதிறங்கி அருள்செயுமாறு
 கூறரியசக மாயையறவே. (வஊ)

எனதென்பதையிகழ்ந்த அறிவின்நிரளினின்று
 மறிவொன்றெனவிளங்கு முபயமதாக
 அறியுந்தரமுமன்று பிறியுந்தரமுமன்று
 அசரஞ்சரமிரண்டி ஞெருபடியாகி

எதுசந்தநிறைந்த தெதுசந்தனையிறந்த
தெதுமங்களசுபங்கொள் சுகவடிவாரும்
யாதுபரமதை நாடியறிநீ.

(௭)

பருவங்குலவுகின்ற மடமங்கையர்தொடங்கு
கபடந்தனில்விழுந்து கெடுந்னைவாகி
உலையின்புடைமறிந்த மறியென்றவசமுண்டு
வசனந்திரமுமின்றி அவரிதழறல்
பருகுந்தொழிலினங்கி யிரவும்பகலுமின்சொல்
பகரும்படிதுணிந்து குழலழகாக
மாலைவகைபல சூடியுடனே.

(௭௭)

பதமந்தனையிசைந்த முலையென்றதையுகந்து
வரியண்டெனவுழன்று கலிலெனவாடுஞ்
சிறுகிண்கிண்கிலம்பு புனைதண்டைகண்முழங்கும்
ஒலிநன்றெனமகிழ்ந்து செவிகொளநாகி
பசுமஞ்சளின்வியந்த மணமுந்திடமுகந்து
பவமிஞ்சிடவிறைஞ்சி வரிசையினாடு
காலின்மிசைமுடி சூடிமயலாய்.

(௭௮)

மருளுந்தேருளும்வந்து கதியென்பதைமறந்து
மதனன்சலதிபொங்க விரணமதான
அளிபுண்டனைவளைந்து விரல்கொண்டிறவளைந்து
சுரதஞ்சுகமிதென்று பரவசமாகி
மருவுந்தொழின்மிசுந்து தினமுந்தினமும்விஞ்சி

வளரும்பிறைகுறைந்த படிமதிசோர

வாணரமதென மேனிதிரையாய்.

(தரு)

வயதும்படவெழுந்து பிணியுந்திமிதிமென்று

வரவுஞ்செயலழிந்து ளிருமலுமாகி

அனமுஞ்செலுதலின்றி விழியஞ்சுடர்களின்று

முடிமுங்கலைகளின்று சரியெனநாடி

மனையின்புறவிருந்த வினமுங்குலைகுலைந்து

கலகஞ்செயவிருண்ட யமன்வரும்வேளை

ஏறுதுணைபழிகாரமனமே.

(க)

வண்ணம் - முற்றிற்று. ஆகக் கசடுச.

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்

முற்றுப்பெற்றது.

இப்புத்தகத்துள்ளே நடுவேவந்திருத்திற்

அருள்வாக்கியவகவல்

தாயுமானசுவாமிகளுடைய

மாணக்கராகிய அருளையொன்பவர் அந்தச்

சுவாமிகளைத் துதிசெய்தது.

கணபதிதனை.

திருத்தணிகை - கந்தப்பையர்

குமாரராமிய

தி - சரவணப்பெருமானையரவர்கள்

முன்பதிப்பித்த பிரதிக்கிணங்க பரிசோதித்து ஞானபானு சங்கத்தாரால் சென்னபட்டணம் குச்சிளிக்கடைத்தெருவில் ம-ந-ந-பூ-பூவாடை-வேங்கட்டராவ் அவர்சளுடைய வாத்தமான,சுரங்கிணி அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ஆங்கீரசனா ஆடிமீ.

இப்போது பதிப்பித்துக்கொண்டுவரும்

புத்தகங்கள்.

ரூபா.

திருவிளையாடற்புராணம்... .. ௧௨

பாமிதறை.... .. ௨

திருவருட்பயன் மூலமுமுனாயும்..... அனா - ௧